

Барбара Картланд

Цената е любов

РЕКОРД
НА
ГИНЕС

АБЛАГАР
СОФИЯ

44

БАРБАРА КАРТЛАНД ЦЕНАТА Е ЛЮБОВ

Превод: Роза Григорова

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Рязко звънеше телефон. Като че ли звънеше от часове. Присъедини се още един звънец — този от външната врата. Когато той спря, се чува стъпки и гласове.

— Трябва да е страшно богат! Видя ли табакерата му?

Гласът беше висок, млад и се чуваше съвсем отблизо.

— Не е задължително. Може да са му я дали, за да закара някого със самолета. Татко каза оня ден, че богатите хора си имат частни пилоти също така, както си наемат и частни шофьори.

— Мисля, че самолетът си е негов собствен.

— И предполагам, че е маскиран принц?

— Не, не е принц. Бих предпочела много повече да е филмов продуцент — тогава би могъл да ме вземе на работа. Помисли си колко прекрасно би било това.

Последва кратко кикотене, след което гласът продължи, изпълнен с копнеж:

— Би било чудесно да сме богати, нали? Представи си само какви дрехи щяхме да имаме.

— Аз лично ще съм доволна поне да ми поправят обувките — чу се трети глас.

— О, Дейша! По-добре ли е той?

— Кой е той? Откри ли нещо за него?

Двата въпроса бяха зададени едновременно.

— Отговорът е не.

Новият глас беше отривист, делови и в същото време доста приятен.

— А сега, момичета, вървете и се погрижете за обяда — продължи той. — Знаете, че татко трябва да отиде в Устършир следобед и това ужасно би го забавило.

Мъжът, който слушаше всичко това, отвори очи. За момент помисли, че сънува — звънците, гласовете, болката в главата му и

вцепенените му крака, това сякаш създаваше болезнен фон за всичко останало.

Той се опита да се обърне на лявата си страна и беше пронизан от изгаряща болка. Щеше да извика, но успя да потисне стона си, защото усети, че някой приближава до вратата на стаята му. Чу същия спокоен, приятен глас, който бе говорил последен:

— Опитайте се да не се движите. Баща ми ще дойде всеки момент.

Мъжът погледна нагоре и след известно усилие фокусира погледа си върху лицето ѝ. Беше дружелюбно, доста красиво лице, а очите, които гледаха надолу към него, бяха тъмносини и имаха тъмни ресници.

— Къде съм?

Той нямаше представа колко рязко и дори враждебно прозвуча въпросът му.

— Намирате се в Гоблфийлд — последва отговор. — Гоблфийлд в Устършир. А това е домът на доктор Ванкрофт. Претърпяхте злополука. Спомняте ли си?

— Злополука! Каква злополука?

— С вашия самолет.

Мъжът за момент затвори очи — отчасти поради болката, отчасти заради спомена, който бързо изплуваше в паметта му. Беше обезпокоен. Нещо с мотора не беше наред. Да, сега започна да си спомня.

— Той дойде в съзнание, татко — каза гласът до него.

— Добре! Не мислех, че ще е задълго.

— Ранен ли съм?

Може и да бе претърпял злополука, но с облекчение откри, че гласът му е силен и властен.

Отвори отново очи. Видя, че докторът е на средна възраст, с уморено и набръчкано лице, но с маниери, които бяха някак успокояващи.

— Не е опасно — беше отговорът. — Имате дълбока рана на крака и навярно мозъчно сътресение. Но сте имали късмет, голям късмет, защото би могло да бъде и нещо много по-лошо.

— Спомням си. Приземих се принудително.

— И доста сполучливо, бих казал — отговори докторът. — Просто за нещастие там, където сте се приземили, е имало скрита канавка и самолетът ви се е преобърнал. Но не се е запалил и мисля, че не е пострадал много повече от вас самия.

Човекът в леглото издаде звук, който за околните би могъл да означава само отчаяние.

— Не мога да остана тук — промълви той. — Имам ангажименти.

Опита се да седне, но усилието да се раздвижи предизвика болка, която го накара да се задъха.

— Ще трябва да лежите спокойно известно време — каза кротко докторът. — Хайде, изпийте това.

Той повдигна главата на отпуснатия мъж. Раненият не беше в състояние да окаже каквато и да било съпротива и затова изпит чуждата ръка. Едва когато усети, че го връхлита внезапна сънливост, той разбра какво беше направил.

— Дявол да ви вземе! — възкликна гневно той. — Не исках... да спя.

Довършването на изречението му струваше прекалено голямо усилие. Усети, че дори раздразнението и гневът му заглъхват. Мракът го обгръщаше все по-плътено. Успя да чуе собственото си ритмично дишане. Той потъваше...

Докторът остави чашата и се обърна към дъщеря си.

— Ще спи най-малко три-четири часа — каза той.

— Когато се събуди, дай му нещо да пие и се опитай да го задържиш спокоен, докато се върна. Успяхме да го накараме да превъзмогне шока. Но аз познавам добре този тип хора. Те никога няма да се предадат, ако намерят начин да се противопоставят.

— Да, изглежда, че няма да се предаде лесно — отговори Дейша Ванкрофт. — Трябва ли да съобщим на някого, че е тук?

— Да, да, разбира се — каза докторът разсеяно. — Но предполагам, че полицията вече е направила това. В края на краищата те го докараха.

— Ще поговоря със сержант Спайсър — усмихна се Дейша. — Ще хапнеш, преди да тръгнеш, нали, татко?

— Не, нямам време — отговори баща ѝ. — Вече закъснявам.

— Но, татко, трябва да хапнеш нещо.

— Не мога да чакам, скъпа. Довиждане! И не се безпокой за пациента. Той ще се оправи.

Доктор Ванкрофт забърза надолу по стълбите, качи се в колата си и я подкара преди дъщеря му да е успяла да продължи спора си с него.

Дейша се върна във всекидневната. Тя не забелязваше износените килими и протритите кретонени калъфи на столовете. Беше свикнала прекалено много с тях. Но си спомни с леко присвиване на устните, че имаше намерение да поиска малко пари от баща си за домакинството, а не го направи.

Сега трябваше да чака до утре, за да плати на месаря. Мистър Тъбс не обичаше чакането. Вчера се бе държал доста неприятно, когато тя направи съвсем дребната си поръчка.

— Съжалявам, мис Ванкрофт — беше казал той. — Не са само парите, а неприятностите, които ни причиняват тези неплатени сметки.

Тя отиде в кухнята и видя Гей да седи до масата и да чете някакво филмово списание, а Кристин бъркаше нещо в една тенджера. Каквото и да беше то, очевидно бе прегоряло.

— Още ли не е готов обядът? — попита Дейша. — Знаете, че ми обещахте да отнесете тези неща на старата мисис Евънс този следобед.

— Ами че то не е много далече. Не може ли някой друг да го направи? — попита Гей.

— Няма никой друг — отговори Дейша. — Бих отишла аз, но татко каза да стоя тук и да се грижа за новия ни пациент.

— Ако питаш мен, той трябва да отиде в болница — каза Кристин.

— Сержант Спайсър каза, че е звънил на старшата сестра тази сутрин за някой друг, но нямали никакви свободни легла — отговори Дейша. — Предполагам, че този човек би могъл да бъде приет по спешност, но нали познавате татко. Той не обича да безпокои старшата сестра, защото тя вече остарява. Така че, естествено, той каза на сержант Спайсър, че може да приеме пострадалия тук. Това е само за през нощта. Утре той ще си отиде.

— Е, да се надяваме, че ще ни плати за грижите и за квартирата — каза Кристин. — Ако не го направи, винаги ще можем да конфискуваме табакерата му.

— Не вярвам да е златна — каза Гей, като захвърли списанието на масата. — Сега нещата се фалшифицират страхотно сполучливо.

Дейша взе тенджерата от Кристин.

— Остави ме да довърша това — предложи тя. — Какво би трябвало да бъде то?

— Бъркани яйца — отговори Кристин. — Искахме да имаме и кренвирши, но никъде не можах да ги намеря.

Дейша изсипа яйцата в чиния и я постави на масата с малко картофи, които бяха изпечени във фурната.

— Щом изядем това — каза тя, ще ви оставя да измиете съдовете, а аз ще се опитам да подредя спалните. Ясно ли ви е, че тази сутрин в къщата не е свършено нищо?

— Всичко е заради непознатия, който се стовари върху нас от небето — каза Гей. — Пожелах си да е филмов продуцент, Дейша. Няма ли да е чудесно, ако наистина е такъв?

— Не, той изобщо не е такъв тип човек — каза Дейша уверено. — Но скоро ще научим това. Отивам да се обадя на сержант Спайсър.

Тя излезе от кухнята и прекоси хола, за да отиде до кабинета на баща си. Той се намирал в съседното помещение, където спеше неочакваният им посетител, защото го бяха настанили в малката стая, обзаведена от доктор Ванкрофт за прегледи и за малкото спешни случаи, които имаше в селцето.

Те наистина не бяха много, но тъй като най-близката болница се намирал почти на осем километра, той беше на мнение, че е по-удобно да се грижи за пациентите си в дома си.

Дейша отиде да затвори вратата между кабинета и спалнята. Спря за момент, за да види дали всичко е наред с пациента. Както и беше очаквала, той спеше дълбоко, легнал по гръб.

За пръв път тя можеше да го разгледа спокойно.

Лицето му излъчваше сила. Би могло да бъде хубаво, но в бръчките, които се спускаха от носа към устата, в правите вежди, които сякаш се сливаха поради намръщеното чело, и в квадратната, непреклонна челюст имаше нещо жестоко.

„Бих казала, че е и упорит, и безмилостен“ — помисли си Дейша.

Професионалният ѝ инстинкт ѝ подсказа, че светлината от прозореца е прекалено силна, и тя спусна щорите.

Затвори тихо вратата и седна зад бюрото на баща си. Вдигна слушалката, набра номера и зачака.

— Вие ли сте, сержант Спайсър? — попита тя. — Обажда се Дейша Ванкрофт.

— А, мис Ванкрофт — възкликна сержантът, — тъкмо се канех да се обадя на доктора, за да попитам, как е джентълменът. Нали разбирате, трябва да напиша доклада си.

— Да, разбира се, сержант. Не е ранен тежко. Има дълбока рана на крака, тялото му е силно натъртено и баща ми е на мнение, че има леко мозъчно сътресение. Но преди малко говореше съвсем смислено.

— Това е добре, госпожице. А научихте ли името му?

— Името му? — попита Дейша. — Точно се канех да попитам вас за това.

— В самолета няма нищо, госпожице. Съвсем нищо. Претърсих джобовете му набързо, но беше ранен и исках по-бързо да го отведа при доктора.

— О, Боже! Значи ще трябва аз отново да потърся — каза Дейша. — Искате да кажете, че никой не е уведомил близките му?

— Боя се, че е така, госпожице. Би трябвало да го направя незабавно, зная това. Но на кръстовището стана катастрофа веднага след като оставих джентълмена при вас и докато се занимавах с всички подробности и телефонирах за катастрофиралия камион, това някак ми се изплъзна от ума.

— Не се безпокойте, сержант Спайсър. Сигурна съм, че няма нищо страшно — каза Дейша.

Тя много добре знаеше, че сержант Спайсър е стар и вечно объркан човек. Винаги оплиташе нещата и въпреки това всички в селото бяха привързани към него.

— Много мило от ваша страна, госпожице. Сигурен съм, че ще бъде напълно достатъчно, ако само им позвъните — каза сержантът. — Може ли да ви се обадя отново, за да впиша името в доклада си?

— Аз ще ви се обадя — обеща Дейша.

Тя остави слушалката, върна се в стаята, където спеше мъжът, и свали сакото му от облегалката на стола. Беше от туид, но когато го взе в ръце, Дейша разбра, че качеството на плата е много по-добро от плата на саката, които баща ѝ беше носил някога.

Имаше нещо в мекотата на тъканта и в блясъка на хастара, което ѝ подсказа, че това сако е много скъпо.

Тя плъзна ръка вътре и измъкна портфейл от лъскава кафява крокодилска кожа със златни краища.

Когато го отвори, първото нещо, което видя, бяха парите — толкова много пари, че очите ѝ се разшириха от учудване. Вътре имаше огромна пачка от банкноти по пет лири. А в другото отделение на портфейла намери шофьорската книжка, няколко документа и няколко визитни картички.

Извади ги, но ѝ беше трудно да прочете написаното на слабата светлина, която идваше през отворената врата откъм другата стая. Задържа една, а останалите върна в портфейла и го мушна в джоба, от който го беше взела.

После отиде в кабинета и я прочете.

Сър Маркърс Кънингам
310, Гровнър Скуеър, 3. И.
„Карлтън Клуб“.

Сър Маркърс Кънингам! Това име ѝ се струваше някак смътно познато, но все пак не можеше да се сети откъде.

Дейша вдигна телефонната слушалка и се обади на телефонистката.

— Свържете ме със справки, моля — поиска тя. След известно време ѝ казаха телефонния номер на сър Маркърс Кънингам.

Позвъни отново и след известна пауза чу сигнала на телефона. После, най-после един глас каза:

— Ало!

— Може ли да говоря с най-близкия роднина на сър Маркърс Кънингам, моля? — попита Дейша.

— Моля?! — изненадата беше очевидна.

— С най-близкия родственик на сър Маркърс Кънингам — повтори Дейша. — Той може би има жена или майка?

— Коя сте вие и защо задавате тези въпроси?

— Обаждам се от дома на доктор Ванкрофт в Гоблфийлд — отговори Дейша. — Сър Маркърс претърпя злополука. Самолетът му се разби при опит за принудително кацане.

— Боже мой! Тежко ли е ранен?

— Не, не е ранен тежко, но мисля, че близките му трябва да бъдат уведомени.

— Сър Маркърс няма близки — чу се доста изненадващият отговор. — Аз съм една от секретарките му. По-добре ще бъде да отменя срещите му за този следобед.

Дейша се поколеба за момент.

— Напълно ли сте сигурна за неговите роднини? — попита тя. — Повечето хора имат близки, нали знаете.

— Ако сър Маркърс има някакви роднини, не зная кои са те — беше отговорът. — Може би не говори за тях.

— О!

Дейша, като че ли нямаше какво друго да отговори.

— Не трябваше да казвам това — бързо добави секретарката. — Но във всички случаи сър Маркърс не би искал да правим каквото и да било без неговите указания. Ще бъда тук, ако му потърбявам.

— Ще му предам — отвърна Дейша.

Тя затвори телефона и не можа да сдържи усмивката си.

Беше съвсем очевидно, че секретарката, която отначало бе склонна да се държи доста надут, се страхуваше от сър Маркърс. И тя си беше помислила за него точно това и сега нямаше никакво съмнение, че той беше човек, от когото се страхуваха.

Обади се на сержант Спайсър, след това подтиквана от някакъв необясним импулс тя облече сестринската си униформа.

„Ще види, че изглеждам спретната и делова“ — каза си тя, когато видя отражението си в огледалото.

Както винаги обличането на униформата ѝ донесе чувство за удовлетворение. Беше изкарала стажа си в болницата Сейнт Сейвиър и бе пожелала да остане там, след като ѝ бяха предложили работа, но майка ѝ почина и тя знаеше, че за нея има само едно място и то е вкъщи.

Отчаяно се бе опитвала да заеме мястото на майка си, но често нощем лежеше будна в леглото и си мислеше за това как се бе провалила.

Баща ѝ никога не губеше израза си на обърканост и печал, който тя за пръв път забеляза върху лицето му в деня на погребението и който бе станал присъщ за него от този миг насам.

„Грижи се за татко си, скъпа. Нали ще се грижиш? — беше й казала майка й, когато разбра, че умира. — Той никога не се храни както трябва, никога не мисли за себе си.“

Дейша й бе обещала, че ще се грижи за него, и знаеше, че никога няма да забрави леката усмивка на признателност, която се изписа тогава върху устните на майка й.

Но това не беше никак лесно. Винаги съществуваха тревогите около парите. Още не бяха изплатили дълговете, които бяха направили във връзка със заболяването на майка й.

Когато доктор Ванкрофт разбра от какво е болна жена му, той тръгна от специалист на специалист и опита различни начини на лечение. Всички те се бяха оказали безполезни. Но когато жена му почина, сметките трябваше да бъдат платени.

При това, както Дейша добре знаеше, той беше много лош администратор, а освен това бе и безнадеждно щедър.

— О, татко, нали не си платил на мисис Джарвис да отиде на море? — питаше понякога тя, въпреки че много добре знаеше отговора.

Почивката, която щеше да подобри здравето на мисис Джарвис, и още такива разходи за дузина други като нея идваха от джоба на доктора.

Той беше напълно непоправим, но въпреки всичко тя го обичаше точно заради това.

— Предполагам, че именно заради татко пожелах да стана милосърдна сестра — каза тя гласно на отражението си в огледалото над тоалетната си масичка.

Спомни си, че при вида на униформата пациентите винаги ставаха по-склонни да изпълняват нарежданията й, и тази мисъл я накара да се усмихне.

Слизаше бавно по стълбите и знаеше, че очаква пациентът, който й беше поверен в момента, да й се противопостави.

От момичетата нямаше и следа. Дейша отиде в кухнята, приготви чая и го отнесе в спалнята, която се намираше до кабинета на баща й. Отвори тихо вратата. Долови движение откъм леглото. Приблужи се и остави подноса.

Навън беше вече тъмно, защото мартенският ден бе ветровит и небето бе плътно покрито с облаци, а от време на време започваше да

вали и пороен дъжд.

— Буден ли сте? — попита меко Дейша.

— Да! — отвърна й гласът от мрака на стаята. — И изключително много ядосан, че бях приспан.

— Съжалявам за това — отвърна Дейша.

Тя запали нощната лампа, след това прекоси стаята и спусна пердетата над щорите, които бяха вече спуснати. Електрическата камина проблясваше зад решетката. Дейша увеличи силата на пламъка и премести подноса по-близо до леглото към мъжа, който наблюдаваше движенията й.

— Къде е този проклет глупав доктор? — попита рязко той.

— Баща ми в момента отсъства — отвърна Дейша. — Скоро ще се върне.

— Разбира се, че ви е баща! — възкликна той. — А вие сте медицинска сестра. Но не бяхте в униформа, преди да ме приспите.

— Да, аз съм медицинска сестра — отговори Дейша — и помагам в практиката на баща си, когато това се наложи.

— Добре, щом сте сестра, кажете ми колко време ще трае всичко това? Имам да върша важни неща. Не мога да вися тук.

— Никой не иска да висите нито миг по-дълго, отколкото ви е необходимо — отвърна му Дейша. — Баща ми се надява, че ще можете да се преместите още утре. Може би в собствения си дом или в някоя частна клиника.

— Няма да отида нито на едното, нито на другото място — отвърна сър Маркърс доста сприхаво.

Той се опита да се помръдне, но Дейша чу как се задъха и разбра, че дори самото усилие беше твърде болезнено за него.

— Нека да ви помогна — предложи тя.

Повдигна го с опитни ръце и оправя възглавниците зад гърба му.

— А сега трябва да пийнете малко чай — каза тя. — Току-що го приготвих. Искате ли мляко или захар?

— Само мляко — отвърна той.

Мъжът отпи малко от чая и Дейша каза с леко колебание:

— Обадох се на... във вашата къща на Гровнър Скуеър, сър... сър Маркърс.

— Така че вече знаете кой съм?

— Да, погледнах в портфейла ви. Полицията не е могла да го намери, а сержант Спайсър трябваше да напише доклада си.

— Доклад на кого? — изръмжа сър Маркърс. — Купища проклети безсмислици. Не искам пресата да се добере до това.

— Пресата? — възкликна Дейша.

— Да. Те винаги душат наоколо и се опитват да намерят каквото могат. Разбирате ли какво искам да кажа? Дръжте си устата затворена. Не казвайте на никого кой съм.

— Трябваше да съобщя на полицията и после, както ви казах, позвъних в квартирата ви в Лондон.

— Мис Ейнзуърт ли отговори?

— Тя ли е секретарката ви? Да, тя каза, че ако искате нещо, можете да се свържете с нея. Каза също, че ще отложи срещите ви за днес.

— Това поне е разумно. Ще мога да ги проведа утре.

Дейша погледна надолу към него.

— Няма ли да мога?

— Зависи какви са — отговори му тя.

— Добре, ще ви кажа. Заминавам за Рим. Трябва да бъда там. Много е важно.

— Струва ми се, че това е напълно невъзможно — отговори Дейша.

— Невъзможно! Няма нищо невъзможно! Поне що се отнася до мен. Колкото по-скоро усвоите това, толкова по-добре. И ако си мислите, че някакъв третостепенен доктор ще ми попречи да правя това, което си искам, твърде много се лъжете!

— Сигурна съм, че баща ми — ако той е третостепенният доктор, за когото говорите — няма да ви попречи да скочите в реката, ако така ви се иска — отвърна Дейша. — Зная, че и аз няма да ви спра.

Като каза това, тя остана изненадана и шокирана от себе си. Не на това я бяха учили. Да отговаря така на пациент, колкото и предизвикателно да се държи той, беше престъпление срещу кодекса на нейната професия.

Но въпреки това тя не можа да сдържи гневното си избухване. Не можеше да не се ядоса, когато този човек си позволяваше да оскърбява баща ѝ.

За нейна върховна изненада той се засмя.

— А, значи имате нерви, така ли? Не бих предположил такова нещо при тези спокойни маниери. Или те са само нахлузени заедно с униформата?

— Не зная какво имате предвид — каза Дейша, — но съжалявам, че казах това. Надявам се да го забравите. Време е да ви превържа крака, ако сте приключили с чая си.

— Да, оправате проклетия ми крак и нека да свършваме. Ще боли, зная много добре. Но не си изливайте яда на мен.

Дейша се задъха при тази обида.

— Не бих и помислила да направя такова нещо — отвърна тя и откри, че отново влиза в пререкание с него.

Излезе бързо от стаята, за да не кажа още нещо.

„Какво става с мен? — питаше се тя, докато отиваш да вземе легенчето и бинтовете. — Нима съм забравил, как трябва да се държа с пациентите? Защо този човек така ми действа на нервите? Защо? Защо?“

— Какво каза той, Дейша — попита Гей с искрящи очи.

Тя изглеждаше омайващо красива и Дейша изпита болка при вида на износените ѝ дрехи и старите ѝ обувки, които се нуждаеха от подмяна.

— Нищо особено — отговори тя. — Разбрах само, че иска да си отиде колкото е възможно по-бързо.

— Откри ли кой е той? — попита Кристин.

Дейша кимна с глава.

— Сър Маркърс Кънингам!

Кристин сбърчи чело.

— Като че ли съм чувала това име. Зная! Летящият мъж! — възкликна тя. — Разбира се, това е той. Летящият мъж! Робин винаги говори за самолети. Сър Маркърс е изобретил нов самолет или нещо такова.

Гей направи гримаса.

— О, самолети! Колко интересно! — извика тя. — Защо не е от киното или от телевизията! Тогава бихме могли да стигнем донякъде.

— Гладна кокошка просо сънува — засмя се Дейша.

С чувство на облекчение тя чу, че входната врата се отвори. Знаеше, че това е баща ѝ, и изтича в хола да го посрещне.

— Сър Маркърс иска да те види — каза тя и се запита дали баща ѝ забеляза, че дори само споменаването на името му направи гласа ѝ студен и нелюбезен.

Докторът вдигна вежди.

— Сър Маркърс кой? — попита той.

— О, забравих, че не знаеш — отговори Дейша. — Сър Маркърс Кърнингам. Намерих визитната му картичка в портфейла му. Мисля, че се занимава със самолети, поне така казва Кристин.

— Разбира се! Боже мой! Той е много важна личност. Може би веднага трябва да изпратя за специалист.

— Татко! Ако се съмняваш в способностите си толкова много, че започнем да викаме специалист при всеки нов случай, ще ни се отвори твърде много работа.

— Няма значение — каза доктор Ванкрофт. — Сър Маркърс Кърнингам! По-добре е веднага да го прегледам.

Дейша последва баща си в стаята. Сър Маркърс лежеше по гръб върху възглавниците, но не приличаше на човек, който си почива, защото от него се излъчваха напрежение и тревога.

— Как се чувствате? — попита доктор Ванкрофт.

— Доста гадно! — беше отговорът. — Но се понася.

— Ще ви дам нещо, което малко ще ви облекчи — каза докторът.

— Не искам лекарствата ви — отговори сър Маркърс. — Искам да си отида. Ако не тази вечер, то поне утре.

— Ще уредя да бъдете преместен в болница. Имате ли специални предпочитания?

— Няма да отида в болница — рязко отвърна сър Маркърс. — Трябва да замина зад граница и вие ще трябва да ми помогнете.

— Невъзможно! — възкликна доктор Ванкрофт. — Това е напълно невъзможно! Бих искал да повикам специалист, сър Маркърс, за да имаме и неговото мнение.

— За да имаме и неговото мнение! — повтори думите му сър Маркърс. — Защо? Какво ми е толкова?

— Не виждам нищо друго, освен няколко много силни натъртвания, крак, който ще изисква много грижи през следващите две седмици, и леко мозъчно сътресение, което, като че ли отшумява — отговори доктор Ванкрофт. — Но шокът често има забавена реакция и

според мен няма да бъдете в състояние да пътувате най-малко два-три дни.

— Тогава слушайте — каза сър Маркърс отчаяно. — Не ме интересуват никакви специалисти, консултанти и прочие. Нито за момент не съм се усъмнил във вашата диагноза. Това, което казвам, е, че в сряда трябва да бъда в Рим. Питам ви как мога да отида там.

Последните думи бяха почти крясък, но за изненада на Дейша баща ѝ само се засмя и седна на стола до леглото.

— Така ли строите вашите самолети? — попита той. — Това ли е така нареченото управляване на индустрията?

Очите на двамата мъже се срещнаха и след миг строгото, доста напрегнато лице на сър Маркърс се отпусна и устните му се разтегнаха в усмивка.

— Съжалявам, че викам — отвърна той. — Но вие не можете да си представите колко е важно това за мен.

— Да предположим, че ми кажете колко е важно.

— Всъщност, всичко е много просто — отговори сър Маркърс. — Чували ли сте за Зевс?

— Това е новият самолет, над който работите, нали? — каза докторът. — Да, дори и аз, човекът, който никога няма време да чете вестници, съм чувал за Зевс.

— Е, добре, започнахме производството му — каза сър Маркърс. — Последните изпитания, както са ви осведомили вестниците, бяха поразително успешни. И сега, когато вече сме почти напълно готови, имаме шанс да продадем твърде голям брой самолети.

— Много добре за вас — възкликна доктор Ванкрофт.

— Това ще има много голямо значение за моята фирма — продължи сър Маркърс. — А също така и за британския престиж, ако получим поръчката. Но сме изправени пред сурова конкуренция.

Докторът кимна с разбиране.

— Американците, предполагам?

— Американците, италианците, германците и французите — всички се конкурират с нас — отговори сър Маркърс. — Поръчката, смятам, че без да ви казвам, можете да отгатнете кой има интерес да купи самолетите, ще бъде направена незабавно и представителите на купувачите в сряда ще се срещнат в Рим с всички производители на самолети. Затова трябва и аз да бъда там.

— Ясно — каза доктор Ванкрофт.

— Няма кой друг да изпратя — продължи сър Маркърс. — Никой друг не би могъл да представя фирмата със същия авторитет и като мен да има власт да прави отстъпки и да взема решения. Така е — добави той със слаба усмивка, — когато държиш всичко в собствените си ръце.

— Ясно — повтори доктор Ванкрофт. — Намираме се в доста затруднено положение, нали?

— Фактически е съвсем просто — отговори сър Маркърс. — Трябва да ме изправите на крака. Не ми разправяйте, че трябва да почивам и да не се тревожа, защото няма да го направя.

— Добре, а вие какво предлагате? — попита доктор Ванкрофт.

— Ще ви кажа какво ще направя — отвърна сър Маркърс. — Ще се обадя на летището, където отивах, когато самолетът ми катастрофира. Ще им кажа да приготвят най-удобния самолет и най-способния пилот, с които разполагат. Ще пътувам легнал, обърнат с главата надолу, увиснал на тавана — както искате. Но аз задължително трябва да замина.

— Много добре — съгласи се доктор Ванкрофт. — Смятам, че нарушавам всички правила на моята професия, като ви отстъпвам, но вие очевидно сте решили да направите това, което намирате за добре. Има само едно условие, което трябва да поставя, ако ви разреша да заминете.

— Какво е то?

Тъмните очи на сър Маркърс го гледаха подозрително.

— Да вземете медицинска сестра със себе си. Превръзките на крака ви трябва да се сменят поне два пъти дневно. Трябва ви добра, строга, педантична болнична сестра, която да ви накара да ѝ се подчинявате.

— Не! — каза рязко сър Маркърс.

— Е, добре, това е условие, от което няма да отстъпя — отговори доктор Ванкрофт. — Този крак може да се възпали. Във всички случаи ще имате твърде силни болки и трябва да получите съответното лечение. Нещо повече — ако се каните да извършите това безразсъдно пътуване, ще трябва да ви се правят различни инжекции, в това число и пеницилин.

— По дяволите! Ако мразя нещо на този свят, това е суетенето край мен — каза сър Маркъс.

— Ще ви намеря сестра, която няма да се суети — обеща докторът. — Ако изобщо успея да намеря сестра за такъв кратък срок.

Той погледна към Дейша, която стоеше тихо до вратата и следеше разговора им.

— Най-добре е да се обадиш и да видиш какво може да се направи, Дейша.

— Няма да е лесно — каза тя. — Знаеш, че когато миналата седмица търсихме медицинска сестра, ни казаха, че нямат достатъчно персонал и биха могли да ни дадат някоя от сестрите само на половин ден.

— Защо трябва да се безпокоите? — неочаквано се обади сър Маркъс. — Ще взема вас със себе си.

Очите им се срещнаха и Дейша изпита странното усещане, че той е протегнал ръка през стаята и я е сграбчил. За момент тя онемя и само втренчено го гледаше. След това каза с лек смях:

— О, не! Ще ви намеря някоя друга, както предложи баща ми, която е разумна и ще успее да ви накара да правите това, което ви се казва.

Сър Маркъс се обърна към доктора и тя разбра, че той дори не слушаше това, което му говори.

— Дъщеря ви ще дойде с мен — каза той. — Тя знае какво да прави и това ще ни спести време и много излишни разпратии. Единственото нещо, което трябва да направите, е да се обадите на летището.

— Не мисля, че мога да се лиша от дъщеря си — отговори доктор Ванкрофт, който очевидно беше доста неподготвен за едно такова решение.

— Тя е медицинска сестра, нали? — попита сър Маркъс. — Ще взема дъщеря ви със себе си и ще ѝ платя триста гвинеи за пътуването! Доктор Ванкрофт внезапно седна на стола си.

— Смятам, че не сте на себе си — каза тихо той. — Или се шегувате доста неизискано. Дейша, иди да се обадиш в болницата.

— Не, стойте! — заповяда сър Маркъс. — Не се шегувам. Напълно сериозен съм. Всъщност ще повиша сумата. Ще ѝ дам петстотин лири.

— Почакайте малко — продължи той, като видя, че докторът се кани да протестира. — Оставете ме да говоря. Според вас трябва да взема със себе си медицинска сестра. Е, добре, нямам намерение да ме придружава някоя проклета жена, която не съм виждал никога. Ще взема такава, която познавам и която вече знае нещо за лошата рана на крака ми и всичко, което не ми е наред. Прекарах в тази къща достатъчно време, за да разбера, че ви трябва пари. Работил съм през целия си живот и зная какво значи да си поставен на тясно.

— Но, сър Маркърс, наистина... — започна доктор Ванкрофт, но веднага бе принуден да замълчи от повелителния жест на своя пациент.

— Оставете ме да довърша. Малко повече пари няма да ви навредят — нещо като неочаквано наследство, ако така повече ви харесва. Трябва ви нов костюм например. Тази стая тук се нуждае от преобоядисване. И, доколкото успях да подочуя, докато лежах тук, вие имате нужда от пари и за още много други неща.

При думата „подочуя“ Дейша внезапно прекоси стаята. В ъгъла имаше врата, направена от предишните наематели, която водеше към съседната стая, където обикновено седяха тя и момичетата.

Както беше очаквала, вратата беше леко открехната и тя разбра, че сър Маркърс бе чул много от нещата, които те си бяха говорили. Усети, че бузите ѝ пламнаха, докато се мъчеше да си спомни какво бяха говорили, и чу сър Маркърс да казва:

— За мен в момента петстотин лири е много ниска цена за възможността да отида в Рим. Защо да се разправяме за дреболии? Вие ще се съгласите, мис Ванкрофт, че баща ви трябва да приеме — обърна се той към нея.

Тя се сепна и разбра, че баща ѝ я гледа. Знаеше какво мисли той.

Тези отдавна просрочени дългове, за които ги притискаха всеки месец, брат ѝ Робин с таксите за неговия пансион, новите дрехи, от които Гей и Кристин действително се нуждаеха, и още толкова много други неща.

Доктор Ванкрофт обърна глава.

— Не — каза той твърдо. — Това е напълно невъзможно. И нека да бъдем наясно. Ако Дейша дойде с вас, ще го направи срещу едно нормално заплащане, каквото взима всяка частна медицинска сестра, не повече.

Настъпи внезапна тишина, нарушена от резкия звън на телефона.

— Аз ще отида — бързо каза Дейша, водена от неочакваното желание да напусне стаята.

— Не, аз ще се обадя — отвърна баща ѝ. — Доктор Джеймисън каза, че ще ми позвъни от Устършир.

Той излезе и затвори вратата след себе си. Дейша механично намести стола, на който бе седял баща ѝ.

— Е? — попита сър Маркъс откъм леглото. — Имате ли капка здрав разум или и вие ще бъдете много принципна?

— Не разбирам какво искате да кажете — отговори тя.

— О, разбира се, че не е така! — отвърна той. — Знаете прекрасно, че петстотин лири ще бъдат дар Господен за вас. Толкова много неща ще можете да направите, ако не сте обзети от тази глупава, безсмислена гордост, която никого досега не е нахранила.

— Защо сте толкова противен? — попита Дейша с внезапен гняв. — Не искаме вашите пари.

— Звучи похвално, ако беше вярно — отвърна ѝ сър Маркъс. — Но ви трябва пари, нали? Мислех, че можете да направите някоя жертва за семейството си, което претендирате, че обичате.

Тя се втренчи в него, почти занемаяла от гняв, бузите ѝ пламнаха, ръцете ѝ се свиха от усилието, което правеше, за да се овладее.

— Не претендирам, че ги обичам — каза тя, почти задъхвайки се. — Аз наистина ги обичам.

— Тогава направете нещо за тях — отвърна той. — Вие сте като всички останали — искате да помагате на другите само докато това ви харесва. Колко е лесно да обичаш и да помагаш, когато това не изисква никаква жертва!

— А да не би да мислите, че вземането на вашите пари ще бъде голяма саможертва? — попита Дейша.

— Ами, разбира се — каза той с неочаквана усмивка. — Помислете си само колко ще ви бъде неприятно да го направите. Представете си как ще се тормозите, че трябва да ги приемете от мен. При това става дума само за една седмица от живота ви. След това ще можете да си позволите удоволствието да ги харчите.

— Но... аз не мога — каза тя, — не мога... да ги взема. Татко никога няма да ми позволи да сторя това.

— Тогава защо трябва да му казвате? — попита сър Маркъс. — Ще кажа, че много искате да отидете в Рим. Понеже не е себичен баща

и очевидно ви обича, той ще се зарадва, че ще имате възможност да видите Вечния град.

— Имате предвид... да го измамим? — попита Дейша.

— За негово добро, разбира се — каза сър Маркърс.

Дейша се вторачи в него. Имаше чувството, че никога през живота си не е мразила някой друг човек толкова много. Имаше нещо в тъмните му очи, в извивката на устните му, нещо, което я караше да изгаря от желание да му крещи и в същото време да избяга и да се скрие.

Тогава в глъбините на съзнанието ѝ, зад мътния хаос на емоциите, които той бе предизвикал у нея, тя откри нещо студено и безлично, което пресмяташе.

Двеста и петдесет лири за дълговете, натрупани поради заболяването на майка ѝ. Биха могли да ги изплатят. Сто за пансиона и училището на Робин. Сто за нова кола на баща ѝ, от която той така остро се нуждаеше — все щеше да вземе нещо и за старата. Оставаха петдесет лири. Петдесет лири за момичетата, нови покривки за всекидневната или...

Неочаквано тя пое дълбоко дъх, като се насилваше да не слуша, да се отдалечи от вътрешния глас, който я изкушаваше така, както никой не я беше изкушавал до този момент.

— Решихте ли се? — попита сър Маркърс.

— Не... не, не съм... Не зная какво да кажа — започна объркано тя.

Докато говореше, вратата се отвори и баща ѝ се върна в стаята.

Сър Маркърс обърна глава към него.

— Доктор Ванкрофт, имам новина за вас — каза той. — Дъщеря ви се съгласи да ме придружи до Рим.

— Не, но... аз... — опита се Дейша да каже нещо, но един поглед на тъмните му очи я накара да замлъкне.

— Изключително съм ѝ благодарен — продължи сър Маркърс. — И ви обещавам, че ще се грижа добре за нея и няма да я задържа нито миг повече, отколкото е необходимо.

— Разбира се, ако Дейша би искала да ви придружи — каза доктор Ванкрофт малко неуверено.

— Това за нея е една възможност да види един от най-прекрасните градове на света — каза му сър Маркърс. — Струва ми се,

че тя заслужава малка ваканция.

— Да, разбира се! Разбира се, че заслужава — съгласи се докторът. — Но ако ви придружи, ще ѝ заплатите само толкова, колкото получава една обикновена медицинска сестра. Не може и дума да става да вземе нещо повече.

— Не, не, разбира се, че не. Ние с дъщеря ви вече уредихме това помежду си — каза сър Маркърс.

Дейша отвори уста. Искаше да извика, че нищо не е уреждала, че нищо не е уговорено, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Продължаваше да чува она тих, пресмятащ глас от дълбините на съзнанието ѝ, който ѝ обясняваше как биха могли да се похарчат парите.

— Е, добре, това във всички случаи е уредено — чу тя да казва сър Маркърс. — И сега, драги мой, да се обадим на летището. Може би е по-добре вие да говорите с тях. Кажете им кой сте, че искате самолет и им кажете да изпратят кола или линейка — каквото предпочитате — за мен и медицинската ми сестра.

Той се усмихна при последните думи. За Дейша това бе усмивка на триумф, усмивка на завоевател, който бе спечелил победа за своята кауза, победител, който не може да приеме отрицателен отговор.

Искаше да каже толкова много, а само стоеше мълчаливо в края на леглото.

— Наистина разбирам, че това ще бъде чудесно пътуване за теб, мила моя — каза тихо доктор Ванкрофт. — Ти си млада, Дейша. Постоянно забравям това. Не си се забавлявала много, откакто майка ти почина. Замини за Рим и се наслаждавай на пътуването, това е шанс, който може никога повече да не се повтори.

ГЛАВА ВТОРА

Дейша гледаше през дебелото стъкло на илюминатора на самолета. Под нея се простираха Алпите.

Върховете на планината, покрити със сняг и окъпани от слънчевите лъчи, които разкъсваха облаците, представляваха прекрасна, приказна гледка.

Тя изпита ненадеен трепет от възбуда, някакво внезапно възникнало очакване за красота и чудо, които ѝ предстояха. До този момент бе прекалено заета, за да може да помисли за предстоящото си пътуване или за Рим.

А сега разбра, че през целия си живот това е било мястото, което е искала да посети.

Наистина от летището се бяха погрижили доста добре, за да може сър Маркърс да пътува удобно. Въпреки че това бе малък частен самолет, имаше двама пилоти и стюард, а Дейша никога не си бе представяла, че хората могат да пътуват сред такъв лукс и удобства.

Вече летяха над Италия. Но височината бе доста голяма и тя успя да хвърли само по един бегъл поглед на остров Елба и морето — яркосиньо на фона на златистия бряг.

— Ще се приземим след десет минути, мис — уведоми я стюардът.

— По-добре да събудя сър Маркърс — каза Дейша. Тя прекоси салона на самолета и отиде до мястото, където той спеше дълбоко и спокойно. Някои от бръчките на лицето му се бяха поизгладили и сега той изглеждаше по-отпуснат и някак по-млад.

Дейша изпита внезапно нежелание да го буди, да види отново тези тъмни, хладни очи, които отново ще я гледат, да зърне внезапната извивка на устните му, която винаги я ядосваше толкова много. Но знаеше, че трябва да изпълнява дълга си.

Дейша повдигна одеялото, с което беше завит сър Маркърс, и каза спокойно:

— Почти пристигнахме, сър Маркърс.

При звука на гласа ѝ той бързо се събуди като човек, свикнал да бъде събуден под тревога.

— Рим! — каза той с глас, който беше леко дрезгав от съня. — Стигнахме ли вече?

— Стюардът каза, че след около пет минути ще се приземим — отговори Дейша.

Тя бързо се върна на мястото си и затегна колана, както ѝ бе обяснил стюардът. Вече кръжаха над летището и бавно се спускаха надолу. Дейша виждаше нивите, горите и реките, които се простираха под тях.

„След миг-два ще бъда в Рим“ — мислеше си тя и светът ѝ се струваше прекрасен.

Но внезапно слънцето се скри зад облаците и всичко стана доста сиво. Сnižаваха се все повече и повече. Последва леко разтърсване и земята ги посрещна. Сега самолетът се движеше бавно по пистата към някакви дълги, бели здания.

На Дейша ѝ се стори, че цяла армия от хора бяха дошли да посрещнат сър Маркърс — англичани, италианци, служители с бляскави униформи и специална, много грижливо подготвена линейка, която, щеше да го откара в града.

Най-после след многобройни ръкувания, комплименти и благопожелания те успяха да се измъкнат от посрещачите. Дейша седна до сър Маркърс в линейката.

— Слава Богу, че свърши — каза той изтощено.

— Навярно сте уморен — отговори Дейша.

— Те всички ще дойдат в хотела — каза той — и още много други, които не успяха да ме видят на летището.

— Няма ли да имате възможност да си починете? — попита го Дейша.

— Не — отговори той. — И не се тревожете! Дайте ми едно от онези хапчета, които предписа баща ви.

Тя отвори чантата и му подаде едно. Добре знаеше, че го боли, но той не казваше нищо. Движеха се мълчаливо из улиците на Вечния град.

Всичко бе толкова различно — различно от всичко, което Дейша бе виждала досега. И черквата с широки каменни стъпала, които

водеха до великолепна дялана порта, и зданието с бронзови врати и балкони с дялани каменни орнаменти.

На един ъгъл имаше цветарка с огромни снопове червени, розови и бели карамфили. Имаше фонтан, който изхвърляше нависоко струи вода, искрящи и сияещи с цветовете на дъгата въпреки сивото небе.

„Това е Рим! Рим! Рим!“ — мислеше си Дейша и усещаше, че сърцето ѝ започва да пее.

Преди още да повярва, че всичко това е истина, те се озоваха в хотела и сър Маркърс бе отведен през фоайето до асансьора. Качиха се на петия етаж. Стаята, в която ги въведоха, бе голяма, с високи прозорци и балкон, който гледаше към градина.

Мъжете, които бяха помогнали на сър Маркърс, го настаниха в едно кресло до масата, на която имаше три телефонни апарата. Стаята бе топла, но Дейша забеляза, че ръцете му са студени.

Без да каже нито дума, тя отвори вратата на съседната стая и взе от леглото копринената покривка. Обви с нея краката му, след това взе възглавниците и ги намести около него, за да може да се обляга на тях и да даде възможност за почивка на контузеното си и изгарящо от болка тяло.

Придружителите излязоха от стаята и след секунда телефоните започнаха да звънят. Дейша отговаряше малко нервно, но за нейно облекчение всички, които се обаждат, говореха английски.

— Там ли е сър Маркърс Кънингам? Тук е Джим Армстронг. Искате ли той да дойде при него?

— Там ли е сър Маркърс? Тук е Карл Брамер...

— ... сър Едуард Бетингтън...

Имена! Имена! Дузини имена и на всяко Дейша се чувстваше задължена да каже:

— Сър Маркърс много ще се радва да ви види.

Искаше ѝ се да го придума да си даде поне половин час почивка, преди да са пристигнали всички тези хора. Но знаеше, че всеки протест от нейна страна би бил напразен, защото той ще направи каквото иска, независимо от всякакъв съвет, който би могла да му даде.

Накрая, след като пристигнаха първите двама-трима посетители, тя констатира, че вече нямат нужда от нея, и отиде в стаята си, която бе свързана със спалнята на сър Маркърс чрез междинна врата. Стаята бе

малка и очевидно е била предназначена за гардеробна, но прозорецът ѝ гледаше към градината и на Дейша ѝ се стори невероятно луксозна.

Тъкмо се канеше да започне де разопакова багажа си, който вече бе внесен в стаята, когато на вратата се почука. Тя отвори и за своя изненада видя един млад човек с нахлупена над очите кафява шапка и шлифер.

— Вие ли сте сестрата? — попита той и очите му, в които тя долови искрици смях, като че ли някак безсрамно започнаха да поглъщат всичко наоколо.

— Аз съм медицинската сестра на сър Маркърс Кънингам, ако това имате предвид — каза Дейша официално.

— Може ли да го видя?

— Кой сте вие?

— Тейлър — римският кореспондент на Дейли Клейриън — отговори той. — Искам един изключителен разказ. Мислите ли, че можете да ми доставите такъв?

— Нямам ни най-малка представа — отговори Дейша. — Но ще попитам сър Маркърс. Бихте ли почакали отвън?

Тя понечи да затвори вратата, но преди да беше успяла да направи това, той вече беше в стаята.

— Не бързайте чак толкова — каза ѝ той. — Бих искал да поговоря с вас.

— Не мога да разговарям с вас, имайте предвид — отговори Дейша.

— Не казвайте такива неща! — отвърна ѝ той. — Можете да говорите с всеки, защо да не можете? И като гледам колко сте хубава, доста хора наоколо ще поискат да разговарят с вас.

Дейша не отговори нищо и след малко той попита:

— Как се казвате?

— Дейша Ванкрофт — отговори тя. — Но ви съобщих, че нямам какво да ви разкажа. Ще бъдете ли така добър да излезете от стаята ми?

— Не бъдете нелюбезна — помоли я той. — Ако не напиша разказ за това, като нищо ще ме изхвърлят. В Рим толкова дълго нищо не се е случвало, че всички сътрудници на вестника са се пръснали навън, за да открият нещо, каквото и да било. Пристигането на сър Маркърс е абсолютен дар Божии. Със Зевс ли пристигнахте?

— С какво? — попита Дейша и след това си спомни за какво става дума. — Не, разбира се, че не. Пътувахме с обикновен частен самолет.

— Трябваше да бъда на летището, но научих за пристигането ви прекалено късно. Какво му е на крака?

Въпросът прозвуча прекалено небрежно. Но Дейша разбра, че той искаше да научи точно това и се опитва да го измъкне от нея съвсем между другото.

— Казах ви, че не мога да разговарям — заяви тя. — Моля ви, почакайте навън. Ще попитам сър Маркърс дали иска да ви види, но това наистина е всичко, което мога да направя.

Репортерът внезапно й се усмихна.

— Добре — каза той. — Ще ви съдействам. Ако можете да ми услугите, моля ви, направете го. Името ми е Тим Тейлър. Можете да ме намерите в редакцията на Клейриън.

Той остави визитната си картичка на масата и неохотно тръгна към вратата.

— Не бихте ли се съгласили да вечеряте с мен? — попита той.

Дейша поклати глава и той отново й се усмихна по начин, който беше някак прекомерно обезоръжаващ.

— Добре, няма да ви притеснявам в момента. Идете и попитайте сър Маркърс. Добро момиче!

Дейша затвори вратата след него, после оправи косата си. Бяха й необходими няколко минути, за да намери сестринската си униформа в куфара, и когато я облече, си помисли, че изглежда доста добре.

Тя отиде в приемната. Почти цяла дузина мъже се бяха наредили край креслото на сър Маркърс. Всички държаха чаши в ръце и сякаш всичките говореха едновременно.

— Дойдохте да ни кажете, че вдигаме много шум ли, сестра? — попита я някой шеговито, но мъжете й направиха път, за да отиде до сър Маркърс.

— Пред вратата ми има един човек — каза тихо тя. — Казва се Тейлър и е представител на Дейли Клейриън. Исква да ви види.

— Отговорът е не — каза твърдо сър Маркърс. — Няма да се срещам с пресата. Нямам какво да им кажа и не искам никаква лична известност. Ще му обясните ли това?

— Американците дават изявления за пресата и пресконференции, щом стана дума за това.

— Нека — каза сър Маркърс студено. — Предполага се, че нашите агенти направляват тези неща.

Той погледна към Дейша.

— Кажете на вашия репортер, че може да получи цялата необходима информация в кантората ми на Виа Виктор Емануел, шестстотин и седем.

— Много добре, ще му кажа това — отвърна Дейша.

Без да знае защо, тя изпитваше нежелание да занесе лошата новина на мистър Тейлър. Той чакаше, облегнат на стената с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

— Съжалявам — каза тя.

— Всъщност не очаквах от него да ме приеме — отговори той унило.

Тя му предаде думите на сър Маркърс.

— Все същото! — възкликна той. — Положително не смятате, че мога да напиша репортаж от сухия боклук, който ти подават от кантората. Във вестника искат нещо човешко. Кажете ми как сър Маркърс си е наранил крака?

— Не мога — отвърна Дейша.

— Напълно разбирам — отвърна Тим Тейлър. — Много ли е бил обгорен?

— О, не! Изобщо не беше обгорен. Беше само принудително кацане.

Тя видя, че очите на репортера светнаха, и разбра какво бе казала.

— О, моля ви, не го публикувайте.

— Ще трябва — отговори й той. — Нима не разбирате? Трябва. Не знаете какво е да те тормози редактор. По-голяма част от сътрудниците си измислят историите. У мен все още е останала някаква честност. Като ми казахте толкова много, прибавете още мъничко. Как попаднахте вие в цялата тази история?

— Баща ми се грижеше за сър Маркърс — каза Дейша. — Той е доктор в село Гоблфийлд в Устършир. Сега, моля ви, си вървете.

— Вие сте истински ангел — извика Тим Тейлър. — Сега ми кажете само още едно нещо и няма да ви досаждам повече. Какъв е

телефонът на баща ви?

— Да не искате да му позвъните?

— Но, разбира се — отговори той. — Ще получа историята направо от извора. Така е много по-добре.

— С татко ли се каните да говорите?

Тим Тейлър кимна с глава.

— Да му предам ли някакво съобщение? — попита той.

— О, да. Кажете му, че съм пристигнала благополучно. Че пътуването ми хареса извънредно много — тя замълча за момент и попита: — Мислите ли, че сър Маркърс ще види вестника?

— Не бих помислил това — отговори Тим Тейлър. — Не е от хората, които четат клюкарските колони.

— Не, не мога да си го представя да прави това — кимна Дейша със смях.

— Ще вечеряте с мен, нали? — попита Тим. — Тъкмо ще мога да ви предам какво е казал баща ви, след като съм говорил с него.

— Това си е направо подкуп — каза Дейша. — И във всеки случай вероятно няма да мога да приема, защото очаквам сър Маркърс да ме повика.

— Ако това не стане, ще ми се обадите ли? Не мога да ви опиша какво означава за мен да срещна някой, който току-що е пристигнал от Англия. Да си призная честно, самотен съм. Сега не ви ли е малко жал за мен?

— Не, не наистина — отговори Дейша. — Защото не мисля, че ви вярвам.

— Ще ви накарам да ми повярвате по време на вечерята, ако излезете с мен — заяви Тим.

— Не зная. Наистина не зная — повтори Дейша.

— Ще ви се обадя — каза той. Махна й с ръка и тръгна по коридора.

Дейша затвори вратата след него и за миг постоя до нея с лека усмивка върху устните. Имаше нещо весело и дръзко у Тим Тейлър и то я караше да го харесва.

Тя разопакова багажа си и подскочи, когато телефонът до леглото й иззвъня.

— Мис Ванкрофт? Сър Маркърс ви вика — каза един глас със силен чужд акцент.

— Отивам веднага.

Дейша остави слушалката и забърза през съседната спалня към голямата приемна. Сър Маркърс беше сам, но навсякъде около него имаше следи от гостите, които си бяха тръгнали.

Навсякъде имаше празни чаши и фасове. Стаята изглеждаше невероятно разхвърляна, но Дейша имаше очи само за пациента си и веднага разбра, че сър Маркърс беше изтощен. Лицето му беше сиво и бръчките край устата му сякаш бяха станали по-дълбоки.

— Бихте искали да си легнете, нали? — тихо попита Дейша.

— Не ми харесва това — отговори сър Маркърс, — но мисля, че трябва да го направя. Кракът отворително ме боли.

— Ще се заема с него веднага щом се съблечете — каза Дейша.
— Мога ли да ви помогна да отидете в спалнята?

— Повикайте камериера ми — каза рязко сър Маркърс.

— Камериерът ви?

Очите на Дейша се разшириха от учудване.

— Да, той пристигна вчера с багажа ми. Попитайте за него долу.

Дейша не бе съвсем сигурна как трябва да направи това, а и беше прекалено стеснителна. Затова грабна първия телефон, който ѝ попадна.

— Бихте ли изпратили камериера на сър Маркърс Кънингам в стаята му? — попита тя бързо.

Лицето на другия край измърмори нещо неразбираемо, но след малко вратата на стаята се отвори и един дребен, пъргав мъж на средна възраст забързано влезе в стаята.

— О, ето ви и вас, сър Маркърс — възкликна той. — Очаквах ви, само че тези чужденци долу не ми казаха, че сте пристигнали. Непрекъснато ги питах кога пристига самолетът ви. Няма нужда да ви казвам, че те не знаеха.

— Престани да приказваш, Робъртс, и ми помогни да си легна — каза сър Маркърс уморено.

Двамата — Робъртс и Дейша, трябваше да помогнат на сър Маркърс.

Робъртс донесе топла вода и Дейша изми крака, чието състояние се беше влошило чувствително.

— Трябва да почивате — каза Дейша.

— Всичко да върви по дяволите! И без това само лежа, нали? — язвително каза той.

Тя разбра по тона му как се чувства и му приготви една таблетка и чаша вода, които той за нейна изненада изпи безропотно. После смени превръзката на раната и застана в очакване на нарежданията му.

— Ще ви трябва ли отново? — попита тя. Очите му бяха полузатворени, но когато чу въпроса ѝ, бързо ги отвори.

— Можете да вечеряте тук с мен — каза той. — Робъртс ще поръча каквото искаме. За вас ще е по-лесно, отколкото да седите долу сама в ресторанта.

Дейша понечи да каже, че има покана за вечеря, но не се реши. Някак, като че ли не се осмеляваше да каже на сър Маркърс за Тим Тейлър. При това не беше сигурна, че трябва да излиза.

Тя се обърна и отиде в стаята си. Не можеше да се избави от почти детското усещане за разочарование.

Телефонът внезапно остро иззвъня. Дейша вдигна слушалката.

— Предадох вашето съобщение на баща ви — чу тя гласа на Тим Тейлър.

— О, наистина ли? Какво каза той?

— Ще ви кажа по време на вечерята — отговори Тим. — Кога ще бъдете готова?

— Не мога да дойда — каза Дейша. — Сър Маркърс иска да вечерям с него.

— Глупости! Можете ли да излезете по-късно?

— Не, не мисля. Всъщност, сигурна съм, че не мога. Трябва да стоя тук.

— Ще ви се обадя за всеки случай към десет часа. Дочуване засега!

Той затвори, а тя постоя малко край телефона с усмивка на устните. Имаше нещо чистосърдечно и много приятно у Тим Тейлър. Искаше да го види отново, но ѝ се струваше, че тази вечер това няма да бъде възможно.

Звънецът над главата ѝ остро иззвъня. Тя отвори вратата към стаята на сър Маркърс.

— Вие ли позвънихте?

Той я изчака да се приближи до леглото му и след това неочаквано попита:

— Кой се обади?

— Съжалявам, ако звънецът ви е обезпокоил — каза Дейша.

— Попитах кой беше!

— Беше... лично за мен — каза Дейша.

— Кой?

Тя помисли, че никога не бе чувала да се говори с такъв властен и тираничен тон. Усети, че сърцето ѝ запърха изплашено в гърдите ѝ. Сведе очи и каза:

— Само... един човек, който имаше съобщение за мен.

— Имате ли приятели в Рим?

Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ. Разбра, че трябва да каже истината.

— Не. Беше един... просто един, с когото се запознах.

— Онзи вестникарски репортер! Той ли беше?

Дейша не знаеше как бе разбрал. Помисли си дори, че той навярно притежава някакви ясновидски качества.

— Всъщност той беше.

— Няма да разговаряте с вестникарите, разбирате ли? Те винаги си пъхат носа и се опитват да измъкнат някоя история. Няма да говорите с тях. Ясно ли е?

— Да, ясно — отговори Дейша.

Искаше ѝ се да спори със сър Маркърс. Искаше да му каже, че не е негова работа с кого разговаря. И все пак откри, че е невъзможно да каже нито едно от нещата, които минаваха през ума ѝ.

— Стойте настрана от тези момчета, те са опасни — каза сър Маркърс. — Тук сте, за да се грижите за мен, а не да се забърквате с подобни хора.

Гласът му звучеше рязко и заповеднически и тя отново не можа да му се противопостави.

„Защо трябва да му позволявам да ме малтретира?“ — питаше се тя, докато бавно се връщаше в стаята си.

Но Дейша знаеше отговора още когато си беше задала въпроса. Тя се страхуваше от сър Маркърс. Не можеше да каже защо. Но определено се страхуваше.

Дейша застана на стълбите на хотела и въздъхна дълбоко и развълнувано. Това беше Рим! И тя беше свободна — свободна поне за няколко часа, за да го разгледа.

Когато сутринта беше сменяла превръзката върху раната на сър Маркърс, а това бе първото нещо, което бе направила, той й беше казал:

— Ще имам делови срещи цялата сутрин. Предполагам, че искате да разгледате града. Има кола и шофьор на ваше разположение.

— О, благодаря ви, но бих предпочела да се разходя пеша — отвърна му Дейша.

Тогава той я погледна втренчено, като че ли по някаква необяснима причина бе останал недоволен от това, че тя не иска да вземе колата. После след доста дълга пауза каза:

— Ще ви трябват пари. Оставил съм петдесет лири в лирети в плик на тоалетната си масичка. Моля, вземете ги, преди да тръгнете.

— Петдесет лири! — Дейша го погледна смаяно. — Нищо подобно няма да ми трябва!

Сър Маркърс я погледна гневно.

— Казах, че там има петдесет лири — повтори той. — Редовна вноска от парите, които ви дължа. Моля, вземете ги и недейте да спорите за всичко, което ви предлагам.

Дейша усети, че пламва от агресивността на тона му.

— Много добре, сър Маркърс — каза тя покорно. Стегна превръзката и забодя бинта с безопасна игла, а после каза:

— Моля ви, избягвайте да стъпвате на този крак, освен ако не е абсолютно необходимо. Ако го правите, ще се подуе и болките ще бъдат много силни.

— По дяволите, проклетия ми крак! — извика сър Маркърс. — Омръзна ми да мисля за него. А не можете ли да направите нещо за болката в гърба ми?

— За първи път ми споменавате за нея — каза Дейша.

Тя му направи една инжекция от тези, които беше предписал баща й, и тогава се вгледа в лицето му, което бе пребледняло и напрегнато. За своя изненада откри, че състраданието измества раздражението и яда, които той винаги предизвикваше у нея.

— Ако следобед болката не премине — каза тя, — ще ви направя още една инжекция. Сигурен ли сте, че не искате да потърся лекар да ви прегледа?

— Вие можете да правите всичко, което ми е необходимо — каза рязко сър Маркърс.

Тя помисли с малко кисела усмивка, че това е първият комплимент, който получава от него.

Сега на душата ѝ бе леко. Тръгна от хотела, като се движеше бързо надолу към някакъв красив площад, по средата на който имаше фонтан. Водата бликаше нагоре и се събираше в огромен каменен басейн. Купидони, делфини и самият Нептун се извисяваха над басейна под каскада от бляскави струи вода.

Дейша дълго стоя и се любува на гледката, а после отново тръгна. Сърцето ѝ биеше развълнувано и тя не можеше да потисне желанието да има до себе си някой, с когото да може да сподели всичко това.

Точно когато пресичаше оживения търговски център, чу след себе си забързани стъпки и след миг някой извика името ѝ.

— Мис Ванкрофт!

Дейша бързо се обърна и видя Тим Тейлър, който тичаше към нея с развят шлифер.

— Здравейте — извика тя, като не скри радостта си от срещата.

— Помислих, че сте вие — каза той доста задъхано, когато стигна до нея. — Минавах с кола и ви видях да вървите сама. Веднага реших да ви настигна. Защо бяхте толкова недружелюбна?

— Недружелюбна? — попита Дейша озадачено.

— Да — каза той. — Снощи ви звъних три пъти и все ми казваха, че мис Ванкрофт не приема никакви лични обаждания.

— От хотела ли ви казаха това? — попита Дейша слисано.

— Служителката от централата на хотела каза, че това е по ваше нареждане — отговори Тим. — Опитах отново тази сутрин и получих същия отговор. Това не е ли преднамерена мярка срещу един прекалено упорит репортер? Или сте си резервирана по природа?

Най-после Дейша започна да разбира. Усети как в душата ѝ се надига гняв. Това бе поредният пример за деспотичните методи на сър Маркърс.

Тъкмо се канеше да обясни, какво всъщност бе станало, когато осъзна, че това би било нелоялно спрямо сър Маркърс.

— Сигурно има някаква грешка — каза тя. — Във всеки случай няма да се повтори. Ужасно се радвам да ви видя. Тъкмо отивам да

разгледам града.

— Ще дойда с вас — каза Тим Тейлър категорично.

— О, не трябва ли да ходите на работа или нещо подобно?

— Предполага се, че винаги работя — каза той. — Хайде, да вървим да разглеждаме забележителностите. Не съм ги виждал от векове. Къде да отидем най-напред? Може би ще започнем от Колизеумът?

— О, да, нека да отидем — възкликна Дейша.

Тим нае такси.

— Не можем ли да отидем пеша? — веднага попита Дейша.

— Господи, не — отговори той. — Това са доста километри, а аз твърде много уважавам краката си, пък и вашите.

Таксито бе малко и доста тясно, но Дейша гледаше възбудено навън през прозореца като малко дете, което са завели за първи път на пантомима.

— Предполагам сте наясно, че само си губите времето — отбеляза Дейша. — Няма да мога да ви дам никаква информация и нещо повече — ужасно ще внимавам да не изпусна неволно нещо. Така че ако мислите, че имате по-важни неща за вършене, отколкото да ми показвате Колизеумът, предлагам ви да тръгнете веднага.

Тим, който седеше до нея на задната седалка, обърна лицето си към нейното.

— Слушайте, Дейша — каза той. — Ще ви наричам така. Харесвате ми. Харесах ви в първия миг, в който ви зърнах с този неспокоен поглед в очите и леката бръчица на челото ви. Нека забравим сър Маркъс, самолета и всички тези досадни високопоставени момчета и да се позабавляваме за разнообразие.

— Наистина ли мислите така? — попита Дейша.

Тим кимна. Тя се усмихна щастливо.

— Мисля, че това е чудесна идея.

— Добре тогава! — възкликна Тим. — Затворете очи, защото след секунди ще пристигнем и ако искате да видите Колизеумът както трябва, ще бъде необходимо да отидем до едно специално място.

— Ще ги затворя — съгласи се Дейша.

Тим се наведе напред и каза нещо на шофьора на италиански. След малко таксито спря. Тим се наведе пред Дейша и отвори прозореца откъм нейната страна.

— Сега можете да погледнете — каза той.

Тя отвори очи и го видя — точно както си го беше представяла, само че по-голям. Колизеумът се издигаше сив на фона на сивото небе.

Слязоха от таксито и минаха под каменна арка.

Дейша изпита странно и тайнствено чувство от това, че стои на арената и вижда местата за публиката около себе си. Мислеше си, че някога, преди много, много години на тези места са седели други хора, такива като нея и Тим.

Не знаеше защо, но изпита внезапно чувство, че Колизеумът е пълен със страдание, с виковете за милост на хората, които не можеха да намерят изход от смъртта, с отчаянието на онези, които е трябвало да се борят до смърт, и със злорадството на другите, които са наблюдавали.

„Това е жестоко“ — каза си тя.

— За какво мислите? — попита ненадейно Тим. — Имате ужасно сериозен вид.

Дейша не отговори веднага.

— Мислех си колко е странно, че нося римско име — каза след кратка пауза тя. — И сър Маркър също.

— Дявол да го вземе, имате право! Дачия! Това определено е римско. Колкото до Маркър, има няколко императори с окървавено минало, които са носили това име, доколкото си спомням. Признавам, че историческите ми познания са малко поръждявали.

— Да се махаме — каза внезапно Дейша. — Не ми харесва тук. Прекалено е сиво.

— Прекалено сиво ли? — повтори Тим и тя го чу, че се смее.

Но Дейша съзнаваше, че Колизеумът ѝ прилича на някакъв призрак със сивите камъни, от които бе построен, със сивото небе отгоре, предизвикващо спомени, които не са спомени и все пак плашат, защото човек не можеше да си ги спомни.

— Добре, ще отидем на някое по-весело място — каза Тим. — Аз самият никога не съм изпитвал особена симпатия към руините.

Само след час те седяха в едно кафене, което се намиреше на една от широките, модерни улици на Рим.

Тим започна да изброява пред Дейша знаменитостите, които бяха насядали около тях. Беше ѝ трудно да запомни имената им, но ѝ допадаха клюките, които Тим ѝ разказваше за тях.

Наоколо имаше дузина италианци с високопарни титли. Тим тъкмо ѝ разказваше за една очарователна млада маркиза, която бе известна с безбройните си любовни приключения, когато един глас зад тях ги накара да вдигнат изненадано глави нагоре.

— Мисля, че снощи ви видях на пресконференцията — каза мъжът с доста гърлен глас.

Беше висок, едър, добре сложен човек със стиснати устни, квадратна челюст и самоуверени очи под рошави вежди. Квадратната му глава го издаваше и Дейша вече знаеше към коя националност принадлежи още преди да чуе думите на Тим:

— Хер фон Блонфелд, нали? Бяхте любезен веднъж да ми разкажете една история, спомням си.

— А вашето име? Боя се, че съм го забравил — каза немецът.

— Тейлър! Тим Тейлър от Дейли Клейриън.

— Да, да, разбира се. Трябва да ме извините, защото съм зле с имената, но никога не забравям физиономиите.

Немецът се поколеба и погледна към Дейша.

— Мога ли да ви представя хер фон Блонфелд? — попита Тим някак с нежелание. — Мис Дейша Ванкрофт. Тя е англичанка.

— Да, зная — отвърна хер Блонфелд. — Видях ви да пристигате снощи със сър Маркърс Кънингам. Отседнал съм в същия хотел. Мога ли да седна при вас?

— Да, разбира се — каза Дейша.

Германецът поръча кафе. Той седеше с вперен в Дейша поглед и водеше доста скучен разговор с Тим за времето, за театрите, за туристите, които посещаваха Рим всяка година, и за сезона. Всичко беше ужасно отегчително и затова след като изпи кафето си, Дейша каза:

— Боя се, че трябва да се връщам в хотела. Бих искала да се прибера пеша, ако ми кажете в коя посока трябва да тръгна.

— Ще дойда с вас — каза бързо Тим.

— Това е смешно — намеси се немецът. — Аз също се връщам в хотела и ще откарам мис Ванкрофт с колата си. Тя е отвън.

— О, няма нужда да ви притеснявам — каза Дейша, но не успя да продължи, защото той я прекъсна.

— Уверявам ви, че ни най-малко няма да ме притеснявате. Сигурен съм, че мистър Тейлър има работа. Той е зает човек. Елате!

Убеден съм, че новият ми мерцедес ще предизвика възхищението ви.

Дейша протегна ръка на Тим. Той я стисна и ѝ се усмихна. От жеста му лъхаше дружелюбие и любезност, които някак я стоплиха и тя вече като че ли не се чувстваше толкова ядосана от начина, по който се беше натрапил германецът.

Мерцедесът беше голяма лимузина с преграда между шофьора и пътниците. След като даде някакви указания на шофьора на немски, хер Блонфелд затвори преградата и зави коленете на Дейша с одеяло.

— Удобно ви е, нали? — попита той.

— Много, благодаря — отговори Дейша. — Колата ви е много хубава.

— Можех да се досетя, че ще ви хареса. Ние в Германия правим много хубави коли... а също и хубави самолети.

— Сигурна съм в това — каза Дейша учтиво.

— Именно за това исках да говоря с вас — каза хер Блонфелд.

— За вашите самолети? — попита Дейша изненадано.

— Именно! Много държим нашите самолети да бъдат оценени. Затова съм в Рим.

Дейша се досети, че хер Блонфелд имаше същото отношение към немските самолети, каквото имаше сър Маркърс към британските. Тя само смътно се питаше защо ли такъв важен човек като него ще си прави труда да се занимава с нея.

— Вие сте медицинската сестра на сър Маркърс Кънингам, нали? — отбеляза хер Блонфелд с плътния си глас. — О, сестрите са много доверени и важни личности в живота на всеки мъж. Ако някой е болен, те винаги са там, от тях винаги има нужда. Те също така чуват и доста неща от това, което става край тях.

— Предполагам — каза Дейша неопределено.

— Рим е много весел град — продължаваше да нарежда хер Блонфелд. — А едно красиво, младо момиче като вас ще има нужда от много хубави неща, ако иска да прекара добре. Какво бихте казали, ако ви предложи една диамантена гривна, много красива, изработена от истински синкаво — бели брилянти? Какво ще кажете?

Дейша се обърна слисано към него.

— За какво говорите, хер Блонфелд? — попита тя. — Диамантена гривна? Защо ще ми предлагате диамантена гривна?

— Представете си колко привлекателна ще изглеждате с нея, когато я поставите на прекрасната си ръка, скъпа моя млада лейди — отвърна ѝ хер Блонфелд. — В замяна на това ще поискам само нещо, което толкова лесно можете да ми кажете.

— И какво е то? — попита Дейша.

— Само цената на Зевс! Цената, която сър Маркъс се кани да поиска от тези джентълмени, които толкова силно желаят да купят нашия самолет. Никой никога няма да научи, че сте ми я казали.

Дейша усети, че се вцепенява. Тя рязко се наведе напред, почука на стъклената преграда, която ги отделяше от шофьора, и извика:

— Спрете! Спрете веднага!

Мъжът погледна през рамо и сви встрани към бордюра.

— Скъпа млада лейди, не трябва да приемате нещата по този начин... — изсъска сърдито германецът.

— Хер Блонфелд — каза Дейша, — мисля, че сте не само жалък, но и мерзавец! Ако имах информацията, а аз я нямам, не бих ви я продала дори и за диамантите на короната.

Тя слезе от колата и затръшна силно вратата. Тръгна по тротоара с изправена глава.

„Като че ли бих могла да направя такова нещо!“ — мислеше си тя, усещайки как гневът се надига у нея, след като беше преодоляла първоначалното смайване от предложението на немеца.

После започна да се смее. В края на краищата наистина беше смешно, че ѝ предлагаше диамантена гривна, а тя нямаше ни най-малка представа от това, което го интересуваше.

На няколко пъти ѝ се наложи да спира и да пита за посоката. Измина последните неколкостотин метра до хотела тичешком.

Сър Маркъс стоеше облечен с шлифер и с шапка в ръка. Очевидно я очакваше.

— Закъсняхте — каза той. — Вече е дванадесет и пет и аз ви чакам, за да ви заведа на обяд.

— Толкова съжалявам — каза Дейша. — Не знаех, че искате да излезете.

— Винаги съм точен — каза сър Маркъс. — И изисквам същото и от другите хора около мен.

— Случайно и аз съм много точна личност — каза Дейша, леко уязвена от тона му. — И щях да се върна много преди уговореното

време, но...

— Точно така — прекъсна я сър Маркъс. — Винаги има едно „но“ — но влакът закъсня, но автобусът спря, но велосипедът ми се повреди. Чувам това всеки ден около себе си. До гуша ми е дошло, чувате ли ме?

— Давате ли изобщо някому някакъв шанс? — попита Дейша.

— Какво искате да кажете с това? — попита сър Маркъс.

— Хората са човешки същества, знаете — каза Дейша. — Те невинаги могат да предотвратят нещата, които им се случват. О, много е лесно да говори за точността някой като вас, който има коли пред вратата и шофьори, готови да го откарат, където трябва. И камериери, които да го обличат, също. Но мислили ли сте някога какво се случва на обикновените хора, на тези като мен, които наистина трябва да чакат претъпкани автобуси, които могат да закъснеят, защото велосипедът им е твърде стар и се е счупил, а те не могат да си позволят да си купят нов?

Сър Маркъс се втренчи в нея и тя за миг си помисли, че ще започне да спори по онзи бурен, агресивен начин, който винаги я плашеше. Но за нейно учудване той каза спокойно и почти смирено:

— Съжалявам. Имате право, разбира се. Просто повтарях това, което съм казвал и преди, нещо, за което никога не съм мислил, но което е станало нещо като дежурна фраза.

— Трябва да разберете — каза Дейша, — че има огромна разлика между начина, по който се правят нещата, когато човек е богат, и задължението да ги правиш, когато си беден. Не че това е неправилно или в него има нещо нередно. Просто, когато си беден, всичко е много по-трудно.

— Казах, че съжалявам — отговори сър Маркъс. — Трябва ли да падна на колене?

Тя усети, че се усмихва само при мисълта за това. И тогава, понеже той вече не я плашеше, каза:

— Да тръгваме ли? Имам да ви казвам нещо, но то може да почака.

— Какво имате да ми казвате?

— То е едно обяснение защо закъснях — каза тя. — Защото бях забавена от един от вашите съперници, хер Блонфелд.

— Хер Блонфелд! Къде го срещнахте?

Дейша разбра, че вече е твърде късно и че ще ѝ се наложи да дава доста сложни обяснения. Тя заекна и каза:

— Той... той ме заговори в... едно кафене. И когато казах, че... се връщам в хотела, той настоя да ме докара. Знаеше коя съм, защото ни е видял, когато пристигнахме вчера.

— Много по-вероятно е да е дебнел наоколо, за да види кого съм довел със себе си — каза тихо сър Маркърс.

— Във всеки случай аз се съгласих да тръгна с него — продължи Дейша. — И когато се качихме в колата, той ми предложи диамантена гривна, ако му кажа цената, която ще поискате за Зевс.

— Божичко!

Възклицанието беше тихо, но Дейша видя, че сър Маркърс бе абсолютно смаян.

— Диамантена гривна — повтори Дейша. — Каза, че никой никога няма да научи за това.

— Не бих повярвал това за Блонфелд — каза сър Маркърс. — Никога не съм го уважавал особено много, но не бих могъл да помисля, че ще затънат толкова надълбоко в подкупи и корупция. Вие какво направихте?

— Казах му какво мисля за него — отговори Дейша — и слязох от колата. Затова закъснях. Доста ми беше трудно да намеря пътя до хотела и да се прибера пеша.

— Не си ли помислихте да вземете гривната? — попита сър Маркърс.

Дейша го погледна с широко отворени очи.

— Шегувате ли се? — попита тя.

— Не, защо да се шегувам? Нямате особени причини да бъдете лоялна към мен.

— Мисля, че имам — отговори Дейша. — Вие ме назначихте и може да ви се стори старомодно, както предполагам, но винаги съм мислела, че когато ти плащат за една работа, трябва да я вършиш възможно най-добре.

Сега тя говореше разпалено. Самата мисъл, че сър Маркърс би могъл да я помисли за способна да се поддаде на срамното предложение на хер Блонфелд, толкова много я ядосваше, че беше напълно неспособна да потисне чувствата.

Сър Маркърс протегна ръка.

— Простете ми — каза той. — Нито за миг не съм и помислил, че можете да се изкушите от такъв човек.

— Казах му, че дори и да ми предложи диамантите на кралската корона, не бих и помислила да му дам тези сведения — каза Дейша, — и наистина мисля така. Не мога да разбера с какъв тип хора обикновено се свързвате, та можете да си помислите дори за миг, че съм способна да ви предам, вас или когото и да било друго.

В тона ѝ имаше нещо, което му подсказваше, че тя всеки момент ще избухне в плач. Сър Маркърс протегна ръка и каза:

— Помолих ви да ми простите. За трети път се извинявам в продължение на пет минути.

— Зная — каза Дейша. — Много е хубаво да се говорят вбесяващи неща и после... да очакваме от хората да ни простят. Не трябваше да ги казвате, защото не трябваше да ги помисляте.

— Истината е — каза сър Маркърс, — че съм зле възпитан. Не го ли разбрахте досега?

— Бих искала да не ви го бях казвала — каза Дейша.

— Дайте ми ръката си — каза сър Маркърс. Това не беше молба, а заповед и Дейша почти автоматично протегна ръка и я пхна в неговата.

Пръстите му се затвориха над нейните. Понеже докосването им беше твърде различно от това, което бе очаквала, гневът ѝ полека-лека започна да се изпарява. Можеше само да го гледа с питащи очи.

— Дълбоко се разкайвам — каза сър Маркърс, но върху устните му се изписа лека усмивка, която лишаваше думите му от смирение.

Дейша искаше да каже нещо, но мислите излетяха от ума ѝ. Внезапно тя се почувства притеснена. Питаше се дали малко не беше преиграла в атаката си срещу сър Маркърс.

— Аз също съжалявам — каза тя. — Предполагам, че гордостта ми беше наранена. Никак не ми харесва мисълта, че хер Блонфелд или който и да е друг може да допусне, че мога да бъда купена.

Устните на сър Маркърс се свиха с внезапна насмешка.

— И все пак всяка жена си има своята цена — каза той. — Тя може да не се изразява в пари, може да е власт или престиж. Но тя неизменно има своята цена!

За миг Дейша се втренчи в него. Имаше чувството, че ѝ бяха ударили плесница. В думите му имаше обида, която тя не можеше да

понесе.

И тогава разбра, че не можеше да му възрази по никакъв начин, нямаше никакъв отговор, защото той беше прав. Тя имаше нужда от пари и се бе съгласила за петстотин лири да направи нещо, което не ѝ беше по волята.

Унижението я накара да изпита желание да избяга навън и да скрие срама си. Но тя само вдигна главата си и каза:

— Правите го да звучи ужасно цинично. Но за по-голяма част от жените цената не означава пари или скъпоценности. За по-голяма част от жените цената е любов.

ГЛАВА ТРЕТА

Дейша откри, че и е трудно да си спомни гневните си емоции, които бе изпитала, докато пътуваха със сър Маркърс по оживените улици на Рим.

Тя си мислеше, че сър Маркърс наистина притежава необикновената способност да размътва чувствата й.

И въпреки това й бе невъзможно да му се сърди за дълго, както на когото и да било друго. Вътрешната топлина и щедрост на характера й отнасяха гнева й и само след миг тя вече бе готова да протегне прощаваща ръка и да се извини, ако й се стореше, че тя е била виновна.

Не че в този момент Дейша имаше някакво намерение да се извинява на сър Маркърс, но тя не можеше да продължава да подхранва наранените си чувства, когато имаше да каже толкова много неща, когато искаше да зададе толкова много въпроси.

Те още не бяха стигнали до предградията на Рим, а тя вече беше забравила, че е била толкова ядосана и че сър Маркърс е най-неприятният човек, когото някога бе срещала.

Твърде скоро, както й се стори, те се отбиха от главното шосе и след няколко километра по страничния път колата зави по една алея от кипариси, която ги отведе до каменна вила, обградена със симетрично подредена градина.

За пръв път откакто бяха излезли извън града Дейша си помисли, че сър Маркърс я води на обяд с някакви непознати хора.

— Къде се намираме? — попита бързо тя. — Кой живее тук?

— Ще обядваме с принцеса Лучана Пинанези — отговори сър Маркърс. — Тя е изключително интересна личност и най-търсената домакиня в Рим.

— Звучи доста застрашително — каза Дейша. — Не очаквам, че ще иска да ме приеме.

— Изпратих съобщение, че ще доведе медицинската си сестра — отговори сър Маркърс. — Мислех, че ще ви бъде интересно да видите

вилата и да се срещнете с принцесата.

— Много мило от ваша страна — каза Дейша притеснено.

Беше смаяна от факта, че той мисли за нея и се съобразява с присъствието ѝ. Въпреки това в този момент предпочиташе той да беше продължил да се държи по обичайния си себичен начин — да мисли единствено за себе си.

Ако принцесата беше известна домакиня, беше почти сигурно, че това ще бъде прием, и Дейша се питаше дали незнанието ѝ на светските правила няма да посрами с нещо сър Маркърс.

Съмненията ѝ се оказаха напълно основателни. Когато пристигнаха пред входната врата на вилата, тя видя поне дузина коли, паркирани на алеята. Влязоха във фойето, което бе отрупано с оранжерийни цветя.

Никога не беше виждала толкова изящно подредени лилии, карамфили, мимози и много непознати за нея цветя, чиито имена не знаеше.

Но още не бе успяла да се насити на красотата им, когато бе връхлетяна от други впечатления. Остана поразена от обзавеждането на стаите, които изглеждаха толкова изискано, сякаш бяха слезли от една от картините, над които бе размишлявала толкова дълго в кабинета на баща си.

Следвайки примера на сър Маркърс, тя се отправи по покрития с дебели килими под към дъното на стаята, където една отрупана със смарагди жена с побеляла коса разговаряше оживено с много хора. Всички държаха чаши в ръцете си.

Когато видя сър Маркърс да се приближава, принцесата прекъсна разговора си по средата на изречението и протегна към него и двете си ръце.

— Скъпи мой, сър Маркърс! Очарована съм да ви видя. Много отдавна не сте били в Рим. С такова удоволствие научих за пристигането ви.

За изненада на Дейша сър Маркърс целуна ръката на принцесата без каквото и да било смущение и с грация, която не бе присъща на италианците.

— Много се радвам да ви видя отново — каза той. — Почти се страхувах, че може да сте ме забравили.

— О, заслужавате да бях го направила — каза строго принцесата.
— Нито един път не ми изпратихте поне една коледна картичка.

— Трябва да ми простите — каза сър Маркърс. — Никога не изпращам картички. Може би просто съм лишен от доброжелателство.

При тези думи принцесата избухна в смях и се обърна, за да го представи на хората, които стояха около нея, но сър Маркърс я изпревари.

— Мога ли да ви представя моята медицинска сестра мис Ванкрофт? — каза той. — Знаете, че неотдавна претърпях злополука.

— Вие с медицинска сестра! При това почти дете! — възкликна принцесата.

Тя едва докосна ръката на Дейша с обсипаните си със скъпоценности пръсти и след това бързо хвана сър Маркърс за ръката и го поведе към групата гости, които стояха край прозореца.

— Имам тук един ваш стар приятел, който умира да ви види, всъщност прелетял е цялото разстояние от Англия до Рим, за да го направи — каза тя.

И точно в този миг, когато се отдалечаваха, Дейша я чу да пита със съскащ шепот:

— С нас ли ще обядва вашата медицинска сестра?

Тя стоеше почти парализирана, докато чакаше неговия отговор.

— Разбира се! — каза той. — Доведох я, защото исках да види блясъка на Рим.

— Само попитах — каза принцесата неопределено. — Сибил също е сред гостите. Не очаквахте да я видите тук, нали.

Дейша видя, че от дивана стана една жена и тръгна към сър Маркърс. Устните ѝ бяха леко отворени, очите ѝ блестяха под силно гримираните ресници. Беше много красива.

Жената беше висока и мургава. Носеше късо кожено палто и огромен маншон от черна норка. Шапката на главата ѝ бе украсена с черни пера. Внезапно Дейша си помисли, че прилича на пантера — най-красивото и най-опасно животно в джунглата.

— Маркърс! — каза тя с нисък, дълбок глас, който проехтя в стаята. — Защо не ми каза, че ще идваш в Рим?

— Исках да ти кажа — отговори сър Маркърс. — Имах намерение да ти се обадя, но претърпях злополука.

— Радвам се, че не знаех за нея — каза жената. — Щях да се побъркам от притеснение. За щастие научих за нея едва когато принцесата ми каза, че идваш днес и водиш със себе си и медицинската си сестра.

Погледът ѝ накара Дейша да осъзнае, че стои сама и изолирана, въпреки че наоколо бе пълно с хора.

Тогава за нейно облекчение някой я заговори. Беше млад усмихнат мъж с примигващи очи и елегантен вид, който, както бе забелязала, бе присъщ за много италианци.

— Мога ли да ви донеса нещо за пиене? — попита той.

— Бих искала доматиен сок — отговори Дейша. Той ѝ се усмихна и ѝ подаде чаша с доматиен сок от една съседна маса. Тя я взе, благодарна, че има какво да прави с ръцете си. Беше ѝ напълно ясно колко нелепо изглежда сред тези хора с овехтялото си униформено палто на медицинска сестра.

Никога преди това не бе виждала такива прекрасни тоалети, освен по страниците на модните списания.

Жените, които ги носеха, бяха надарени от природата с прекрасни стройни тела и красиви лица.

— Харесва ли ви да се грижите за сър Маркърс? — попита я младият италианец.

— Разбира се — отговори Дейша. — Имах голям късмет, че получих възможност да дойда в Рим.

— Той няма вид на много болен човек — отбеляза италианецът. — Да предположим, че ви предложи по-трудна работа.

— Каква е тя? — попита Дейша.

— Да се грижите за мен — отвърна мъжът. — Претърпявам злополуки почти всяка седмица, повярвайте ми.

— Не съм виждала някой да изглежда по-добре от вас — отговори Дейша.

— Направиха дванайсет шева на ръката ми само преди десет дни — каза той. — Имам и цигина на главата, за която моят доктор се закле, че е унищожила последната частица мозък, която ми била останала.

Като видя изненадата в очите на Дейша, той добави с усмивка:

— Аз съм това, което вие наричате състезателен шофьор, нали така се казва на английски?

— Да, разбира се — каза Дейша. — Но защо трябва да се занимавате с нещо толкова опасно?

— Защото ми харесва. Това не е ли извинение за всичко? И не е ли опасно всичко, което е приятно?

— Не смятам, че досега съм открила такова нещо — каза Дейша напълно сериозно.

Той леко се засмя.

— Значи никога не сте била влюбена, защото това е най-опасният от всички спортове.

В отговор и Дейша се засмя. Не можеше да се въздържи. Имаше нещо дръзко и безспорно забавно в този млад италианец. Не беше това, което казваше, а начинът, по който го казваше.

Тя хареса навика му непрекъснато да се усмихва и беше благодарна, че можеше да разговаря с него, а не да стои безмълвна и незабелязвана от никого сред това бърбрещо множество.

Жената, която приличаше на пантера, изглежда искаше да каже на сър Маркърс много неща и той явно се забавляваше от това.

— Коя е жената, която разговаря със сър Маркърс? — попита Дейша своя събеседник.

— Мислех, че след като сте англичанка, трябва да я познавате — отговори той. — Тя е една от известните красавици — лейди Сибил Болтън. Трябва да сте чували за нея.

— Да, мисля, че съм чувала — отговори Дейша и смътно си спомни снимките в списанията и името, изписано с едри букви в светската хроника.

— Разбира се, Сибил е известна личност във всяка европейска столица. По-добре си отваряйте очите за сър Маркърс, защото в противен случай скоро ще останете без пациент.

— Да не искате да кажете, че тя е влюбена в сър Маркърс? — попита Дейша.

Още преди да беше довършила изречението, тя разбра, че това е въпрос, който не бива да бъде задаван, особено на непознат човек. Но беше вече твърде късно — думите ѝ се бяха изплъзнали и тя не можеше да направи нищо.

— Не сте ли сладка и наивна! — възкликна италианецът. — Сър Маркърс е милионер — поне така съм чувал.

— Какво общо има това с... — започна Дейша със слисан тон, но се досети какво иска да каже събеседникът ѝ и усети, че се изчервява.

— О, да — каза тя неуверено. — И не биваше да задавам въпроса, нали?

— Можете да ме питате каквото пожелаете — отговори италианецът. — Вие сте като оазис в пустиня, като поток бистра вода за жаден човек. Всъщност, моя малка сладка английска сестричке, аз ви приветствам!

Той вдигна чашата си към нея и вместо да се почувства неудобно, Дейша просто се засмя.

— Започвам да си мисля, че всичко, което съм чела за италианското ласкателство, е вярно — каза тя.

— Аз съм искрен във всяка своя дума, кълна се в честта си! — беше отговорът.

Но внезапно всички тръгнаха към вратата и Дейша разбра, че обяда е сервиран.

— Заповядайте — чу тя гласа на принцесата. — Първо, трябва да ви покажа къде да седнете.

Тя мина покрай Дейша и събеседника ѝ и като се обърна към младия италианец, каза:

— О, Бимбо, трябва да се грижите за малката сестра на сър Маркъс. Сложих ви до нея на масата.

— Какъв по-добър късмет от този? — възкликна италианецът.

Дейша видя, че нейното място бе единственото без картичка с име. Бързо погледна името отдясно и прочете, че кавалерът ѝ е граф Бернини ди Кампарно.

Той улови погледа ѝ и побутна картичката към нея с думите:

— Не се запознахме, нали? Колко неанглийско! Наричайте ме просто Бимбо. Така ме наричат всички.

— Аз се казвам Дейша Ванкрофт — отговори Дейша.

— Дейша! Какво хубаво име! — възкликна той.

Графът бърбореше, флиртуваше, сипеше шеги, правеше ексцентрични забележки по адрес на гостите и караше Дейша непрекъснато да се смее. Тя никога не бе и помисляла, че може да се смее толкова много на прием, особено на толкова официален и елегантен като този на принцесата.

Дейша не можеше да не забележи, че сър Маркърс изглежда не се забавлява така добре като нея.

Лейди Сибил седеше до него, вдигаше към него големите си тъмни очи и изглеждаше толкова прекрасна и съблазнителна, че Дейша не можеше да се начуди как сър Маркърс успява да изглежда толкова безразличен.

Обядът приключи. Графът взе картичката с името си, която лежеше на масата между него и Дейша, и надраска един телефонен номер на гърба ѝ.

— Ще ви се обадя — каза той. — Искам да ви покана на вечеря. Ще ви покажа Рим, докато сър Маркърс е зает, и вие ще ми разкажете за себе си. Съгласна ли сте?

— Не мисля, че дори и за миг ще се сетите отново за мен — каза Дейша. — Но въпреки това ви благодаря за поканата.

— Ще вечеряте ли с мен днес? — изведнъж попита той.

— Не... Не мисля — каза Дейша. — Може би сър Маркърс ще има нужда от мен.

— Добре, опитайте се да се измъкнете — помоли я графът. — Опитайте, се да разберете от него какво ще прави, докато се връщате в хотела. Ще ви се обадя към седем часа.

Дейша отвори уста да възрази, но принцесата вече извеждаше гостите от трапезарията и на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен смирено да последва останалите дами.

Когато отидоха в салона, лейди Сибил Болтън се приближи до Дейша и ѝ каза със своя нисък, дрезгав глас:

— Как е сър Маркърс?

— Беше тежка катастрофа — отговори Дейша. — Би трябвало наистина да почива.

— Нищо няма да го спре, зная това — каза лейди Сибил.

На Дейша ѝ се стори, че лейди Сибил я разгледа много внимателно, а после добави:

— Вие сте много млада, нали? Предполагам, че е било много трудно за сър Маркърс да си намери медицинска сестра за толкова кратък срок.

— Мисля, че не се е опитвал да търси друга — отговори Дейша.

Нямаше намерение да бъде груба. В същото време имаше нещо арогантно в начина, по който тази жена я преценяваше, и Дейша

започна да си мисли, че ѝ е омръзнало да ѝ повтарят колко е млада.

Лейди Сибил се отдалечи. Дейша не можеше да стои сама по средата на салона и затова се приближи до един от диваните, наредени край високите прозорци, които гледаха към градината.

Стори ѝ се, че мина много дълго време, докато мъжете дойдат от трапезарията, а също така си помисли, че сър Маркъс куца доста по-силно, отколкото преди обяда. Той ѝ направи знак през стаята, че вече трябва да си тръгват.

Тя се приближи до него.

— Скъпи, ще те видя тази вечер, нали? — чу тя гласа на лейди Сибил. — Не казвай не, Маркъс. Трябва да те видя, трябва.

Сър Маркъс погледна часовника си.

— Ще ти се обадя, когато срещата приключи — каза той. — Намираме се едва в предварителната фаза на преговорите, а знаеш колко са продължителни тези неща. Хайде, Дейша.

Те се сбогуваха с принцесата. Когато се отправиха към вратата, Дейша усети, че някой я хвана над лакътя и чу гласа на Бимбо в ухото си.

— Не забравяйте, че трябва да вечеряте с мен. Кажете му, че сте болна! Че неомъжената ви леля е пристигнала от Тутинг! Кажете му каквото искате, но излезте да вечеряте с мен, в противен случай ще дойда да ви взема насила.

— Ще опитам — прошепна Дейша.

Надяваше се само сър Маркъс да не е чул думите на Бимбо. Докараха колата пред вратата. Те мълчаливо се качиха в нея и почти бяха изминали алеята с кипарисите, когато сър Маркъс наруши тишината.

— Очевидно добре се забавлявахте — каза той.

— Много по-добре, отколкото бях предполагала — отговори Дейша. — Къщата е чудесна и въпреки че отначало бях изплашена, графът беше много мил с мен.

— Забелязах — каза сър Маркъс. — Трябва да внимавате и да не вярвате на всички безсмислици, които говорят италианците. Този младеж специално е доста вятърничав. Единственото нещо, което е вършил през живота си, е да залага на рулетка.

Презрението в тона му ядоса Дейша.

— Мисля, че е очарователен — каза тя. — И беше много мил с мен.

Сър Маркърс не каза нищо и след малко Дейша продължи.

— Покани ме днес на вечеря. Бих искала да отида.

— Боя се, че това ще бъде невъзможно — каза сър Маркърс. — Имам нужда от вашите услуги. Ясно ли е това?

— Но, разбира се! — отговори Дейша. — Само си помислих, че може да сте зает с нещо друго.

— Сбъркали сте — каза сър Маркърс решително.

Дейша много искаше да каже, че това е нечестно, но здравият й разум я спаси. Питаше се защо пък чак толкова държи да вечеря с непознатия италианец. Беше сигурна и беше готова да се обзаложи, че той изобщо не мислеше това, което казваше.

Не беше толкова наивна, нито толкова глупава, за да не знае, че хора като графа почти веднага забравят нещата, които говорят.

— Ще ме посетят в хотела — каза внезапно сър Маркърс и гласът му прекъсна мислите й. — Няма да излизам преди четири часа. Бих искал да сте там през това време в случай, че имам нужда от вас.

— Много добре, сър Маркърс — отговори Дейша.

Пристигнаха в хотела. Когато влязоха във фойето, Дейша видя, че пред асансьора се е насъбрала доста голяма тълпа. Тя не успя да се качи и докато момчето затваряше вратата, тя каза на сър Маркърс:

— Ще се кача със следващия асансьор.

Когато асансьорът потегли нагоре, тя се обърна към рецепцията.

— Аз съм мис Ванкрофт, медицинската сестра на сър Маркърс Кънингам — каза тя на дежурния администратор. — Очаквам телефонни обаждания тази вечер. Бихте ли се погрижили, когато ми телефонират, да ме свързват? Разбрах, че снощи на хората, които са се обаждали, е било обяснявано, че не могат да разговарят с мен. Не желая това да се повтаря.

— Съжалявам, синьорина, но това е нареждане на сър Маркърс Кънингам. Боя се, че ще трябва да го накарате да отмени тази заповед, за да може телефонистката да изпълни желанието ви.

— Благодаря — каза Дейша.

Асансьорът слезе празен и тя влезе в него с решителен вид.

Мислеше си, че това е непоносимо. Сър Маркърс можеше да си бъде груб и властен, когато му харесва, но тя беше убедена, че няма да

позволи да се отнасят с нея като с дете или пък с робиня.

Отиде право във всекидневната, без дори да свали шапката и палтото си. Сър Маркъс седеше зад бюрото с куп писма пред себе си, които навярно бяха пристигнали по време на тяхното отсъствие.

— Докато бях долу, помолих тази вечер да прехвърлят телефонните обаждания за мен в стаята ми, защото очаквам да ме потърсят — каза Дейша. — Осведомиха ме, че по ваше нареждане не бива да ме свързват. Трябва да ви помоля веднага да отмените това недопустимо ограничение.

Той я погледна сурово изпод смръщените си вежди.

— За какво са ви телефонни обаждания? — попита той.

Дейша усети, че я обзема гняв.

— Трябва да ви обърна внимание, сър Маркъс — каза тя, — че макар и да съм тук като ваша медицинска сестра, вие не сте в положение, което ви дава право да контролирате или да надзиравате частния ми живот или да ме следите какво правя през свободното си време.

— Нямам намерение да ви оставя да говорите с представители на пресата — каза сър Маркъс. — Казах ви това снощи. Познавам техните методи и поведение.

— Ако под това разбирате мистър Тейлър — каза Дейша, — вече го видях тази сутрин и разговарях с него. Той е изключително приятен човек и не виждам никаква причина да не говоря по телефона с него или с когото и да било.

— Казах ви да стоите настрана от него — каза ядосано сър Маркъс, като удари силно по масата.

— Съжалявам, ако ви дразня — отвърна Дейша, — но мога само да повторя това, което вече казах. Моето свободно време ми принадлежи.

— Един репортер не се интересува от вас, малка глупачке — каза сър Маркъс. — Той се интересува от мен и иска да разбере какво правя. Исква истории, изключителни интервюта, вулгарни клюки и е готов на всичко, за да ги получи.

— Ако мислите, че мистър Тейлър ще се опита да измъкне от мен подобни неща, аз съм напълно готова да ви обещаая, че няма да научи нищо. Но той ми харесва и имам намерение да се срещна с него.

— Постъпих глупаво, като ви доведох тук — изстреля на един дъх сър Маркър. — Вие сте прекалено млада и неопитна за подобни неща. Не разбирате какво правите.

— Много добре разбирам — отвърна Дейша. — Но ще ми простите, ако ви напомня, че аз не исках да идвам, а вие настояхте да дойда.

— И защо не искахте? — извика сър Маркър.

— Заради вас — отговори тя. — Защото вие ме обърквате. Защото сте груб, деспотичен и ме плашите.

Тя изрече тези думи спонтанно и спря, отново ужасена от себе си. Питаше се как е възможно да се държи така. В поведението ѝ нямаше и капка професионализъм.

Тя сведе очи и каза със съвсем друг тон:

— Съжалявам. Не трябваше да казвам това. Имате пълно право. Не биваше да ме водите. Не съм най-подходящата сестра за такава работа.

— Не се оплаквам, нали? — каза сър Маркър и зачака отговор.

— Не — призна неохотно Дейша.

— Много добре — отговори той. — Тогава по-добре правете каквото искате.

Той вдигна слушалката.

— Обаждат се сър Маркър Кънингам. Всички телефонни обаждания до мис Ванкрофт трябва да ѝ бъдат предавани.

Като каза това, той остави слушалката с трясък.

— Сега довольна ли сте?

— Благодаря — каза Дейша.

Тя стоеше пред него и нервно мачкаше ръцете си.

— Съжалявам, сър Маркър — каза бавно тя. — Съжалявам за това, което току-що казах, и за начина, по който се държах с вас. Вие сте добър и щедър и не зная защо се ядосвам, но го правя.

Той седеше, впери очи в нея, и тя усещаше, че изражението му не се смекчи. Просто я гледаше, изучаваше лицето ѝ и като че ли търсеше нещо, което тя не можеше да разбере. Струваше ѝ се, че очите му проникват дълбоко в сърцето ѝ, в дълбините на душата ѝ.

Не знаеше колко дълго е стояла така. Само ѝ се струваше, че погледът на сър Маркър я приковава така, че не може да се обърне, не

може да си тръгне. Искаше да го направи, но стоеше като хипнотизирана.

— Чудя се дали сте истинска — каза сър Маркъс почти шепнешком.

Стори ѝ се, че тези думи не са негови, но тя ги беше чула. Питаше се какво иска да каже с това.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Дейша излезе от стаята си и изтича към асансьора, като в движение обличаше палтото си. Имаше два свободни часа, преди отново да я повика сър Маркъс. С явно нежелание той ѝ беше казал, че през следващите два-три часа ще бъде зает и че може да разполага с времето си до шест часа.

Асансьорът се забави. Когато Дейша влезе и се настани, последва ново забавяне, защото момчето, което обслужваше асансьора, чакаше някого, който явно идваше по коридора. Искаше ѝ се да извика и да го подкани да побърза.

Но когато видя, че чакаха една дребна, възрастна дама, която се подпираше на бастун с дръжка от слонова кост, тя се засрами от нетърпението си.

Дейша скочи на крака, когато възрастната дама влезе в асансьора. Изглеждаше невероятно величествена с аристократичния си римски нос, дълбоко набразденото от бръчки лице и пронизващите очи, от които сякаш нищо не можеше да убегне. Беше облечена в много елегантни черни дрехи, перлите около шията ѝ и диамантите, които украсяваха ушите и пръстите на ръцете ѝ, очевидно притежаваха огромна стойност.

— Грация — каза тя и веднага премина на английски. — Благодаря, мила. Много сте любезна, но има място и за двете ни. Не съм много голяма, нали виждате.

— Нито пък аз — каза Дейша с лека усмивка и седна.

— Вие сте английска медицинска сестра? — попита възрастната дама.

— Да — отговори Дейша. — Идвам от Англия и това е първото ми посещение в Рим.

— Колко вълнуващо за вас! Бих желала само времето да беше по-топло и слънчево. Трябва слънце, за да се види нашият град откъм хубавата му страна.

— Мисля, че и така е чудесен — каза Дейша.

Старата дама се усмихна. Асансьорът спря на партера. Дейша ѝ направи път да мине първа.

— Къде отивате, скъпа? — попита възрастната дама. — По магазините ли?

— Всъщност, мислех, че ще имам време да видя фонтана Треви — отговори Дейша. — Обещах на сестрите си да хвърля в него монета, за да мога да се върна в Рим, и толкова ме е страх, че нещо може да ми попречи да го направя, че реших да отида там при първа възможност.

— Ще ви откарам до там с колата си — отговори старата дама.

— Това е много мило от ваша страна — каза Дейша. — Но не бих искала да ви притеснявам.

— Няма да ме притеснявате — отговори старата дама. — Отивам в тази посока.

Тя премина бавно през фоайето на хотела, почуквайки с бастуна си по мраморния под. Дейша видя, че портиерът и останалите служители учтиво ѝ се кланят, когато минава покрай тях, и се досети, че е някоя важна личност.

Когато видя колата, която чакаше отвън, вече беше сигурна в това. Тя бе голяма и явно много скъпа. Зад волана седеше униформен шофьор с кокарда на фуражката. Лакеят, облечен в подобна униформа, помогна на дамата да се настани на меката седалка и да покрие коленете си със самурена завивка.

— Към фонтан Треви, Алберто — каза тя на италиански.

— Много добре, Ваше превъзходителство — отвърна той.

— Сега ми разкажете за себе си — каза тя на Дейша, когато колата потегли.

— Няма много за разказване — отвърна Дейша. — Както виждате, аз съм медицинска сестра и съм тук, за да се грижа за сър Маркърс Кънингам. Той нарани крака си при самолетна катастрофа и беше докаран в дома на баща ми. Той е лекар.

— Това беше късмет за вас, нали? — усмихна се старата дама.

— Положително беше късмет, че можах да видя Рим — отвърна Дейша. — Копняла съм за това цял живот.

— А разполагате ли с достатъчно свободно време, за да можете да разгледате града ни? Излизате ли вечер, за да видите Колизеума на лунна светлина? — Тя спря и се засмя. — Не, хората искаха да гледат

такива романтични неща по време на моите младежки години! Сега младите искат да танцуват.

— Поканена бях да изляза тази вечер — каза ненадейно за себе си Дейша. — Но... не мисля, че сър Маркът ще... ми позволи. А освен това нямам и какво да облека, така че и без това ще ми е невъзможно да изляза.

— Е, да, една униформа на медицинска сестра не е много подходящо облекло за танци — усмихна се старата дама.

— Звучи така, като че ли съм неблагодарна — отговори Дейша. — Всъщност не искам да танцувам. Напълно ми стига да видя това, което си струва да се види, ако само имам достатъчно време да го направя.

— Разбирам — отвърна старата дама. — Някога и аз се чувствах така. Беше преди много, много години. Все нямах време да направя всичко, което исках. А сега, когато времето е предостатъчно, има твърде малко неща, които искам. Е, какво да се прави! Такъв е животът!

Колата намали скоростта и спря пред входа на тясна алея.

— Пристигнахме! — възкликна старата дама с много различен тон. — Ще трябва да повървите, за да стигнете до фонтана. Моята кола е прекалено голяма, за да може да мине по тясната алея.

— Благодаря ви! Наистина, много ви благодаря! — каза Дейша. — Беше много мило от ваша страна да ме докарате дотук и да бъдете толкова... толкова дружелюбна.

— Няма нужда да ми благодарите — отвърна ѝ старата дама. — Аз съм маркиза ди Малакредини. Хората ще ви кажат за мен, че съм цинична жена. Въпреки това мисля, че не съм забравила как се чувства човек, когато е млад.

— Наистина не сте! — възкликна Дейша.

Тя слезе от колата и помаха, докато лакеят затваряше вратата. Хвърли последен поглед към маркизата, която ѝ се усмихваше иззад стъклото на отдалечаващата се кола.

„Колко е мила!“ — каза си Дейша и вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за фонтана, който я очакваше.

Тя забърза по тясната, покрита с камъни алея, и след малко се озова пред фонтана, който бе възбудил интереса на момичетата, след като бяха гледали един филм за него.

Изглеждаше много величествен на бледата вечерна светлина. Водните струи проблясваха с всички цветове на дъгата по пътя си към големия каменен басейн, на дъното, на който искряха стотици монети, хвърлени от посетителите на Рим.

Дейша извади от чантата си една монета от пет лирети. „Трябва да си пожелаея нещо“ — помисли си тя и през ума ѝ пробягаха безброй желания — за баща ѝ, за Гей и Кристин, за малкия Робин в училището.

Тогава, докато се двоумеше какво да си пожелае, почти ненадейно в съзнанието ѝ изплува лицето на сър Маркърс — строго и напрегнато, сдържано и малко страшно. В очите му имаше нещо търсещо, което тя не можеше да определи точно.

Съвсем неочаквано тя разбра, че той е нещастен. Питаше се защо никога по-рано не бе помисляла за това. Знаеше отговора. Той я плашеше, защото бе толкова властен, че ѝ бе трудно да мисли за него като за обикновен човек, изтъкан от чувства. Вместо това тя винаги бе ядовита и обиждаше неговия толкова явен цинизъм.

— Пожелай нещо за татко — реши тя. — Той е на първо място преди момичетата, преди Робин, преди всеки друг, освен мама, но за нея няма нужда да се тревожа, защото тя е в Божиите ръце.

Дейша хвърли монетата, но още в същия миг разбра, че дори когато се опитваше гласно да произнесе пожеланието, свързано с баща ѝ, в съзнанието ѝ отново изплува образът на сър Маркърс.

Мислеше за него, докато монетата се премятеше във въздуха като проблясваше, отразявайки светлината, мислеше за него и когато тя докосна падащата вода и се гмурна и легна на дъното.

„Моето пожелание бе за сър Маркърс — помисли си Дейша ужасена. — Не исках да го направя. Исках мислите ми да бъдат за татко, за собственото ми семейство.“

Тя почти изпадна в паника. Извади още монети от портмонето си и започна да ги хвърля. „Тази е за татко — казваше си тя, като я хвърляше във фонтана. — А тази за Гей... тази за Кристин... тази за Робин.“ Но чувстваше, че пожеланията ѝ вече се бяха развалили, защото сър Маркърс беше в мисълта, която ѝ бе хрумнала при първата монета.

„Ставам смешно суеверна“ — каза си тя, но докато се отдалечаваше от фонтана, разбра, че отново мисли за сър Маркърс.

Питаше се какво не е наред при него. Защо е толкова различен от останалите хора. Защо не може да се отпусне и да бъде щастлив. В края на краищата имаше толкова много неща, на които би могъл да се радва.

Дейша погледна часовника си и видя, че не ѝ остава много време. Трябваше да се връща пеша до хотела и затова забърза по улиците, изпълнени с млади жени и мъже, за които работният ден бе приключил и които сега излизаха да се забавляват.

Когато стигна в хотела, тя беше задъхана, страните ѝ се бяха зачервили от усилието да върви бързо по стръмната Виа Венето.

— Синьорина е тичала — каза усмихнато момчето от асансьора.

— Наистина тичах! — отвърна Дейша.

Тя мислеше, че може би сър Маркърс я очаква, и затова бързо отиде до приемната и отвори вратата. Сър Маркърс беше там, но не беше сам. С него беше и лейди Сибил Болтън. Тя беше поразителна в изисканата си вечерна рокля от златно ламе и кожа от норка с цвят на мед, наметната върху раменете.

— О, Дейша, вие се върнахте! — възкликна сър Маркърс. — Лейди Сибил тъкмо си тръгва. Бихте ли поръчали бутилка уиски, сода и чаши?

— Да го направя ли от моята стая, сър Маркърс?

— Не, може да го направите от тук — каза лейди Сибил, ставайки от мястото си. — Тъй като ще те видя на вечерята, Маркърс, можем да продължим разговора си там. Междувременно, благодаря ти хиляди пъти за чудесния подарък. Обиците са прелестни.

Дейша се опитваше да не слуша, но имаше впечатлението, че лейди Сибил нарочно казва това и че имаше нещо предназначено в начина, по който взе синята кадифена кутия за бижута, която лежеше до нея на дивана.

— Скъпи Маркърс, толкова си щедър! — продължи тя. — Не, не ставай. Зная, че кракът те боли. А bientôt^[1] Ще се видим след два часа.

Тя излезе от стаята, като се движеше с онази чувствена и прелъстителна грация, която отново накара Дейша да си помисли, че прилича на пантера. Когато минаваше покрай Дейша, тя каза:

— Лека нощ, сестра. Мисля, че пациентът ви е много по-добре, всъщност скоро ще бъде в състояние да минава без вашите услуги.

Думите бяха произнесени с такъв тон, че Дейша не успя да реши дали лейди Сибил искаше нарочно да я засегне или наистина се радва на бързото оздравяване на сър Маркъс.

Тя поръча уиски и сода и след това се обърна към сър Маркъс.

— Искате ли сега да сменя превръзката на крака ви? — попита тя.

— Боли ме — каза той, — но може да почака, докато започна да се преобличам за вечеря.

— Много добре — каза Дейша. — Ще бъда в стаята си, ако ви потрябвам за нещо.

Тя се обърна към вратата, но гласът му я спря.

— Почакайте! — каза той. — Както разбрахте, излизам. Можете да приемете онази покана, която толкова много искахте.

— Предполагам, че графът вече е забравил за нея — отговори Дейша.

— Струва ми се, че това е малко вероятно — сухо отбеляза сър Маркъс.

— И без това нямам какво да облека — каза Дейша. — Така че по-скоро ще вечерям тук или ще изляза да се поразходя.

— Къде бяхте? — попита той неочаквано. — Какво правихте?

— Ходих до фонтана Треви — отвърна Дейша малко притеснено, почти изплашена, че той ще ѝ се присмее. — Маркизата ме закара дотам.

— Маркизата?

Въпросът му прозвуча рязко.

— Да, маркиза ди Малакредини. Говорихме с нея в асансьора. Беше така любезна да ме закара с колата си до фонтана.

Сър Маркъс се усмихна.

— Вие категорично сте от хората, които бързо се справят. Маркизата е една от най-недосегаемите стари дами в Рим. Всички се ужасяват от нея.

— Но тя беше толкова мила към мен — каза Дейша. — И после, разбира се, това бе нещо друго. Не се запознах с нея в светска обстановка. Просто беше любезна и толкова.

— Може би във вас има нещо, което кара хората да искат да бъдат любезни — предположи сър Маркъс.

Дейша отвори широко очи.

— Това е най-приятното нещо, което сте ми казвали някога — отбеляза тя.

Преди сър Маркър да успее да отговори, на вратата се почука. Отвън се чува гласове и Дейша бързо тръгна към вратата на нейната стая.

— Приятелите ви идват — каза тя и излезе през едната врата, докато те влизаха през другата.

Тя влезе в стаята си и постоя няколко минути до прозореца, който гледаше към градината. Мислеше си колко изпълнен със събития бе този ден, а може би я очакваха и още вълнения. Графът и Тим Тейлър може би щяха да ѝ се обадят и сега вече от централата на хотела щяха да я свържат с тях.

Точно когато си мислеше това, в стаята се разнесе телефонен звън. Тя вдигна слушалката, като усети как сърцето ѝ затупка силно. Имаше чувството, че ще се задуши от вълнение.

— Мис Ванкрофт?

— Да, на телефона.

— Добре. Тук е Бимбо. Забравихте ли, че ми обещахте да вечеряте с мен?

— Не съм ви обещала, но наистина ли ме каните?

— Разбира се, че ви каня. Искам да говоря с вас. Искам отново да ви видя. Кога ще бъдете готова?

— Кога предлагате?

— Ще ви взема към девет и половина. Тук никой не вечеря рано. Нямам търпение да ви видя, да ви кажа колко обожавам малката английска сестра, която прилича на английска роза.

Той затвори. Дейша постоя малко със слушалката в ръка, а после затвори бавно, сякаш бе омагьосана.

Мислеше си, че е много вълнуващо да има един мъж, който да ѝ говори така, и при това граф. Привлекателен, красив италианец, който познава всички важни и интересни хора в Рим.

Дали Гей и Кристин някога ще ѝ повярват? И възможно ли е това да е истина?

Реша, че трябва да разкаже всичко на момичетата.

Седна до масата, измъкна лист хартия от папката и започна да пише.

Вече пишеше около час и половина, когато Робъртс почука на вратата и каза, че сър Маркърс иска да му превърже крака. Тя отиде в стаята му. Той седеше на стол, беше облечен в халат и кракът му бе опънат пред него на една табуретка.

Дейша много внимателно свали превръзката и веднага видя, че кракът е подут и зачервен.

— Днес сте се преуморили твърде много — каза тя. — Абсурдно е да излизате тази вечер. Защо не си легнете и не си починете най-после както трябва?

— Готова ли сте да ми бъдете ангел — пазител и да седите до мен? — попита сър Маркърс навъсено. — Мислех си, че си уредихте излизане тази вечер.

— Да — отвърна Дейша спокойно. — Но мога лесно да го отменя, ако трябва да остана при вас.

— Ще бъдете много разочарована, ако кажа да, нали? — запита сър Маркърс почти обвиняващо.

— Ще бъда разочарована — отвърна честно Дейша, — но ще го направя. Разбира се, че ще го направя. Вашето здраве е по-важно от всичко друго.

— Чуйте, Дейша! — каза сър Маркърс. — Не излизайте с този младеж. Той не е типът, когото вие можете да разберете. Досега никога не сте срещали такива хора.

— Мога да се грижа за себе си — каза Дейша с усмивка.

— Бих искал да съм сигурен в това — отговори сър Маркърс. — Мога да си представя, че нищо в Гоблфийлд не ви е подготвило за този тип млади прахосници, които ще срещнете в Рим и във всеки друг голям град. Графът е типичен представител на тази папач, която ще видите да виси във всеки модерен бар.

— Чудя се дали това е безпристрастно? — попита Дейша. — Той ми се стори твърде очарователна личност. Несъмнено беше много любезен с мен днес, когато никой друг от гостите на бляскавия прием не можеше да мисли за нещо толкова незначително като една медицинска сестра.

Сър Маркърс не каза нищо и Дейша довърши превръзката. После отиде да вземе лекарствата и му ги донесе заедно с малка чаша вода, за да може да ги преглътне по-лесно.

— Съжалявам, но трябваше да ви кажа това — заяви тя. — Трябва да дадете почивка на крака си. Ако състоянието ви се влоши, може би ще трябва да останете на легло за няколко дни. Трябва да държите крака си вдигнат. Тази нощ ще ви боли много, но нищо болкоуспокояващо, което бих могла да ви дам, няма да е така ефикасно, както почивката.

— По дяволите, вашия разум! Зная, че ми казвате истината, и не искам да я слушам — каза сър Маркъс. — Отивам на вечеря, чувате ли ме? За да ви доставя удоволствие, ще искам табуретки или всякакви други дивотии, за да държа крака си вдигнат. Това задоволява ли ви?

— И ще се върнете рано? — попита Дейша.

— Ще се върна рано — каза той с изкривени устни.

— Ще бъда тук, ако ви потрябвам — отвърна Дейша.

„Графът няма да се зарадва“ — помисли си тя, докато изричаше думите, но знаеше, че това е неин дълг.

— Няма да ми потрябвате — почти изкрещя сър Маркъс. — Не го ли обясних достатъчно ясно? Излезте и останете там. Танцувайте цяла нощ, ако искате, но, за Бога, оставете ме и аз да се забавлявам без цялото това заяждане и мърморене.

Дейша взе бинтовете и марлята и тръгна към вратата.

Лека нощ, сър Маркъс — каза тя.

Той не ѝ отговори. Седеше с леко издадена долна устна. Между веждите му се бе образувала дълбока бръчка.

Дейша се питаше защо той винаги правеше така, че да развали всичко, да накара радостната ѝ възбуда да угасне, да я остави смачкана и по някакъв странен начин нещастна.

Тя се върна в стаята си. С изненада установи, че някой бе влизал в нейно отсъствие. На леглото имаше няколко кутии — една голяма за дрехи и няколко по-малки. Тя ги погледна учудено. До тях имаше бележка. Дейша я взе, но имаше чувството, че не е за нея.

На плика нямаше никакъв надпис, а вътре върху лист хартия бяха написани само три думи:

„За една сестра.“

Тя дълго и втренчено се взира в написаното. После бързо развърза шнура, с който бяха вързани кутиите. В голямата имаше вечерна рокля. Беше от синя дантела с квадратно деколте, малки буфан ръкави и огромна издута пола с множество тюлени фусты.

Дейша я остави с треперещи пръсти и почти замаяна отвори другите кутии. Имаше чорапи — прозрачни найлонови чорапи, тънки като паяжина, имаше чифт сандали — просто тесни лентички от кожа, кръстосани над подметката с висок, тънък ток. А в третата кутия имаше наметка — дълъг шал от тежка коприна с цвета на роклята.

Тя бе вперила невярващите си очи в съдържанието на кутиите и се питаше кой ли би могъл да ѝ ги изпрати. „За една сестра.“

Прочете отново написаното. „Трябва да е маркизата! — помисли си тя. — Само една жена би могла да притежава такъв изтънчен вкус. Само жена може да се сети и за чорапи, и за обувки, и за вечерна наметка към роклята.“

За миг си помисли, че не може да ги вземе. Беше убедена, че трябва да откаже такъв скъп подарък. След това разбра, че не може да ги върне. Трябваше да се увери, че маркизата ги е изпратила. Трябваше да ѝ благодари.

Тя вдигна телефонната слушалка.

— Бихте ли ме свързали със стаята на маркиза ди Малакредини?
— попита тя.

Последва пауза и телефонистката каза:

— Маркизата не живее в този хотел, синьорина. Тя има дворец в града. Мога да ви дам телефона, ако желаете.

— Не, не си правете труда, благодаря.

Дейша затвори телефона. Беше прекалено неудобно, прекалено трудно да я попита: „Вие ли ми изпратихте всичко това?“ Ако маркизата беше очаквала да ѝ благодарят, щеше да се подпише. Щеше да нареди на прислугата да оставят нещата с нейните най-добри пожелания.

Но явно тя не бе искала това. Но каква любезност! Колко мило, поразително мило бе всичко това.

Дейша си представи изражението на графа, когато я види. Чудеше се какво ли би казал. Ако я намираше хубава в униформата ѝ на медицинска сестра, колко ли повече щеше да ѝ се възхищава, като я види облечена с тези дрехи.

Тъкмо се канеше да влезе в банята, когато на вратата се почука. Дейша бързо намъкна халата си.

— Кой е? — попита тя.

— Аз съм, Робъртс, мис.

Тя отвори вратата.

— Сър Маркърс току-що излезе — каза той. — Помоли ме да ви дам това.

— Благодаря, Робъртс.

Дейша взе бележката и затвори вратата. Отвори плика. Вътре на къс хотелска хартия за писма бе написано само едно кратко изречение. Нямаше дори обръщение. Пишеше само:

Ще се върна към полунощ и бих искал да дойдете и да ме видите, колкото и да е късно.

Маркърс Кънингам.

Първата ѝ мисъл бе, че би могъл поне да каже едно „моля“. А след това почувства, че първата ѝ вечер беше помрачена. Знаеше, че няма да посмее да закъснее след полунощ. Вече си представяше недоволството на графа.

Тя захвърли бележката върху тоалетната масичка и тръгна към банята.

„Във всеки случай сър Маркърс ще ме види в новата ми рокля — помисли си тя предизвикателно. — Бих искала да зная какво ще каже за нея.“ И по някакъв необикновен начин тази мисъл, като че ли разсея облаците, които бяха се надвесили над нея и помрачаваха хубавото ѝ настроение.

Все още възбудена, тя очакваше с нетърпение една чудесна, вълнуваща вечер, вечер, в която — тя дълбоко в себе си знаеше това — щеше да изглежда по-хубава от всеки друг път.

Дейша се оглеждаше изпитателно в огледалото. Обърна се малко надясно, после наляво, като завърташе с ръце богатите поли на роклята си. След това застана точно срещу огледалото, вперила към отражението си широко отворените си, невярващи очи.

— Това е прелест! Прелест! — извика високо тя и след това каза на отражението си: — И ти си прелестна! — и се засмя на собственото си самочувствие.

Роклята имаше нужда от малко поправки — само няколко бода в страничните шевове. После прилепна по тялото ѝ така, като че ли бе шита специално за нея. Не можеше да повярва, че сандалите ѝ са

толкова удобни. Те правеха краката ѝ малки и фини и подчертаваха съвършенството на тънките найлонови чорапи.

— Как е възможно да е толкова мила? — питаше се на глас Дейша, като си мислеше за маркизата.

В този момент в стаята се разнесе телефонен звън, който я накара да подскочи. Тя вдигна слушалката.

— Ти ли си, Дейша?

— Здравей, Тим.

Тя позна гласа му.

— Чудех се дали ще успея да се добера до теб — каза той. — И ако успея, дали ще ми се сърдиш.

— Да се сърдя? — повтори Дейша учудено.

— Може да ти се стори необичайно, че не ти позвъних по-рано за тази вечер. Както можеш да си представиш, беше цяла история.

— Каква история?

— Ами това закъснение.

— Не разбирам за какво говориш.

— Не ти ли се е доверил Големия Бял шеф? Мислех, че мъжете винаги споделят всичко със своите медицински сестри.

— Тим! За какво говориш — засмя се Дейша.

— Опитвам се да ти кажа, че причината за това, че не можах да ти се обадя, е, че се съсипах от работа. Не мога да разбера как не си научила, че купувачът — онзи, заради когото се вдигна такъв голям шум и заради когото всички те бяха дошли тук, не пристигна днес, както бе обещано.

— Имаш предвид хората, които искаха да купят самолета? — възкликна Дейша, която най-после бе започнала да разбира. — Сър Маркърс не ми спомена нито дума!

— Тайните май са негов специалитет, нали? — каза Тим. — Е, добре, ще ти кажа какво стана. Джентълмените, които трябваше да бъдат тук тази сутрин в десет часа, по-добре е да не споменавам имената им по телефона, изпратиха кратко съобщение, че вместо това могат да дойдат утре, тоест, ако решат, че си заслужава... Така че всички са ужасно ядосани и са принудени търпеливо да чакат — Тим се засмя. — Откакто новината се разчу, няхах време да дишам. Канех се да те заведа на вечеря, но предполагам, че вече е твърде късно и ти си вечеряла.

— Всъщност не съм — каза Дейша, — но излизам да вечерям навън.

— Значи си получила покана! Ревнувам, наистина. Кой е той?

— Не зная дали го познаваш — каза Дейша, като внезапно се почувства леко притеснена. — Запознах се с него едва днес на обяд. Граф Бернини ди Кампарно.

— О, разбира се, че зная всичко за него. Лъскавият римски плейбой, който може да бъде видян на всички нужни места с нужните хора. Я виж ти! Навлизаш обществото вече, така ли?

— Май че да — усмихна се Дейша. — Бих искал да вечерям с теб, Тим, и беше много мило от твоя страна, че ме покани.

— Ето какво ще ти кажа. Нека да опитаме да се видим утре. Ще разбере какво е станало и ако не се наложи да бъда там, ще ти се обадя. Става ли?

— Звучи чудесно — отвърна Дейша.

— Ще ти се обадя възможно най-рано — обеща Тим. — Приятно прекарване и умната! Репутацията на граф Бимбо не е от най-блестящите.

— Мога да се грижа за себе си — каза Дейша. Тя затвори телефона и постоя малко, като гледа с недоумение. Не беше сигурна дали бе засегната или ядосана от това, че сър Маркърс не беше й казал как се е случило.

Нямаше никаква причина да й каже, разбира се все пак беше доста унижително, че се отнася с нея като с нещо толкова незначително. В момента, в който цял Рим знае за промяната в плановете, сър Маркърс явно не смята за необходимо да я осведоми.

След това зърна отражението си в огледалото и усмихна просто от радост, че е жива и че изглежда, толкова добре. Тръсна глава малко предизвикателно в този момент телефонът отново зазвъня.

— Граф Бернини ди Кампарно ви чака долу, синьорина — каза портиерът.

— Предайте му, че слизам веднага — отговори Дейша и взе наметката от леглото.

Графът я чакаше във фойето.

Тя видя колко е красив с тъмната си вълниста коса и блестящите си бели зъби, които контрастираха със загорялото му лице. И не можа

да не изпита удоволствие от израза на смайване, който премина във възхищение, когато тя приближи до него.

— Вие сте очарователна! Аз съм най-щастливият мъж в Рим! — възкликна той, когато тя приближи, пое ръката ѝ и я вдигна към устните си.

— Колата ми е отвън — каза той, хвана я подръка и я отведе до една голяма, сива кола, която чакаше пред хотела.

— Къде да ви отведе? — попита той, докато се отдалечаваха от хотела. — Бях измислил едно тихо място, но като ви видях сега, реших, че цял Рим трябва да ви види и да се възхити на избора ми.

— Радвам се, че харесвате роклята ми — каза сдържано Дейша.

— Харесвам вас — поправи я той. — Днес по време на обяда бяхте хубава — хубава и прелестна. Но сега ме карате да се задъхвам.

Дейша бе затруднена да намери отговор. В същото време усети, че я обзема вълнение. Беше възбуждащо да слушаш такива разточителни комплименти, които някой ти говори с нисък, плътен глас, да седиш в скъпа кола до хубав млад граф и да отиваш на вечеря в непознат прекрасен град.

— За какво мислите? — попита графът.

Колата се движеше бавно сред колоната автомобили, които се спускаха надолу по склона към града.

— Мислех си колко вълнуващо е всичко това за мен — призна си честно Дейша.

— Точно това харесвам у вас! — възкликна графът. — Не се преструвате. До гуша ми е дошло от жени, които вече хиляди пъти са правили това, което им предлагам, и на които и през ум няма да им мине да кажат „благодаря“ за една покана за вечеря. Вие наистина се радвате на живота и това кара всеки, който ви срещне, да поиска да сподели тази радост.

— Радвам се, че съм в Рим — каза Дейша. — Всичко е толкова странно, толкова различно от онова, което съм виждала досега.

Потокът от автомобили замря и колата на графа почти спря. Той свали дясната си ръка от волана и протегна към нея.

— Дайте ми ръката си — каза ѝ графът.

Изненадана, Дейша се подвоуми за миг и после леко сложи пръстите си върху ръката му. Той пое ръката ѝ и я вдигна към устните си, като започна да целува един по един пръстите ѝ.

— Започвам да се влюбвам във вас — каза той. — Знаете това, нали?

Дейша се опита да освободи ръката си, но това бе невъзможно.

— Не можете да се влюбите в човек, когото познавате само от няколко часа — каза тя строго.

— Не става въпрос за възможност, това е факт — отвърна графът. — Не вярвате ли в любовта от пръв поглед?

— Мисля, че е възможна, но много малко вероятна — отговори Дейша, като усещаше в себе си леко потръпване от целувките на графа.

— Имате още много да учите — каза графът. Той пусна ръката ѝ, защото колите се понесоха напред.

Дейша лекичко се отмести по-далеч от него като при това разбираше, че е малко изплашена от неговата пламенност и в същото време омаяна от нея. Той спря колата пред един ярко осветен вход със сенник на бели и червени ивици, който се надвесваше над тротоара. Портиерът, облечен в сребристосиня униформа, отвори вратата на колата и когато видя графа свали шапката си.

— Добър вечер, Ваше превъзходителство — каза той.

— Паркирай колата — нареди му графът, хвана Дейша подръка и я въведе в ресторанта.

Салонът беше голям. Беше украсен с огромни огледала, умело пръснати между стенописите, и това караше посетителите да имат чувството, че се намират на морското дъно. Имаше истински риби, които плуваха в огромен аквариум, осветен с разноцветни светлини, а върху всички маси бяха поставени малки аквариумчета.

Отведоха Дейша и графа до една маса, полускрита в ниша и малко издигната над пода на ресторанта. Оттук можеха да виждат, без тях да ги виждат. Дейша се огледа и забеляза, че в залата има само няколко такива сепарета. Разбра, че те са предназначени за много важни посетители.

Скоро един раболепен метр д'отел и няколко келнери застанаха до масата в очакване заповедите на графа.

— Какво бихте желали? — попита той Дейша.

— Изберете вие — отговори тя. — Наистина имам твърде малък опит.

Чу го да поръчва вечеря, която ѝ се стори прекалено разточителна, но не се опита да му се противопоставя. Когато сервираха първото блюдо, графът опря брадичката си на ръцете си и се загледа в Дейша.

— На какво ми приличате? — каза той. — На някого или на нещо — опитвам се да си спомня.

— Нека да не говорим за мен — каза бързо тя. — Разкажете ми за себе си. С какво се занимавате?

Графът сви рамене.

— С какво се занимавам? Като че ли винаги съм зает. Имам безброй ангажименти. Но ако имате предвид дали работя от девет до шест и дали нося бомбе, тогава отговорът е: „Не се занимавам с нищо“.

Дейша се засмя.

— Тогава сте много зле.

— Кой го е грижа? Живея както ми харесва и се радвам на живота много силно.

Дейша леко се изсмя.

— Можете да си позволите каквото искате. Повечето хора работят, защото им трябва пари.

— Изглеждате сериозна — каза той. — Но мисля, че лицето ви дори е още по-прекрасно, когато сте сериозна, отколкото когато се усмихвате. Не зная кое от двете предпочитам. Зная само, че за мен това най-прекрасното лице, което някога съм виждал искал да докосна с устните си.

Дейша усети, че се изчервява.

— Не бива да ми говорите такива неща — смъмри го тя.

— Защо не? — попита той. — Само ми дайте ръката си. Никой няма да види, при това, когато хората са млади и влюбени, се очаква да се държат за ръце.

Дейша твърдо задържа ръцете си на масата пред себе си и тъкмо се канеше да му каже, че трябва да държи по-добре, когато келнерът се приближи, за да налее отново чашите им с шампанско.

— Чух, че планове на сър Маркъс са се объркали — каза графът.

— Да, това трябва да е много досадно — отговори Дейша.

— Той ви е разказал всичко, разбира се — предположи графът.

За момент Дейша се поколеба. След това, когато беше почти готова да каже истината, промени решението си. Питаше се защо трябва да признава пред чужд човек, че сър Маркърс не само бе пропуснал да ѝ разкажи всичко, но дори не ѝ беше доверил това, което явно всички в Рим знаеха, всички, освен нея.

Тя въздъхна дълбоко и избягна въпроса.

— Трябва да е изключително досадно — повтори тя — не само за сър Маркърс, но и за всеки друг.

— Точно това е била целта, ако питате мен — отвърна графът. — О, не разбирам нищо от тези работи, но зная, че ако се опитваш да купиш нещо евтино, идеята да подържиш известно време на тръни човека, който ти го продава, е доста добра.

— Питам се дали сър Маркърс си дава сметка за това, което правят? — каза Дейша по-скоро на себе си.

— Няма да му се хареса, ако му се наложи да смъкне цената, нали? — усмихна се графът.

— Не мисля, че сър Маркърс може да хареса промяната на план, който си е изработил предварително — отговори Дейша. — Той е такъв тип човек.

— Точно за такъв го мислех — отговори графът. — Елате да танцуваме.

Той я отведе на дансинга, където пусна ръката ѝ, за да я обгърне през талията.

— Ако само знаехте колко исках да ви държа в прегръдките си — прошепна той на ухото ѝ.

Графът я притегли към себе си и тя усети онова странно, топло вълнение, което изпита още в първия миг, когато се бяха срещнали във фойето на хотела.

Струваше ѝ се, че може да танцува цяла вечност в прегръдките на графа. Усети, че бузата му докосва нейната. Беше ѝ трудно да се отдръпне, дори и да искаше да го направи.

Даваше си сметка, че никога в живота си не е била толкова близо до мъж, никога не е знаела какво означава да се движиш в съвършен унисон с някого. Танцуваха мълчаливо.

— Обожавам ви! Вие ме влудявате! — каза внезапно графът. — Нека да си вървим. Искам да ви заведа да видите Пантеона на лунна светлина.

Дейша беше готова да се съгласи с всичко, което ѝ предложи. Върнаха се на масата си, но само за да си вземе наметката. Графът хвърли на покривката някакви пари. Сумата ѝ се стори огромна. После излязоха от ресторанта.

Той караше към покрайнините на града. Те дълго обикаляха по някакви тъмни, безлюдни улички, докато внезапно графът намали скоростта и тя видя Пантеона пред тях. Беше осветен от прожектори и развалините изглеждаха много бели на фона на тъмното, самурено черно небе.

— Прекрасно е! — леко изохка Дейша и думите ѝ замряха, защото ръцете на графа се обвиха около тялото ѝ в силна прегръдка.

— О, не! — каза тя и измъкна ръцете си, за да го отблъсне.

— Скъпа, аз ви обичам! — каза той. — Ти си толкова малка, толкова доверчива. Обичам те, нима не разбираш това, Дейша?

— Не! Не бива... да... ви слушам. Не трябва да... слушам — запъваше се Дейша.

— Трябва да слушаш — отговори той. — От първия миг, в който те видях, разбрах, че си момиче за мен, момиче, което искам да обичам, което искам да целувам...

При последните думи гласът му стана още по-дълбок. Дейша внезапно разбра какво ще стане и се опита да извърне главата си настрани, но не успя.

Устните му сграбчиха нейните, покриха ги, хипнотизирайки я с топлата си сила така, че тя не можеше да помръдне.

Беше първата ѝ целувка, първата в живота ѝ, и тя като че ли не можеше да осъзнае какво става.

— Ти си чудесна!

Графът се отдръпна и се загледа надолу към нея главата ѝ лежеше на рамото му, лицето ѝ бе обърнато към него.

— Моля ви, моля ви... — тя се размърда и прегръдката му леко се разхлаби, но той не я освободи.

— За първи път ли те целуват?

Въпросът му прозвуча с внезапна нежност. Дейша кимна. Като че ли бе загубила способността си да говори.

— О, сладка моя! Толкова невинна! Бих искал да съм знаел това по-рано.

— Не трябваше. Моля ви... не трябваше...

— Но защо не! На кого пречим?

Дейша не може да намери отговор на въпроса му и успя да каже само безпомощно:

— Не... не зная, но чувствам, че... не бива да го правя.

— Ти си такова дете. Все някога трябва да започнеш не мислиш ли?

— Трябва ли?

— Разбира се! Как можеш да бъдеш такава егоистка и да пазиш цялата тази прелест само за себе си? Няма да бъде честно, нали?

— Не... не зная. Вие ме обърквате. Моля ви... пуснете ме да си вървя. Искam да погледна... Пантеона.

— Свободна си.

Той протегна ръцете си от двете страни на тялото ѝ и тя обърна глава, за да погледне надолу. Но в този миг очите ѝ съзряха и нещо друго — колоните и силуета на друга сграда, която се извисяваше някак страховито в светлината на прожекторите. Колизеума!

При вида му тя си спомни сър Маркърс, спомни си, че ѝ беше поръчано да се върне в хотела в полунощ.

— Колко е часът? Сър Маркърс ми каза, че трябва да се върна в полунощ.

— По дяволите сър Маркърс! — извика графът. — Забрави го.

— Но аз не мога! — отговори Дейша. — Колко е часът? Моля, кажете ми!

Графът се наведе и запали светлините на арматурното табло на колата.

— Дванайсет и пет — каза той. Дейша извика тихо.

— Моля ви, откарайте ме обратно. Бързо. Колкото се може по-бързо!

— Наистина ли искаш това?

— Да, искам. Вие не разбирате. Назначена съм от сър Маркърс, той ми е дал нареждане и нямам право да не го изпълнявам. Моля ви, откарайте ме в хотела колкото е възможно по-скоро.

Тонът ѝ беше много по-красноречив от думите. Графът запали мотора и потегли.

Той караше бързо. Колата ту изпреварваше потока от автомобили, ту отново се вливаше в него. От бързото каране гумите

свистяха на завоите. Не бяха минали и десет минути, когато спряха пред хотела. Дейша загърна тялото си с наметката.

— Благодаря — каза тя. — Не мога да изразя благодарността си с думи за тази чудесна вечер. Моля ви, трябва да вървя. Простете ми, ако изглеждам невъзпитана.

— Разбирам — усмихна се графът, скочи и ѝ отвори вратата.

Когато тя слезе от колата, той взе двете ѝ ръце и ги целуна.

— Обичам те! — прошепна той. — Помни това. Ще го помниш ли? Ще ти се обадя утре сутринта.

— Лека нощ — промълви тя.

Измъкна ръцете си от неговите и затича към вратата.

Когато влезе в апартамента, сър Маркът седеше в голям стол с вдигнат на табуретка крак и вестник в ръце.

Той ѝ хвърли разсеян поглед, когато тя влезе, и за момент онемя. Дейша бе забравила за променения си вид, но като видя израза на лицето му, внезапно си спомни и си помисли, че навярно е изненадан, че не я вижда в униформа.

— Съжалявам, че закъснях. Бях... забавиха ме. Танцувахме.

Сър Маркът все още мълчеше. Докато се приближаваше към него, тя каза малко нервно.

— Изненадан сте, че ме виждате с тази рокля. Тя и за мен беше изненада. Получих я тази вечер и мисля, че трябва да е подарък от маркиза ди Малакредини.

Сър Маркът вдигна вежди.

— Маркизата?

— Да — отговори Дейша. — Няма никой друг, който би могъл да ми я изпрати. Тя ме закарва с колата си и ѝ казах, че тук нямам нищо друго, освен униформата си на медицинска сестра. Маркизата каза, че хората трябва да имат дрехи за танци и после пристигна това. Роклята ми стана и я облякох тази вечер.

— Виждам — каза сухо сър Маркът и тонът му бе доста рязък.

— Искате ли да превържа крака ви? — попита Дейша. — Вече трябваше да сте в леглото. Навярно ви боли.

— Няма да е подходящо за новата ви рокля, нали? — попита сър Маркът. — Не разваляйте всичко!

Дейша остана изненадана от думите си.

— Какво искате да кажете?

Внезапно тя престана да се страхува от него. Замаяното състояние, в което беше цялата вечер, отново я обзе.

— Не разваляйте вечерта, като се държите сърдито с мен — каза тя. — Беше толкова прекрасно — вечер на очарованието, както я нарече графът, и тя наистина бе такава.

Дейша въздъхна.

— О, знай, че вече всичко е свършило — продължи тя. — Аз съм Пепеляшка и се върнах към действителността. Но сега искам да си спомня за тази вечер, за това колко прекрасна бе тя. Светлините на Пантеона, звездите на небето... никога няма да ги забравя.

— Той целуна ли ви?

Въпросът дойде като гръм от ясно небе. Гласът на сър Маркъс сякаш я събуди от някакъв сън. Усещаше очите му, които изследваха лицето ѝ. По някакъв необясним начин те я караха да се чувства негова пленница. Тя не можеше да отмести поглед от него, не можеше да избяга.

— Целуна ли ви?

Имаше усещането, че стои пред съдия, пред когото единственият отговор би могъл да бъде истината.

— Да — промърмори Дейша и след това стаята сякаш стана странно студена и тиха.

Не знаеше колко дълго сър Маркъс я беше гледал така. Знаеше само, че той сякаш надничаше в самите дълбини на душата ѝ. Не беше съвсем сигурна какво успя да открие там.

Съвсем неочаквано Дейша разкъса магията.

— Аз... аз съвсем не знам защо трябва да ме разпитвате — каза леко задъхана.

Усети, че очарованието избледнява. Усещаше как ще си проси какво е правила и защо го е правила тежат върху нея. Кой беше този човек, с когото се бе запознала само преди няколко часа и комуто бе позволила да я целуне? Какво означаваше той за нея?

Защо се бе държала така, без резерви, без достойнство, което бе толкова съществена черта от характера ѝ?

Прелестта бе пометена. Красотата си бе отишла. Стори ѝ се, че всеки момент ще се разплаче, и знаеше, че именно сър Маркъс беше развалил всичко, беше унищожил това, което за нея бе най-въълнуващият миг в живота ѝ.

„Той е ненавистен и жесток“ — мислеше си Дейша.

Тя усети внезапен прилив на гняв, обърна се, за да му каже какво мисли, но думите, които бе готова да изрече, замряха на устните ѝ.

Стаята беше празна. Сър Маркъс беше излязъл.

[1] Доскоро (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Дейша се мятеше в леглото си, без да може да заспи.

„Защо сър Маркърс развали всичко, защо?“ — питаше се непрекъснато тя.

— Мразя го! — мърмореше тя във възглавницата си и разбираше, че главното ѝ чувство не е омраза, а презрение към самата нея.

Тя сега разбра колко жалко би трябвало да изглежда поведението ѝ в очите на човек като сър Маркърс, който не познаваше магическото очарование, което я бе грабнало още в мига, в който беше облякла синята дантелена рокля.

Красивият граф, луксозната сива кола, начинът, по който бе целунал ръката ѝ, комплиментите, с които я бе обсипал, се бяха отпечатали в съзнанието ѝ много трайно.

Тя се въртя в постелята, докато първите слаби проблясъци на утринната зора проникнаха между завесите на прозореца. Стана и ги дръпна. Тъмнината и звездите си бяха отишли и на тяхно място идваше бледата румено златна светлина, предвестница на новия ден. Дейша бързо се облече, нахлузи палтото си и излезе в коридора.

Не повика асансьора, а затича надолу по стълбите. Както и бе очаквала, навън духаше вятър, но беше мек и топъл и тя като че ли долови във въздуха аромат на мимози, защото вятърът идваше от слънчевия юг.

Не знаеше къде иска да отиде. Знаеше само, че иска да върви. Вместо да завие наляво, както винаги бе правила досега, тя тръгна надясно нагоре по пустите улици, покрай къщите със затворени прозорци.

Накрая се озова във високата част на града, в аристократичния квартал, където къщите се намираха сред малки тревни площи и се открояваха, съперничейки си със своето великолепие, една от друга.

За своя изненада тя видя множество коли, паркирани на улицата. Когато минаваше покрай една от къщите — красива сграда с балкони,

украсени с орнаменти, и голяма резбована порта, тя разбра, че има прием, който още не е приключил.

Чуваше се музика. Зад прозорците имаше светлина, която леко започваше да бледнее, покорена от лъчите на изгряващото слънце. Отвътре излизаха хора и се качваха в колите си — жени във вечерни рокли, с големи пелерини от норка и самур, наметнати върху раменете им, придружавани от красиви млади мъже, които бяха наметнати с вечерни пелерини, гарнирани с червен или бял атлаз.

Дейша спря и се загледа. От вътрешността на двора се носеше смях и не след дълго Дейша разбра, че повечето от гостите доста си бяха пийнали.

Питаше се какво ли е да отидеш на прием, който трае цяла нощ. В този миг на входа застана една двойка.

Мъжът и жената оживено разговаряха помежду си, а после внезапно се прегърнаха, сякаш бяха забравили всичко друго на света.

Двамата като че ли бяха застинали в дългата прегръдка. Тогава тишината бе нарушена от звука на клаксон. По пътя идваше някаква кола, карана може би също от някой пийнал гуляйджия, който бе решил внезапно да посвири с клаксона.

Дейша инстинктивно пристъпи напред и се озова пред самия вход на къщата. Точно в този момент мъжът и жената, които се прегръщаха, бавно тръгнаха напред и се озоваха лице в лице с нея.

Тя спря да диша точно в мига, в който жената, облечена във вечерна рокля, извика изненадано. Бяха се познали едновременно. Това бе лейди Сибил.

Дейша се двоумеше. Не знаеше дали трябва да спре или да продължи. Но преди да вземе решение, лейди Сибил каза:

— Какво правите тук? Защо ме шпионирате?

Гласът ѝ беше сърдит, но тих, и очите ѝ святкаха върху бялото ѝ лице.

— Аз... аз се разхождах по улицата — отговори Дейша, слисана от тази внезапна атака.

— Следите ме, шпионирате ме! — повтаряше лейди Сибил.

— Какво има? — попита мъжът.

— Стой настрана, Дарио — каза му свирепо лейди Сибил.

Дейша разбра, че е италианец, но не успя да го види, защото очите ѝ бяха приковани върху красивото, разкривено от злоба лице на

лейди Сибил.

— Уверявам ви — каза Дейша тихо, — че не съм дошла тук, за да ви търся. Не можах да спя и излязох да се разходя преди другите да са се събудили.

Лейди Сибил пристъпи напред и сложи ръка върху рамото на Дейша.

— Обещайте ми — каза тя, — обещавайте ми, че няма да казвате, че сте ме виждали тук. Трябва да ми обещаете.

Дейша се колебаеше. Не виждаше причина, поради която да дава на лейди Сибил такова обещание. Не я познаваше, дори не я харесваше.

— Нямам навик да клюкарствам за никого — каза бавно тя. — Това достатъчно ли ви е?

Като каза това, тя си тръгна.

— Спрете! Чуйте ме — извика след нея лейди Сибил.

Това само накара Дейша да се забърза. Тя почти тичаше и без да се обръща, знаеше, че лейди Сибил гледа след нея.

„Тази жена е лоша!“ — мислеше си Дейша. Не я бе харесала още от първия миг, в който я бе видяла. Не бе харесала алчните ѝ ръце, студения ѝ, пресметлив поглед, начина, по който се държеше със сър Маркърс.

„Тя ще го направи нещастен — помисли си Дейша. — Ужасно, ужасно нещастен!“

Донякъде се утешаваше от мисълта, че всъщност не е дала конкретно обещание да мълчи и не усети точно кога стигна до хотела.

Притича нагоре, съблече се и се изкъпа. Оправи косата си, постави чиста яка и маншети на униформата си. Но през цялото време се движеше автоматично. Съзнанието ѝ бе заето от видяното — стройното, елегантно тяло на лейди Сибил, плътно притиснато в страстна прегръдка, и гласа ѝ, който казваше: „Обещайте ми, че няма да казвате, че сте ме видели тук!“

На вратата се почука.

— Закуската е сервирана, синьорина — съобщи келнерът.

Дейша влезе в приемната и видя, че сър Маркърс вече беше седнал на масата.

— Добро утро — каза тя от вратата малко несигурно и се сети, че не бяха се виждали от оня момент през нощта, когато му каза, че

графът я е целунал и го обвини, че е развалил щастието ѝ.

Оттогава се бяха случили толкова много неща, че почти бе забравила колко неудобно и трудно ще ѝ бъде да го види отново. Сега разбра, че не бе толкова трудно, защото той едва вдигна погледа си от писмата и измърмори разсеяно:

— Добро утро, Дейша.

Сър Маркърс изглеждаше погълнат от пощата. След малко той ги остави.

— Мислих много — каза внезапно той с тон, който я накара да подскочи. — За вас ще бъде по-добре вече да не носите униформа. Искам днес да ви заведа на обяд, но не желая винаги да ме виждат придружаван от медицинска сестра. Това кара хората да ме мислят за болен или умствено недоразвит.

— Боя се, че не съм си взела никакви други дрехи — каза Дейша. — Така че може би ще е по-добре да ме оставите в хотела.

— Е, можете да си купите и други, нали? Снощи положително не бяхте с униформа.

— Това беше друго — каза тихо Дейша. — Както ви обясних, смятам, че маркизата ми е изпратила тази рокля. Иначе имам само униформата си. Не очаквах, че ще ми потрябва нещо друго.

— Добре, вървете да си купите.

Тя се поколеба за миг и разбра, че на фона на щедрото му заплащане бе немислимо да му каже, че не иска да пилее пари за дрехи. Това би изглеждало направо като скъперничество от нейна страна.

— Много добре — каза тя. — Но още колко време ще имате нужда от мен? Знаете, че кракът ви вече е почти оздравял.

— Договорихме се за една седмица, нали? — каза сър Маркърс. Дейша кимна.

Изпита внезапен страх, че той може да се откаже от услугите ѝ, преди да е успяла да разгледа добре Рим, преди да се е насладила на вълнуващия и необикновен живот тук. Но думите му я успокоиха.

— Ще имам нужда от вас, докато кракът ми оздравее напълно — каза той. — Между другото, тази нощ имах ужасни болки.

— Не се учудвам — каза Дейша. — Трябваше да сменя превръзката, преди да си легнете и вие го знаете много добре.

Стори й се, че той понечи да каже нещо, но после се отказа от намерението си.

— Значи се разбрахме. Тази сутрин ще си купите някои неща и ще ви заведе на обяд.

— Това означава ли, че днес няма да има никакви заседания? Научихте ли дали купувачите ще пристигнат? — попита Дейша.

Сър Маркърс й хвърли бърз поглед през масата.

— Какво знаете за това? — попита той.

— Само това, което ми казаха. Очевидно е, че всички в Рим знаят какво става.

— Нарочно не ви казах нищо — отвърна сър Маркърс. — Така ви е по-лесно да отговаряте на хора като хер Блонфелд. Не можете да кажете това, което не знаете.

— Искате да кажете, че ми нямате доверие? — попита Дейша.

Той видя обвинението в очите й и долови обидата в гласа й. След това съвсем неочаквано се усмихна.

— Не, разбира се, че не, смешно дете. Но хората, които си имам работа, са склонни да поставят капани на невинните и не бих искал да попаднете в някой от тях.

— Никога не бих споменала пред другите нещо, което сте ми казали — заяви Дейша, която все още чувстваше наскърбена.

Сър Маркърс стана от масата и отиде до бюрото.

— Тук има петдесет хиляди лирети — каза той. Купете си каквито искате дрехи и ако парите не ви стигнат, кажете да изпратят сметката на мен.

Дейша стана.

— Имам достатъчно пари, благодаря — каза тя. — Вие ми дадохте, когато пристигнахме, и аз ще платя дрехите си с тях.

— Няма да правите нищо подобно — каза сър Маркърс. — Аз съм този, който иска да смените облеклото си, и следователно съм готов да заплатя за този каприз.

— Аз ще платя дрехите си — повтори Дейша. — Несъмнено дори сред вашите кръгове не е прието един мъж да купува дрехите на една жена, та било тя и ваша служителка.

— Наистина ли мислите за условностите? — попита сър Маркърс.

— Да, мисля — каза Дейша. — Може и да съм незначителна докторска дъщеря, но съм възпитана да спазвам някакви правила на

добро поведение. И един от тях е да не приемам скъпи подаръци от мъж, освен ако не ми е съпруг.

Тя говореше с неочаквана разпаленост и забеляза, че сър Маркърс я гледа сърдито през масата.

— Значи сте шокирана от това, че лейди Сибил приема подаръци от мен?

— Ако искате да знаете истината — да — отговори Дейша.

— Предполагам, че мога да давам подаръци, на когото си искам.

— Разбира се — отговори Дейша. — Но аз не съм готова да ги приема. Лейди Сибил може да прави каквото си иска. Но що се отнася до мен, няма да направя нищо, което баща ми или майка ми, ако бе жива, не биха одобрили.

— По дяволите! Имате право! — извика сър Маркърс, като внезапно седна върху бюрото. — Но защо трябва винаги да се караме? Защо, Дейша?

— Не зная — отвърна тя. — Освен, може би, защото сте най-големият кавгаджия, когото някога съм срещала.

— Така ли? Наистина ли е така? — попита той.

За миг Дейша имаше странното усещане, че той прилича на малко, отчаяно момче, което само води битка и се държи предизвикателно към целия свят.

— Предполага се, че аз трябва да се грижа за здравето ви — каза тя, — и да ви успокоявам и изпълнявам желанията ви. Но вие искате такива странни неща. Моля ви, сър Маркърс! Нека да превържа крака ви и после ще отида да си купя рокля, която няма да ви кара да се срамувате.

— И няма да ми разрешите да платя сметката?

— Не! Не! — възкликна Дейша, но въпреки че тонът ѝ беше категоричен, устните ѝ се усмихваха.

— Вие ме вбесявате — каза сър Маркърс, но също се усмихна.

— Само защото сте диктатор — каза Дейша. — Правите всичко така, както сте го намислили.

— Не всичко — каза той. — Ще ви дам два часа. Ако не се върнете дотогава, ще ви поръчам нещо от най-скъпия магазин в Рим.

— Ще се върна възможно най-бързо — отговор Дейша.

Тя отиде в стаята си, взе парите, сложи ги в чантата си и излезе.

В един голям универсален магазин успя да си купи рокля от фин вълнен плат, която ѝ се стори невероятно евтина. Успя да подбере и манто от малко по-плътен плат, но в същия цвят, което да може да сложи отгоре. Получи се сполучлив комплект в тревистозелено, което подчертаваше свежия ѝ тен и синевата на очите ѝ.

Когато се върна в хотела, Дейша се питаше дали новият ѝ тоалет наистина е толкова елегантен и хубав колкото си мислеше. Не знаеше какво ли би казал сър Маркърс, когато го сравни с изящните тоалети, които носеха лейди Сибил и другите хора, в чиято среда той се движеше.

Тя остави кутията с дрехи пред вратата на стаята си и бързо отиде в приемната.

Очакваше да намери сър Маркърс там и тъкмо си помисли, че стаята е празна, когато откъм креслото, което беше поставено до прозореца, се чу нечий глас.

— Очаквах ви, мис Ванкрофт — чу Дейша и след миг се озова лице в лице с лейди Сибил.

— О!

Възкликанието се изтръгна от устните на Дейша тя бавно затвори вратата зад себе си.

— Минах да видя сър Маркърс — каза лейди Сиба — и той ми каза, че скоро ще се върнете и че ще дойде да ви вземе в дванайсет часа. Има важен ангажимент, който го принуди да излезе веднага.

— Разбирам — каза Дейша.

— Чаках — каза лейди Сибил, — защото исках да говоря с вас, мис Ванкрофт.

— Така ли? — попита Дейша.

— Мис Ванкрофт! Искам да ви бъда приятелка — каза лейди Сибил.

— Световете, в които живеем ние двете, са много различни, лейди Сибил — каза Дейша. — Мисля, че имаме твърде малко общи неща помежду си.

— Напротив, има едно много важно нещо, което ни свързва — каза лейди Сибил.

— Кое е то?

— Сър Маркърс!

Дейша мълчеше и след малко лейди Сибил продължи:

— Ще бъда откровена с вас, мис Ванкрофт. Обичам сър Маркърс, ние ще се оженим и не бих искала нищо да го наранява.

— Мисля — каза Дейша, — че когато съм влюбена, не бих изпитвала необходимост да се целувам с други мъже, макар и разумното обяснение, което би могло да се намери за такова действие. Но също така нямам никакво желание да причинявам болка на сър Маркърс — имате думата ми по този въпрос.

— Тогава ми обещавайте. Обещавайте ми, че няма да му казвате нищо.

— Така или иначе, не виждам причина да давам неразумни обещания — отговори Дейша.

Тя се обърна към вратата, но в този момент лейди Сибил направи няколко крачки към нея.

— Слушайте! — каза тя. — Това не е никак хубаво. Вие криете нещо от мен. Държете се настрана по някакъв начин. Защо не искате да ми обещаете?

— Няма причина да го направя — каза Дейша. — Освен това смятам, че трябва да се доверите на собственото ми отношение към тези неща.

— Не сте пряма към мен по този въпрос — каза лейди Сибил.

— Аз съм напълно пряма — отговори Дейша.

Лейди Сибил тропна с крак.

— Не разговаряйте с мен по този начин! Вие, безсрамно, дребно нищожество. Можете да се превземате колкото си искате пред италианците — чух, че снощи сте били с граф Бернини ди Кампарно, но мен не можете да измамите. Зная точно що за стока сте и откъде идвате. Аз също съм англичанка. Не можете да ми хвърлите прах в очите.

— Да, вие също сте англичанка — каза бавно Дейша. — И като англичанка, не мога да кажа, че съм особено горда от това.

След като изрече тези думи, Дейша излезе от стаята. Искаше да затвори вратата тихо и с достойнство, но тя по необясними причини се затръшна след нея.

Изтича разтреперана по коридора, грабна кутията с новите дрехи, която бе оставила пред вратата на стаята, влетя вътре и затвори вратата след себе си.

Дишаше запъхтяно. Седна на леглото си. Усещаше как сърцето ѝ се блъска в гърдите, устата ѝ внезапно пресъхна.

Не беше си представяла, че на света може да има жени като тази. И за миг дори не беше си въобразявала, че би могла да изпитва такава неприязън към някого, както сега към лейди Сибил.

„И сър Маркъс ще се ожени за нея! — мислеше си тя. — Как може да направи това? Как може!“

Лекото почукване на вратата я накара да подскочи. Беше странно, но се почувства изплашена и неспокойна. Всеки нерв от тялото ѝ бе опънат до скъсване.

— Влезте!

Чу гласа си висок и малко несигурен, и забеляза, че говори на италиански.

Вратата се отвори и на прага застана Робъртс, който ѝ се усмихна успокояващо по своя кротък, ненатрапчив начин.

— Господарят се обади преди четвърт час, мис. Каза, че няма да може да се върне за обяд. Изглеждаше много зает. Може би нещата се задвижват.

— Може би — каза Дейша разсеяно.

Не беше сигурна дали се чувства облекчена или съжалява, че сър Маркъс няма да може да я заведе на обяда, както беше обещал. В момента не можеше да мисли свързано за него. Всичко бе толкова объркано в съзнанието ѝ — той, лейди Сибил, всичко това, което се бе случило.

Робъртс едва бе излязъл от стаята, когато телефонът иззвъня.

— Дейша? — чу тя нечий глас в другия край. Разбра кой се обажда по лекия акцент, с който бе произнесено името ѝ.

— Искам да те видя — каза графът. — Ще обядваш ли с мен?

— Всъщност мога — отговори Дейша. — Неочаквано се оказа, че сър Маркъс е ангажиран и аз съм свободна.

— Чудесно! Измислих нещо вълнуващо, на което да те заведе днес следобед. О, Дейша! Мислих за теб цяла нощ.

Дейша би могла да каже, че и тя е правила същото, но по съвсем друга причина. Вместо това, за да му попречи да говори повече, тя каза припряно:

— Кога и къде можем да се срещнем, за да обядваме?

— Ще дойда да те взема в един и половина. Удобно ли е така?

— Благодаря — каза Дейша.

Тя остави слушалката. Питаше се дали не трябваше да откаже на поканата на графа. След това осъзна, че е нелепо. Той не би разбрал, ако внезапно му откаже да се вижда с него.

Щеше да си помисли, че по някакъв начин я е обидил, а тя положително нямаше да може да му обясни по телефона, че ни най-малко не се сърди на него, а на себе си.

Телефонът отново иззвъня. Този път беше Тим.

— Досега не можах да ти се обадя — каза той, — но исках да го направя. Тук стават разни работи и трябва да стоя с наострени уши, иначе може да изпусна хубавата новина. Но трябва да те видя, Дейша. Как да уредим това?

— То зависи от теб — каза Дейша. — Много бих искала да те видя, Тим.

— Да се видим в града след около четвърт час предложи Тим. — Вземи такси до Валерос, това е едно малко кафене, което се намира недалеч от мястото, откъдето ти се обаждам. Ще пийнем по нещо и ще рискувам да изпусна събитията.

— Бих искала — каза Дейша. — Но не мога ли да взема тролейбус? Толкова по-евтино е!

— Каква чудесна жена за беден съпруг става от теб! — възкликна Тим. — Много добре, тогава. Трябва ти тролейбус номер деветдесет и две. Ще го вземеш от края на улицата. После попитай за пиаца Колонна. Ще намериш кафенето на първия завой вляво, след като слезеш от тролея.

— Ще дойда възможно най-бързо — обеща Дейша. Докато обличаше новата си рокля и палтото, разбра, че се радва на възможността да напусне хотела. На спирката не ѝ се наложи, да чака дълго. Когато тролеят пристигна до пиаца Колонна, тя скочи бързо навън и тръгна към първия ляв завой на площада.

Тим ѝ махна с ръка и тя се затича към него, като се чувстваше някак глупаво радостна, че го вижда. Имаше нещо толкова приятелско и успокояващо в усмивката му. А когато хвана ръцете ѝ, Дейша се почувства така, сякаш го бе познавала през целия си живот.

— Какво да ти поръчам? — попита той.

— Кафе, ако може.

— Две капучино — каза Тим на келнера и след това, докато вадеше цигара от табакерата си, каза:

— Липсваше ми, Дейша. Бях се побъркал от яд, че не можах да те изведа снощи — знаеш това, нали?

— И аз съжалявах — каза Дейша.

— Ами, съжалявала си! — каза Тим. — Забавлява ли се с онова донжуанче?

— Вечеряхме в много хубав ресторант — каза Дейша превзето.

— Не те питах това — каза Тим.

Тъй като Дейша не каза нищо, той се наведе напред и сложи ръцете си върху нейните.

— Ревнувам! — каза той. — И ти го знаеш, нали?

Тя помисли, че Тим се шегува, но като го погледна в очите, разбра, че не е така. Съвсем внезапно той угаси цигарата си.

— Не ме бива за тези неща — каза той. — От мига, в който те видях, разбрах, че се различаваш от момичетата, които обикновено срещам. В теб има нещо. Е добре, не мога да го изразя с думи, но знаеш какво се опитвам да кажа, нали?

— Тим, ние не се познаваме много добре. Току-що сме се срещнали.

— Това е банално, не намираш ли? Аз не мисля така. Струва ми се, че те познавам от много отдавна.

Дейша го разбираше какво иска да каже, защото се чувстваше по същия начин. И все пак се питаше дали не беше така просто, защото с Тим се бяха срещнали в чужда страна — двама самотници, които изпитват привличане помежду си, защото родината е далеч.

Келнерът постави кафето пред нея. Дейша започна да го разбърква замислено.

— Всъщност мисля — каза Тим много сериозно, — че съм влюбен в теб.

— Не, наистина — бързо каза Дейша.

Тим кимна.

— Наистина — каза той. — Усещането не ми е много познато. Това е нещо, което избягвах да правя, откакто навърших седемнадесет години. Но съм прекалено добър журналист, за да не мога да съобща истината, когато я видя.

— Ако това е истината — каза Дейша, — съжалявам, Тим.

— Защо съжаляваш? Абсолютно невъзможно ли е? Имам предвид, нямам ли никакъв шанс?

Дейша погледна към тихата, почти безлюдна улица.

— Не зная — каза тя. — Честно казано, не зная. Харесваш ми, Тим. Харесвам те повече от всички други, които съм срещала от много време насам. Но харесването не е любов, нали?

— Не, но може да стане — каза Тим.

Дейша се колебаеше. Не искаше да бъде нелюбезна. Не искаше да загуби Тим. И все пак нещо у нея ѝ подсказваше, че никога не би могла да го обича.

— Не искам да ме обичаш, Тим! — каза тя импулсивно. — Нека да бъдем приятели. Нека всичко да продължи така, както бе досега.

— Добре — каза Тим. — Можеш да забравиш за случилото се, ако искаш. Но то си е тук и мисля, че нито ти, нито аз можем да направим нещо, за да го спрем.

Той тихо въздъхна и погледна часовника си.

— Трябва да се връщам, но искам да те видя отново. Ще ти се обаждам всяка секунда, в която мога да се измъкна, и трябва да се опитваме да откраднем по някоя минута, за да я прекараме заедно. Между другото, има непотвърден слух, че Зевс е подложен на ново изпитание.

— Така ли? — възкликна Дейша.

— Предполагам, че не би ми казала за това, дори и да знаеше? — усмихна се Тим.

— Така е — съгласи се Дейша. — Но всъщност нищо не зная. Сър Маркърс никога не споменава за Зевс пред мен.

— Оказва се, че е доста мъдър — каза Тим. — Виж как Блонфелд се опита да изкопчи нещо от теб. Всички останали биха направили това, ако можеха да го постигнат. Говорим за безскрупулни хора. Те са готови да си прережат гърлата един друг.

Той плати сметката и остави бакшиш на келнера.

— Дейша, трябва да вървя. Опитай се да ме обичаш поне мъничко. Вместо сърце сега имам огромна, болезнена рана.

— О, Тим! — Дейша протегна ръка, внезапно загубила дар слово.

Той я пое и я стисна.

— Благословено да е прекрасното ти лице! Трябва да вървя, защото в противен случай ще ме изритат.

Обърна се и затича надолу по улицата в посока, обратна на тази, от която бе дошла Дейша. Тя тръгна бавно към площада. Качи се в тролейбуса, който бавно потегли към хотела.

Беше ѝ горещо, докато изкачваше височината към хотела. Когато стигна в стаята си, Дейша избърса с гъба лицето и ръцете си и среса косата си.

Телефонистката ѝ съобщи, че граф Бернини ди Кампарно я чака във фойето. Трудно ѝ беше да не изпита задоволство при вида на светналото от радост лице на Бимбо, когато я видя, от пламенния начин, по който вдигна и целуна ръката ѝ.

— Ти си по-прелестна, отколкото те помнех — промълви той. — Дойдох по-рано, но сякаш имах криле на краката си. Разбираш какво чувствам, нали?

Дейша не отговори, но графът не чакаше отговор. Той бърбеше неспирно, сипеше комплименти, ухажваше я по своя неподражаем начин.

— Денят е прекрасен — каза той. — Ще те заведа в едно заведение в градините Боргезе, където ще можем да обядваме на открито. Целият Рим ще лежи в краката ти и ще мога да ти го предложа едновременно със сърцето си.

Тръгнаха нагоре по същата улица, по която Дейша бе минала рано тази сутрин.

Слънцето грееше ярко. Над масите на тези, на които им беше прекалено топло, бяха разтворени малки, пъстроцветни чадъри.

— Какви прекрасни места познаваш! — възкликна Дейша.

— Само най-прекрасните места в Рим са достойни за теб — отговори Бимбо.

Той повика келнера и след известно време, през което той доста словоохотливо изтъкваше преимуществата на различните специалитети, менюто беше избрано.

— Сега нека те погледна — каза графът, когато най-последна останаха сами.

Той се загледа в нея, а после каза:

— Миналата нощ си мислех, че при никакви обстоятелства не можеш да бъдеш по-прелестна. А днес си още по-хубава.

— Боя се, че ако остана в Рим още известно време, ще ми завъртиш главата — засмя се Дейша.

— Остани в Рим! Нали не си отиваш? — попита графът.

— Предполагам, че скоро ще си замина — каза Дейша категорично.

Ако бе искала да попречи на графа да ѝ говори за своите чувства, бе избрала неверен път. Той склучи ръце над масата и започна буйно да я уверява в своята любов и привързаност, което трудно би могло да я остави безчувствена.

— Обичам те, Дейша! — повтаряше разпалено той. — Нима не го разбираш? От първия миг, в който те срещнах, разбрах, че това ме порази като гръм от ясно небе. Наистина, повярвай ми!

Той отново целуна пръстите ѝ, докато говореше. Дейша малко смутено се огледа наоколо, като се питаше какво ли ще си помислят хората от съседните маси. Но очевидно никой не проявяваше ни най-малък интерес.

— Не можеш да ме напуснеш — продължаваше графът. — Не можеш просто ей така да си отидеш, след като сме толкова щастливи заедно. Не те ли направих щастлива снощи? Не ти ли се стори, че светът е много хубав, защото бяхме плътно притиснати един към друг?

— Моля те — каза Дейша. — Моля те, недей...

Тя дръпна ръцете си, за да ги измъкне, но той не ги пусна. Келнерът, който донесе виното, предотврати новия изблик на емоции.

— Какво толкова вълнуващо се канеше да ми кажеш този следобед? — попита Дейша, като се мъчеше да говори спокойно, защото усещаше, че трябва да попречи на графа да я ухажва.

— А! Това е нещо, за което искам да говоря с теб — каза той. — Появи ми се шанс — и това наистина е единствената подходяща дума, защото е огромен шанс, велик шанс — да те заведа днес да видиш Зукоко.

— Кой е това? — попита Дейша.

— Да не би да искаш да кажеш, че не си чувала за нея? — попита графът. — Зукоко е ясновидка, най-великата ясновидка на нашето време.

— О!

Разочарованието на Дейша бе очевидно.

— Ти не си развълнувана? Не те интересува? — попита Бимбо, който веднага бе доловил нейната реакция. — Тогава се различаваш от всички останали.

— Не мисля, че наистина вярвам в такива неща — отговори Дейша.

— О, обикновените гадатели, циганите, хората, които гледат на карти или на ръка, всичко това са глупости! Но Зукоко е нещо съвсем друго.

— И казваш, че мога да се срещна с нея? — попита Дейша заинтригувана.

Графът кимна.

— Говорих с нея тази сутрин. Познавам я от много години, но дори на мен понякога ми е трудно с нея. Казах ѝ, че има едно красиво английско момиче, което искам да заведа при нея. И знаеш ли какво ми отговори тя?

— Какво? — попита Дейша.

— Тя каза: „Англичаните са прями и правдиви. Харесвам ги. Доведи ми я.“

Ако някой беше казал на Дейша, че ще се развълнува от посещението при ясновидката, щеше да му се изсмее и да каже, че подобна мисъл е недопустима.

Но след ентусиазираните думи на графа, които събудиха интереса ѝ, на Дейша ѝ беше трудно да не бъде невероятно силно впечатлена още в първия миг от срещата със Зукоко.

Беше фантастична. Стара — много по-стара, отколкото Дейша си я бе представяла, с тъмна коса, толкова синкавочерна, че сигурно беше боядисвана, и с огромни тъмни очи, очертани с въглен.

Носеше черна рокля, може би ушита от някой известен парижки моделиер, но на главата и раменете си носеше шал от сребрист воал, който ѝ придаваше леко ориенталски вид и някаква тайнственост, която напълно хармонираше с нейната репутация.

Дългите ѝ, тънки пръсти бяха натежали от големи пръстени. Единият от пръстените представляваше издълбан смарагд, другият беше с голяма перла, ограден с рубини, а третият — жълт диамант, голям колкото бучка захар.

— Значи това е красивата англичанка, за която ми говори толкова много, Бимбо — каза Зукоко.

Пръстите ѝ бяха много студени, когато докоснаха ръката на Дейша. После Зукоко покани посетителите си да седнат на един диван, а тя самата се настани на огромен стол с висока облегалка, която беше увенчана със златна корона и папски ръце.

— Разкажи ми за себе си, дете — каза тя на Дейша.

— Предполагам, че графът вече ви е казал защо съм в Рим — отговори Дейша. — Много мило от ваша страна, че ме приехте. Той ми обясни каква огромна привилегия е това.

— Аз исках да те видя — отговори Зукоко. — Вече откривам, че се изморявам много лесно, затова се виждам само с тези, с които искам.

Тя сложи ръка на шията си.

— Чуваш ли как стърже гласът ми, Бимбо? — попита тя. — Това е защото съм уморена. Нека да изпием по чаша вино. Ще намерите всичко, което желаете, на масата в ъгъла.

Графът прекоси стаята и се върна с три чаши. Бяха от венецианско стъкло. Имаха изящна форма и всяка от тях бе пълна със златиста течност.

— Любимият ми ликьор — усмихна се Зукоко. — Скъпи Бимбо, ти нищо не забравяш, нали?

— За ваше здраве! — каза графът, като вдигна чашата си към домакинята. — Нека способностите ви никога да не намаляват и мъдростта ви да се увеличава година след година!

Зукоко се засмя и изпи златистата течност на един дъх. Графът направи същото. После и двамата погледнаха към Дейша и тя разбра какво се очакваше от нея. Ликьорът беше като сгряващ пламък, който се стичаше надолу по гърлото ѝ. Беше приятен и сладък и след малко тя усети как в цялото ѝ тяло се разля приятна топлина.

— А сега трябва да се заловим с работа — каза Зукоко. — Защото си дошла да чуеш какво ще ти предскажа, нали така, мила?

— Много мило от ваша страна — отговори Дейша.

— Дръпни завесите, Бимбо — нареди Зукоко. Сега стаята се осветяваше само от двата златни глобуса, които блещукаха от двете страни на камината. Светлината беше достатъчна, за да се вижда какво става в стаята, но не беше достатъчно силна, за да се чете или да се различават предметите много добре.

На масата до Зукоко беше поставен някакъв предмет, покрит с кадифена покривка. Тя смъкна покривката и Дейша видя, че това беше голям кристал с размерите на детска топка.

— Искам да държиш това в ръцете си — каза Зукоко, като подаде кристала на Дейша. Тя остана изненадана от теглото му.

— Гледай в него — изкомандва ясновидката. — Не сваляй очи от него и слушай това, което ти казвам.

За миг Дейша се подвоуми. Искаше ѝ се да спре питаше се какво ли ще види в кристала.

— Гледай! Гледай по-отблизо! — чу тя гласа на Зукоко. — Защото съм на път да открия какво те чака занаяпред, тайните, които могат да се отключат само чрез проникване в дълбините на живота ти. Дълбоко! Дълбоко! В тъмнината, която крие тайните му от теб!

„Това е смешно — мислеше си Дейша. — Защо се забърквам в такива неща? Възможно ли е да е нещо?“

И все пак не можеше да не почувства очите си намагнетизирани от кристала. Струваше ѝ се, че гласът на Зукоко идва от голямо разстояние и че главата натежава.

„Не биваше да пия този ликьор — мислеше си тя. — Доспива ми се.“

Светлините в кристала проблясваха и се променяха „Може би някой се движи в стаята — помисли си Дейша. — Може би графът е преместил светлините“. Поиска да погледне нагоре, за да го види какво прави, но откри, че не може да откъсне очите си от блещукащата топка, която лежеше в скута ѝ.

Наистина ли нещо се движеше? Това не беше ли лека мъгла? Внезапно се появи слънчева светлина и някакви бели фигури изникнаха от двете ѝ страни — това бяха много, стотици хиляди хора, които се движеха, викаха, аплодираха.

И после долу, точно под нея, на арената, тя видя какво гледаха тези хора. Двама мъже се бореха, двамата носеха доспехи. Слънцето сияеше върху среброто на нагръдните им брони, върху блестящата излъскана повърхност на техните шлемове.

Чуваше се звън на стомана. Всеки път, когато мечовете им се срещаха, се чуваха виковете и крясъците на тълпата. Дейша усети напрежението, пръстите ѝ се вплетоха един в друг, цялото ѝ тяло се вцепени от ужас и страх.

И внезапно единият от мъжете взе надмощие над другия, виковете на тълпата ставаха все по-силни.

Сега тя усети нечие присъствие до себе си. Това бе някой, чиято власт тя усещаше, без дори да го погледне.

Внезапно битката приключи. Мъжът с късия меч, който беше взел надмощие, го насочи към гърлото на другия. Настъпи моментът, в който той се обърна, за да попита дали да бъде милостив или да нанесе удара, дали победеният да живее или да умре.

Дейша знаеше, че този момент ще настъпи, че нищо не може да попречи въпросът да бъде зададен и отговорът да бъде получен.

Тя чакаше със затаен дъх. Чувахе само ударите на сърцето си и усещаше силната болка в гърдите си.

Докато те чакаха, тълпата правеше знаци. Хората държаха ръцете си напред, обърнали палците си надолу, искаха смърт, викаха, че победеният мъж трябва да умре.

Тогава Дейша усети нещо като експлозия в сърцето си. Сякаш не можеше да понася повече това, сякаш тя също очакваше присъда, която ще означава за нея живот или смърт, също както и за човека на арената под нея.

Победителят гледаше нагоре към нея и към човека, който седеше до нея. Върху устните му играеше триумфираща усмивка. Другият, победеният, бе коленичил до него с вдигната нагоре глава. Мечът бе опрян в гърлото му.

Той усещаше приближаването на смъртта, но не изглеждаше уплашен.

Очите му бяха широко отворени. Те преодоляха разстоянието, което ги делеше, и срещнаха очите на Дейша. В тях тя прочете неговото послание, това бе любовно послание, което тя не можеше да не разбере въпреки мъката и ужаса, които я бяха обзели. Тя знаеше каква ще бъде присъдата. Разбра го, преди ръката на онзи, другия, който седеше до нея, да се беше протегнала напред с палец, обърнат надолу. Искаше ѝ се да изпищи, но знаеше, че от гърлото ѝ не може да излезе нито звук. Но очите на умиращия все още бяха вперени в нея. И тогава тя, без думи и без никакво движение, отвърна на любовта, която той ѝ предлагаше. Не можеше да направи нищо друго. Нищо, освен да запази тяхната тайна, да я отнесе със себе си в гроба. И в този последен поглед, който те си размениха, тя вложи цялото си сърце,

както бе направил и той. „Спасете го! Спасете го!“ — чу тя шепота на собствения си глас. Тогава внезапно арената изчезна, тълпата също. Усещаше само непрогледен мрак и собственото си нещастие. В този миг, като че ли от много далеч до нея долетя глас, приличен на шепота на вятъра, люлеещ клоните на дърветата.

— Потопи я прекалено бързо. Върни я обратно и я попитай отново.

Това беше гласът на графа и тя се питаше какво ли иска да каже. Друг глас, който тя смътно познаваше — гласът на Зукоко, му отговори:

— Трудно е. Тя не се поддава лесно.

— Попитай я! Попитай я пак!

— Сигурен ли си, че знае?

— Тя ми каза, че ѝ се доверява.

„Толкова ми се спи — помисли си Дейша. — Не мога да слушам тези гласове. Толкова съм нещастна. Защо съм нещастна?“

— Кажи ми! — това вече бе гласът на Зукоко. — Каква е цената на Зевс? Каква е цената? Кажи ми цената?

И като че ли някъде от много далеч, като че ли идваше от друга планета, Дейша чу собствения си глас:

— Зевс! Зевс трябва... да се подложи... на ново изпитание... днес.

— Да, да, кажи ми повече. Каква е цената, която те искат за Зевс? Говореше Зукоко, но другият глас добави:

— Продължавай, измъкни го от нея! Побързай!

Внезапно, въпреки цялата си умора и нещастieto си, Дейша разбра какво става. Бяха я хипнотизирали! Това беше хипноза. Беше го чела в учебниците по медицина.

Тя ясно видя в представите си лекаря, чуваше гласа му, който обясняваше по време на лекциите: „Много е трудно да се хипнотизира пациент, който не желае да бъде хипнотизиран“.

Тя го виждаше, виждаше черната дъска, на която той пишеше, виждаше собствените си записки пред себе си, чуваше шумоленето на другите студенти, които също записваха.

— Кажи ми! Кажи ми цената!

Гласът на Зукоко ѝ действаше като наркотик. Сега Дейша си спомни друго. Четеше на Робин. Четеше му любимата му книга —

„Ким“ от Ръдиард Киплинг, за втори или за трети път. А Пазителя беше накарал Ким да види гърне, което беше счупено и същевременно не беше счупено. И се беше спасил!

Как се беше спасил? Чрез съсредоточаване върху нещо друго, чрез повтаряне на таблицата за умножение.

Дейша отново чуваше собствения си глас, който звучеше като чужд:

— Не е потвърдено... че има... изпитание. Не е... потвърдено...

Но мозъкът ѝ мислеше друго. Тя започна да мърмори тихо:

— Две по две... четири; три по две... шест; две по четири... осем; две по дванайсет... двайсет и... четири.

Дейша правеше усилия да види таблицата за умножение на гърба на синята си тетрадка, в която бе писала като дете.

— Три по десет... трийсет; три по единайсет... трийсет и три.

По-нататък... по-нататък...

Сега тя като че ли много бавно се връщаше от далечно пътуване. Всичко ставаше все по-ясно и по-ярко. Усещаше, че идва все по-близо и по-близо, сякаш бе пътувала през дълъг тунел.

— Шест по едно е шест; шест по две — дванайсет; шест по пет — трийсет; шест по шест — трийсет и шест...

— Безнадеждно е! Не мога да проникна в нея!

— Зукоко, ти никога не си се проваляла! — Говореше графът.

— Може би остарявам. Може би тя не знае нищо.

— Убеден съм, че знае.

— Не мога да направя нищо повече. Съжалявам.

„След миг ще трябва да си отворя очите — мислеше си Дейша. — Ще трябва да се срещна лице в лице с тях.“

И тогава осъзна, че е твърде изморена, твърде изтощена. Реши, че ще бъде по-добре да не казва нищо. Щеше да се престори, че е била заспала и е сънувала странен сън.

Бавно и колкото може по-естествено тя първо помръдна ръцете си, а после отвори очи. Стаята беше същата. Златните светлини блещукаха над камината, завесите бяха спуснати, Зукоко седеше до нея, графът — малко по-далеч, на дивана.

И двамата я гледаха втренчено. След кратка пауза Дейша каза:

— Беше странно, много странно. Сънувах някакъв сън.

— Какъв?

Въпросът беше зададен от Зукоко и Дейша не смееше да погледне графа и да види разочарованието, изписано върху лицето му.

— Сънувах, че се намирам на една арена. Не, разбира се, вече зная, това беше Колизеумът. Гладияторът, който беше спечелил битката, погледна човека, който седеше до мен. Той чакаше знак дали да убие или да пощади жертвата си.

Дейша леко потрепери. Отново усети дълбочината и силата на своето нещастие. Виждаше очите на победения, които я гледаха, впиваха се в нея, изпращаха ѝ своето безмълвно послание, което идваше от дълбините на самата душа.

И тогава, докато се запъваше и търсеше думите, тя разбра кой беше човекът, който трябваше да умре.

Разбра по някакъв необясним, свръхестествен начин, че човекът, който я гледаше до последния си дъх, беше сър Маркърс.

Сър Маркърс, който малко преди да издъхне, ѝ беше казал без думи за своята любов!

ГЛАВА ШЕСТА

След това Дейша никога не можа да обясни как се беше върнала от дома на Зукоко в хотела. Смътно си спомняше, че се бе оплакала от умора и главоболие, докато седеше отпусната в колата на графа със затворени очи и отговаряше едносрично на въпросите му. За щастие и той нямаше особено голямо желание да разговаря. Беше очевидно, че е разочарован от резултата на срещата със Зукоко не по-малко, отколкото Дейша бе шокирана. Тя не можеше да повярва, че бе чула разговора между графа и ясновидката. Питаше се дали това не е родено от въображението ѝ. Но веднага си каза, че просто ѝ се иска да е било така. Гордостта ѝ беше засегната, защото бе повярвала, че нейната привлекателност е накарала графа да прояви интерес към нея, а не фактът, че тя би могла да му даде полезна информация за сър Маркърс.

Когато пристигнаха в хотела, тя слезе бързо от колата и хукна към стаята си. Единственото ѝ желание бе да остане сама, за да може да помисли. Но когато влезе в апартамента, сър Маркърс стоеше до бюрото, върху което имаше голяма купчина писма. Ала той не се занимаваше с тях. Стоеше и гледаше в пространството пред себе си, като че ли мислите му витаеха някъде надалеч. Когато Дейша отвори вратата, той изненадано трепна.

— Имате ли нужда от мен, сър Маркърс?

За миг той впери очи в нея, а след това се усмихна.

— Преобразяване! Ще ми позволите ли да ви поздравя?

Отначало тя не можа да разбере за какво става дума, но след това си спомни за новите дрехи, които бе купила тази сутрин.

— Радвам се, че харесвате това, което избрах — каза тя и ѝ се стори, че гласът ѝ е някак несигурен и нещастен.

— Вкусът ви е безупречен — каза сър Маркърс. — Много ли скъпо ви струваше гордостта да ми откажете да ви подаря тези дрехи?

— Не, всъщност не — отговори Дейша.

Категоричността на тона ѝ го накара да ѝ хвърли един бърз поглед.

— Съжалявам, че не успях да ви заведем на обяда, както се бяхме уговорили. За съжаление пристигнаха много важни новини от Англия и трябваше да се консултирам с членовете на управителния съвет, а това отнема много време.

— За изпитанията, предполагам — каза Дейша. Каза това, без да мисли какво говори, защото съзнанието ѝ беше другаде. Беше напълно неподготвена за вика, който се изтръгна от гърдите на сър Маркърс.

— Кой ви каза, че ще има изпитания? Кой е раздрънкал това?

— Мистър Тейлър ми каза — изрече Дейша.

— Проклетата преса знае всичко — каза сър Маркърс с явно раздразнение.

Той седна зад бюрото си и прекара ръце по купчината с писма.

— Секретарката ми ще се справи с това — каза той, като че ли на себе си. — О, тук има едно и за вас.

Подаде ѝ го, Дейша му хвърли механично един поглед и видя, че е от Гей.

Самият вид на писмото неочаквано я накара да изпита носталгия по спокойния живот на село.

В Гоблфийлд никога нямаше да има Бимбо, който шепне безумни, сладки и смешни комплименти в ухото ѝ и я кара да им повярва въпреки здравия си разум.

„Как можах да бъда толкова глупава“ — недоумяваше тя. Трябваше да се досети, че има нещо зад всичко това. Хора с положението на граф Бернини нямат нужда да ухажват невзрачните милосърдни сестри, след като познават стотиците екзотични и вълнуващи жени от собствената си класа.

Едно внезапно, възклицание откъм бюрото я накара да отвори очи и бързо да се обърне. Сър Маркърс държеше в ръцете си плик от писмо и ѝ подаваше нещо.

— Погледнете това — каза той. — Прочетете го и ми кажете дали този боклук е това, което харесвате.

Тя бавно се приближи до него и видя, че той държи в ръцете си изрезка от вестник. Взе я и видя, че най-отгоре пише Дейли Клейриън. Още преди да започне да чете, тя изпита болезнени опасения. Вътре беше написано следното:

Сър Маркърс Кънингам пристигна днес в Рим. Придружава го хубава, светлокоса медицинска сестра, която предизвиква различни предположения. Известно е, че сър Маркърс е претърпял злополука няколко дни преди да напусне Англия, но би могло да се очаква, че би трябвало да вземе със себе си по-възрастна представителка на тази професия или би могъл да наеме една от многото и поопитни медицински сестри от Британската болница в Рим, която да се грижи за ранения му крак.

Вместо това негова придружителка е мис Дейша Ванкрофт, която живее в Устършир и която никога досега не е пътувала в чужбина. Тя и сър Маркърс са се срещнали при толкова романтични обстоятелства, че в римското общество се правят най-различни предположения дали тук не би могло да има и предстоящ годеж.

Дейша прочете цялото съобщение и пое дълбоко дъх. Тим беше направил това, а тя го бе смятала за свой приятел. Беше му повярвала, беше го харесвала, а той ѝ бе казал, че я обича. Недоумяваше как е могъл да направи това.

Остави изрезката на масата.

— Сега виждате — каза сър Маркърс — защо настоявах да стоите настрана от пресата.

— Съжалявам — каза Дейша.

— О, много добре разбирам, че мислехте за нелепо да се намесвам в личния ви живот — продължи сър Маркърс, защото тя мълчеше. — Но аз познавам света, в който живея и работя. Тези проклети момчета трябва някак да си изкарват хляба и всичко, което човек казва или прави, се преиначава така, че е невъзможно да не изглежда глупав, колкото и да се мъчи да не е така.

— Съжалявам — повтори Дейша. — Не знаех. Но той изглеждаше... много мил.

За неин ужас при последните думи гласът ѝ секна и очите ѝ се насълзиха.

Тя съзнаваше, че не обича нито графа, нито Тим, но ѝ беше толкова приятно двама мъже да се суетят около нея, да я ухажват и тя

да вярва, че са искрени, да мисли, че за първи път в живота си има успех.

— Мили! — избухна сър Маркъс. — Та те точно по този начин измъкват всичко от хората. Преструват се, лъжат, плетат интриги. Правят всичко, което в края на краищата ще им помогне да изкопчат някоя пикантна историйка. Нима не можете да разберете, малка глупачке, че за тях вие не сте личност, а само толкова и толкова сантиметра вестникарска хартия?...

— Да... разбирам — заекна Дейша.

Тя не можеше повече да сдържа сълзите си, затова извърна лице към прозореца като искаше да скрие от него, че плаче, но бе абсолютно неспособна да спре сълзите си.

— Не плачете, Дейша.

Тя чу гласа му близо до себе си и разбра, че той се беше приближил, без да го чуе.

— Това е глупаво... зная... — започна тя, но той я прекъсна.

— Нямах намерение да ви засегна. Само бях ядосан, че трябва да ставате обект на подигравки. Ако отново срещна този младеж, ще му извия врата.

— Съжалявам — повтори Дейша. — Беше толкова доброжелателен. Те и двамата... бяха...

— Да вървят по дяволите!

Тонът на сър Маркъс бе рязък и Дейша осъзна грешката си.

— Не искам да говоря за това — каза бързо тя. — Не искам никога вече да видя нито Тим Тейлър, нито пък графа. Не мога да ви обясня. Моля ви, не ми викайте.

Тя говореше възбудено. Вдигна очите си, които още бяха пълни със сълзи, към него. Страните ѝ бяха мокри, стичащите се сълзи оставяха малка, блестяща пъточка по бялата ѝ кожа.

— Нищо повече няма да кажа — промълви тихо сър Маркъс.

— Аз съм виновна за всичко — хълцаше Дейша. — Аз съм глупачка, така е!

— Глупачка, защото сте доверчива ли? — попита сър Маркъс. — Не се променяйте, Дейша. Това е едно от най-хубавите ви качества.

— Това, че съм толкова глупава ли? — попита с горчивина тя.

Той поклати глава.

— Не. Това, че сте готова да вярвате и да намирате най-доброто у хората. Толкова много други винаги търсят най-лошото. Точно поради това се различавате от тях.

— Никога вече на никого няма да вярвам — каза болка в гласа Дейша.

— Не говорете така — отвърна рязко сър Маркърс. — Вие никога не бива да се ожесточавате. Аз съм ожесточен. Зная това точно така, както зная, че ме мислите за корав, безсърдечен и пресметлив. Опитвал се да не бъда, но вече е твърде късно.

Дейша го гледаше с широко отворени очи. Никога не го беше чувала да говори по този начин.

— Защо мислите, че сте такъв?

— Заради това, което съм преживял — отговори той. — О, зная как се чувствате сега. Зная какво е, когато се излъжеш в хората и си самотен, нещастен и безпомощен. Всичко това ми се е случвало.

— Някак не мога да повярвам на думите ви — каза Дейша. — Изглеждате толкова... самоуверен, толкова независим.

— Вие сте загубили майка си — каза той. — Аз загубих моята, когато бях на тринайсет години. Обичах я извънредно много и тя също ме обичаше.

В гласа му се долавяше болезнена нотка. За момент на Дейша й се стори, че бръчките около устата му станаха още по-дълбоки.

— Никога не съм разбирал баща си — продължи той — и отношенията ни не бяха много добри, а шест месеца след смъртта на майка ми той се ожени повторно. Тя е зла жена, няма друго определение за нея.

— Нищо чудно, че сте нещастен — каза Дейша.

— Толкова много страдах, че исках да умра. Мащехата ми ме преследваше. Тя ме ревнуваше. Не ме хареса, още когато ме видя първия път, и се сърдеше всеки път, когато баща ми ми отделяше внимание или харчеше пари за мен.

— Но това е ужасно! — възкликна Дейша.

— Да, ужасно беше да живееш сред непрекъснатата омраза — отговори сър Маркърс. — Това вече не беше дом, а място за скандали. Мащехата ми мамеше баща ми. Беше ненаситно алчна за пари. Каквото не можеше да изтръгне от съпруга си, го измъкваше от другите мъже, които я харесваха.

— И какво стана после? — попита Дейша.

— Тя ме преследва в продължение на пет години. След това успях да убедя баща си да ми позволи да започна работа. Той имаше приятел, който конструираше нов тип самолетен двигател. Той ме взе в кантората си и мисля, че знаете останалата част от историята.

— Всъщност не я знаа — призна си Дейша.

— Е, с две думи, провървя ми. Успях да открия грешките в чертежите, преди да са ги видели експертите. Работех като роб, защото бях заинтересован. Поглъщах всичко, което виждах и чувах, и питах за още. Нямах никакви пари, с изключение на съвсем малката издръжка, която ми даваше баща ми. Живеех самотно, квартирата ми беше ужасна.

Той въздъхна.

— Не се срещам с млади хора и категорично не исках да се срещам с жени. Бях научил прекалено много за тях благодарение на втората си майка.

— Ако майка ви е била жива — каза Дейша, — това нямаше да се случи. Тя трябваше да е обичала хората, защото е обичала вас.

— О, тя обичаше много хората. Винаги беше готова да повярва в доброто у човека. Хората инстинктивно усещаха това веднага, щом се запознаеха с нея.

— Защо тогава не пожелавате да бъдете като нея? — попита Дейша.

Сър Маркърс погледна през прозореца.

— Не знаа — отговори той. — Като че ли никога не съм мислил за това. Откакто попаднах в ръцете на втората си майка, бях прекалено зает да мразя всички и всичко.

— Никой не може да живее без любов — каза Дейша. — Особено децата.

— Майка ми много приличаше на вас — неочаквано каза сър Маркърс. — Същите цветове. Същата хитрост да изглежда винаги женствена, каквото и да прави.

— Хитрост?!

— Що се отнася до мъжа — каза сър Маркърс внезапна твърдост в гласа, — женствеността винаги е капан. Жените, които изглеждат слаби и безпомощни винаги получават това, което искат от околните.

— Дали е наистина така! — попита Дейша. — Тази хитрост положително не ми е донесла това, което искам...

— А какво искате? — попита сър Маркърс почти грубо. — Пари? Власт?

Дейша се засмя.

— Не, разбира се! Не искам нито едното от тези неща. Мисля, че искам просто да бъда обичана. Може би всяка жена в сърцето си иска това. Може би всички тайно търсим именно това.

Тя се подвоуми малко, а след това каза тихо:

— Може би затова откакто дойдох тук вършех глупост след глупост.

— Нима наистина мислехте, че можете да получите любов от този лицемерен граф и от един вестникарски репортер? — попита сър Маркърс с насмешка.

Дейша усети, че се изчервява.

— Те... те казваха, че ме харесват — отговори тя. — А аз... Аз не очаквах, че могат да ме лъжат. Нямаше никаква очевидна причина за това.

Като каза това, тя си помисли, че сега вече знаеше причината. Те се интересуваха от сър Маркърс, а не от нея. Колко хитро бе успял да я заблуди графът. Сигурно още когато се срещнаха по време на обяда, той вече е бил съставил своя план да я ухапва.

Беше се показал толкова умен и проникателен. Спомни си начина, по който целуваше ръката ѝ, усещането на ръцете му, когато танцуваха, думите, които шепнеше в ухото ѝ, когато страните му докосваха нейните. И после допира на устните му — първата целувка в живота ѝ.

Поиска ѝ се да я избърше, да изстърже устните си до кръв, за да заличи всякакви следи от тази целувка, която се бе оказала целувката на Юда и бе измамила нейното доверие и нейната невинност.

И в този момент тя разбра, че, както бе казал и сър Маркърс, не бива да бъде озлобена. Това, което той беше изпитал, което бе преживял, беше го направило суров. Но тя никога не биваше да бъде такава.

— Няма да позволя на това да ме нарани — каза тя високо.

— Правилно — съгласи се сър Маркърс. — Вие сте по-храбра от мен. Много по-храбра.

— О, не — каза Дейша. — Мисля, че наистина съм била неблагодарна, че си позволих дори и за миг да се оплаквам.

Тя вдигна очи към него и внезапно осъзна колко е странно, че може да му говори така.

— Вие ще забравите — каза ѝ сър Маркърс. — И освен това колкото и голяма да бе болката, която ви причиниха тези хора, те нямат голямо значение в живота ви. Освен ако — той замълча за миг, — освен ако не сте влюбена в някой от тях.

Тя долови въпросителна нотка в тона му и това неочаквано я смути.

— Не! Не, разбира се — отвърна бързо Дейша.

— Наистина ли мислите така? — попита той. — Не изпитвахте ли внезапна нежност към този млад граф? В края на краищата, всички го смятат за много привлекателен.

— Не, не. Уверявам ви. Не изпитвам нищо такова към него. Аз само... — тя замълча за миг. — Как да ви обясня. Зная само, че не съм влюбена. Никога не съм била.

— Какво е любовта? — попита я сър Маркърс. — Смятам, че повечето хора търсят пари, скъпоценности или нещо друго, което занимава въображението им.

Върху устните му играеше лека усмивка и Дейша разбра, че в този миг той мисли за лейди Сибил. Тя неочаквано разбра, че трябва да го разубеди, да премахне цинизма и горчивината, които се бяха натрупали в душата му от времето, когато мащехата му го е преследвала.

— Това не е вярно — разпалено каза тя. — Уверявам ви, че не е вярно. За всеки мъж и за всяка жена съществуват чудото и красотата на любовта, която ги очаква. Те просто трябва да я открият. Някъде по света има някоя, която ще обикнете.

— А ако я намеря, тя дали ще ме обича?

— Защо не?

— Такъв, какъвто съм сега — циничен, озлобен, подозрителен?

— Но разбира се! — възкликна Дейша. — Нима не разбирате? Тя ще вижда отвъд всички тези неща. Ще види, че не са истински, а само броня, зад която се криете, защото сте били нещастен. Ще открие, че под оръжията, с които сър Маркърс Кънингам се защитава, е скрито едно малко момче, което е загубило майка си.

Беше забравила, че разговаря със сър Маркърс — всяващия страх работодател, който я беше карал да онемява, когато я дразнеше и ядосваше с язвителните си забележки.

Знаеше само, че той има нужда от помощ, че е самотен и загубен и се чувства така, както самата тя често се чувстваше, и че някак трябва да му помогне.

— Благодаря, Дейша!

Гласът му беше много тих. Той протегна ръка и взе нейната. Малките ѝ нежни пръсти потънаха в топлата му шепа и при докосването му тя внезапно почувства странен трепет да преминава през тялото ѝ.

Внезапно вдигна очи към него и срещна пронизващия му поглед, който винаги сякаш проникваше в най-съкровените тайни на съзнанието ѝ. Отново почувства странния трепет.

Не знаеше защо. Помисли си, че се дължи на вълнението от това, което ѝ беше разказал.

Очите ѝ бяха приковани в неговите. Струваше ѝ се, че в тях има странен магнетизъм, послание, което той се опитваше да ѝ предаде, нещо, което я зовеше — къде, тя не знаеше.

За момент Дейша се върна назад във времето. Тя гледаше не към сър Маркърс, а към гладиатора, който, умирайки ѝ изпращаше с очите си любовно послание.

Тя направи усилие да се върне в действителността. Това бе сър Маркърс Кънингам, нейният шеф, човекът, когото тя не разбираше, който я плашеше и ядосваше. И все пак ѝ се струваше, че очите му изпращаха посланието. Ако само ѝ кажеше какво мисли, какво се опитва да ѝ каже.

Стори ѝ се, че той е почти готов да го направи, но в този момент телефонът иззвъня, като разкъса тишината в стаята на хиляди парченца. Дейша така се стресна, че подскочи и издърпа ръката си от неговата.

— По дяволите! — извика тихо сър Маркърс, стана и отиде до бюрото.

— Ало! Да, разбира се, ще го приема.

Закри слушалката с ръка.

— Обаждат се от Англия — обясни той. — Резултатите от изпитанията.

— О, надявам се, че са добри.

— Да, сър Маркърс е на телефона — каза той в слушалката.

Последва пауза и най-после Дейша чу сър Маркърс да казва:

— Ти ли си, Джеймисън? Да. Тук е Кънингъм... Какво ново?

В тона му се долавяше напрегнато нетърпение, от което Дейша разбра колко много означаваше всичко това за него. Докато той слушаше, тя наблюдаваше лицето му и разбра, че нещо се е случило.

— Кога?

Въпросът му прозвуча като пистолетен изстрел.

— Къде? Да.

Разказът за случилото се явно продължаваше. Бръчката на челото на сър Маркърс ставаше все по-дълбока, а лицето му потъмняваше все повече и повече.

— Много добре. Обади ми се отново — каза той и остави рязко слушалката.

Стоеше неподвижен, вперил очи в телефона. Дейша почака малко и после плахо и много тихо попита:

— Какво се е случило?

Той сякаш не я чу. После се обърна.

— Експлозия! Експлозия по време на изпитанията.

— Много ли е сериозно?

— Не знаем — отговори той. — Това е двигателят. Ужасно е. Ако е саботаж, което е възможно, това поне би било някакво извинение.

На Дейша ѝ се стори, че в тона му имаше отчаяние.

— Това ще навреди ли на шансовете ви да продадете самолета?
— бавно попита тя.

Сър Маркърс вдигна очи и я погледна за пръв път след телефонния разговор.

— О, не. Разбира се, че не — каза той. — Няма никаква причина някой да знае за това. Никой не бива да знае. Тази информация не бива да се разчуе, разбирате ли това?

— Да, естествено — отвърна Дейша.

— Нямахте да ви казвам — обърна се той към нея, — ако ви нямах абсолютно доверие. Дейша, съзнавате ли, че ако това се разчуе, то може да унищожи напълно шансовете на самолета?

— Да. Да, естествено, разбирам това — промълви Дейша.

— Така че няма да кажете нищо? Ще ми се закълнете ли?

— Разбира се, че се заклевам — отговори Дейша. — Можете да ми вярвате, сър Маркърс. Моля ви, вярвайте ми.

Той я погледна и лицето му се смекчи.

— Наистина ви вярвам — каза той. — Много повече, отколкото си мислите.

Дейша очакваше, че той ще каже нещо повече, но той погледна часовника си и възкликна:

— Трябва да открия Грешам, преди да е излязъл от кантората!

— Ще ви трябва ли още? — попита Дейша.

— В момента не. Може да ми се наложи да изляза, но ще вечеряме заедно. Нямам други ангажименти.

Каза го механично и тя разбра, че в момента сър Маркърс я е изместил от мислите си. Вече беше вдигнал слушалката и искаше телефонния номер на кантората си.

„Странно — мислеше си тя — колко бързо може да се смени настроението му. Ту е безцеремонен и надменен, а в следващия миг е толкова различен, като че ли не е същият човек.“ Мислеше си за детството му и сега си обясни толкова много неща, които преди бяха неразбираеми за нея.

Влезе в стаята си и изпита истински шок, когато видя отражението си в огледалото на гардероба. За миг не можеше да повярва, че жената, която я гледаше от огледалото е тя.

„Дали Рим ме е променил така?“ — попита тя отражението си и се усмихна.

Телефонният звън я изтръгна от мислите ѝ. Тя вдигна слушалката.

— Дейша, ти ли си?

Беше гласът на Тим. Тя усети как цялото ѝ тяло стегна.

— Да, но... нямам какво да ти кажа.

Чуваше дишането му на другия край, а после чу настойчивия му смаян глас:

— Какво искаш да кажеш? Какво се е случило?

— Мога много бързо да ти кажа какво се е случило. Току-що видях една изрезка от Клейриън. Изпратили са я на сър Маркърс от Англия.

— О, чуй ме, Дейша! — извика Тим. — Съжалявам, ако те е разтревожила, ужасно съжалявам. Но нима не разбираш? Аз трябва

нещо да правя. Затова дойдох при сър Маркърс през онази първа вечер. Не помниш ли, ти казах съвсем откровено, че съм дошъл да измъкна някаква история? Трябваше да напиша нещо и тъй като нямаше какво друго, написах това за теб. Не беше продиктувано от лоши намерения.

— Толкова е грубо — каза Дейша. — Онези неща, за които намекваш, като ме изкарваш любовница на сър Маркърс или нещо подобно.

— Зная, зная — прекъсна я Тим. — Това е ужасният вестникарски стил, нещо, което сме принудени да правим, но от което всъщност се срамуваме. Но нямах какво друго да напиша и знаех, че редакторът ще ме унищожи, ако не му предам някакъв материал. Опитай се да ме разбереш, Дейша.

— Опитвам се, Тим.

— Слушай — каза Тим настойчиво. — Обичам те. Искам да се ожена за теб. Зная, че не можем да си го позволим. Но те обичам, Дейша. Никога преди това не съм обичал, поне не така. Искам да ми станеш жена. Кажи ми, че ще се омъжиш за мен.

— О, Тим!

Дейша изпита странно облекчение, което идваше от факта, че Тим не е като графа. Той не я бе използвал само за собствените си цели.

— Кажи ми, че ще се омъжиш за мен — молеше я Тим в слушалката.

— Не, Тим! Не! Но ти благодаря за предложението. Благодаря ти, че малко ме обичаш. Не мога да ти опиша какво означава това за мен.

— Ако изобщо означава нещо — каза Тим, — ще те накарам да се омъжиш за мен. Ще бъдем щастливи заедно, Дейша, ние двамата. Отначало може да бъде борба, но заедно ще я спечелим.

— Но, Тим, аз не мога да се омъжа за теб — отговори Дейша. — Не те обичам, ти знаеш това. Но искам да ми бъдеш приятел. Искам да ме харесваш, да ми казваш истината, да бъдеш човекът, на когото мога да вярвам.

— Разбира се, че можеш да ми имаш доверие — настояваше Тим. — За какво е всичко това? Какво те тревожи? Трябва да има нещо.

— Да, има нещо — каза Дейша, — но не мога да ти кажа сега, не по телефона.

— Нека да вечеряме заедно — предложи Тим.

— Не мога — отговори Дейша. — Ще вечерям със сър Маркърс.

— Нека се видим след това.

— Не, и това няма да направя. Може би утре.

— Никакво „може би“ по този въпрос — отвърна Тим. — Ще се срещнем, дори ако трябва да дойда и да седя пред вратата ти. Обичам те, Дейша. Няма да забравиш това, нали?

— Не, няма да го забравя.

— Обичам те! — каза Тим още веднъж и затвори. Дейша отиде до прозореца. Светът не изглеждаше толкова черен, както ѝ се бе сторил неотдавна. Поне Тим наистина мислеше това, което ѝ бе казал. Беше истински приятел и не беше сбъркала, като му бе повярвала.

Само графът я беше измамил и това беше по нейна вина.

Дейша отново се зае с писмото до сестрите си. Тъкмо го подписваше и прибавяше целувки накрая, когато чу, че телефонът в приемната на сър Маркърс звъни. Тя стана и отиде да се обади.

— Ало!

— Има телеграма за сър Маркърс Кънингам — каза нечий глас.

— Кой е на телефона? — попита Дейша, като се питаше защо ѝ говорят на английски.

— Обаждам се от лондонската кантора на сър Маркърс. Телеграмата току-що пристигна, а тук няма никой. Всички, освен мен си отидоха, но ни е наредено да предаваме директно всички телеграми от Англия на сър Маркърс веднага щом пристигнат.

— Момент — каза Дейша. — Трябва само да взема нещо за писане.

Тя отмести купчината отворени писма, като мислеше, че под тях може би има бележник. Докато го разместваше, погледът ѝ спря върху един лист, на който пишеше:

За една синя дантелена вечерна рокля, изпратена
както беше наредено, в Гранд хотел — прочете тя, —
251000 лирети.

Тя гледаше бележката напълно изумена. Забеляза, че печатът бе на Валета — италиански модист, за когото смътно бе чувала, че е един от най-известните моделиери в Италия.

„Една синя дантелена вечерна рокля!“ Думите се врязаха в съзнанието ѝ.

Тогава чу слаб глас, който идваше от телефонната слушалка.

— Побързайте, моля — подканяха я от другия край. — Искam да си ходя.

— Съжалявам, ужасно съжалявам — каза бързо Дейша.

Най-после намери един лист от хартията на хотела.

— Предайте ми съдържанието на телеграмата.

От другия край започнаха да диктуват и тя записа следното:

Времето по-ясно очаквам да замина в отпуска сряда
точка поздрави на всичките ни приятели точка.

Джофри

— Това ли е всичко? — попита Дейша, като записа всичко, което ѝ продиктуваха от другия край.

— Това е. А сега трябва да си вървя. Чао!

— Дочуване! — каза Дейша и затвори.

Тя остави листа, на който бе записала телеграмата, и отново погледна към сметката. Значи сър Маркърс е бил този, който ѝ е изпратил роклята. Не можеше да повярва. Изглеждаше невероятно. Тогава видя, че към сметката е прикрепен още един лист.

Дори не се подвоуми дали е редно да го прочете. Вдигна сметката и прочете това, което бе написано на другия лист:

За чифт сребърни сандали, размер 3,5–8000 лирети.

Под него с молив бе написано:

Надявам се, че това е, което искате, и размерът е подходящ. Прибавих и наметката, както предложихте.

Мадам Чита

Питаше се защо сър Маркърс бе направил това. Защо?

Беше й трудно да разбере мотивите, които са го накарали да направи това. Питаше се дали е искал да й достави удоволствие или беше разбрал, че тя се чувства неудобно в овехтялата си сестринска униформа. Не можеше да разбере поведението му, или по-скоро — да го съгласува с отношението му към нея.

„Защо е толкова неразбираем?“ — запита се тя и бързо се обърна, защото вратата се отвори и Дейша помисли, че сър Маркърс се връща.

Не беше той, а лейди Сибил. Тя стоеше на прага, облечена във фантастична следобедна рокля от пурпурен атлаз. Носеше диамантени обеци, а върху раменете й бе наметната пелерина от чинчила.

— Тук ли е сър Маркърс? — рязко попита тя с тон, много различен от този, с който говореше в негово присъствие.

— Не, излезе — отговори Дейша. — Страхувам се, че не зная къде е.

— Може би знаете повече, отколкото се преструвате, че знаете, сестра. Мълчанието на професията понякога може да бъде много удобно.

— Не ви разбирам — каза Дейша.

— Мисля, че много добре ме разбирате — отвърна лейди Сибил. — Не зная каква игра играете, но ако мислите, че ще успеете да отдалечите сър Маркърс от мен, много се лъжете.

— Не играя никаква игра — отвърна Дейша.

— Този невинен вид може да излъже другите — каза насмешливо лейди Сибил, — но не и мен. Предполагам знаете, че цял Рим говори за вас. Хубавичката сестра на сър Маркърс! Защо не си стоите на мястото, което ви отредено?

— Боя се, че не зная какво място ми е отредено — отвърна Дейша. — И положително няма да питам вас какво е то.

— Нямам какво повече да ви кажа — отсече лейди Сибил. — Но ви предупреждавам! Ако се набъркате между мен и сър Маркърс, ще ви убия! И наистина ще го направя.

Тя излезе от стаята и тръшна вратата след себе си.

Както и при предишния сблъсък с лейди Сибил, така и сега Дейша отново се почувства слаба и нещастна.

Сега си мислеше, че най-добре ще бъде да не излиза на вечеря със сър Маркърс. Лейди Сибил беше казала, че хората говорят. Може би

дори подозираха връзка между сър Маркърс и неговата подчинена. Дейша усети, че се изчервява.

Докато тя стоеше и се питаше как да постъпи, по коридора се чуха стъпки. Сър Маркърс отвори вратата.

— Върнах се — каза той без нужда. Усмиваше се и бръчката между веждите му беше изчезнала.

— Има телеграма за вас — каза Дейша. — Препратиха я от кантората ви и казаха, че е бърза.

— Къде е?

Той взе листа, на който бе записан текстът.

— Разбирате ли това? — попита сър Маркърс.

— Изглежда много обикновено — отговори Дейша. — Не разбрах защо е толкова спешно.

Сър Маркърс отново ѝ се усмивна.

— Телеграмата е шифрована — каза той тихо. — Да видим ли какво гласи текстът?

Той започна да драска по листа, а Дейша стоеше и чакаше. Най-после сър Маркърс вдигна глава и прочете:

— Извършен саботаж от симпатизанти на комунистите точка щетите малки точка ремонт може да се извърши за четиридесет и осем часа точка тук тайната осигурена точка.

— Значи е било саботаж! — възкликна Дейша.

— Така си и мислех — каза сър Маркърс. — След четиридесет и осем часа можем да продължим от там, където спряхме.

— Радвам се, че не е по-лошо — каза Дейша.

— Благодаря — отговори той. — Е, какво ще кажете сега, да се преобличаме и да отидем да вечеряме.

— Аз... не мисля, че трябва... да излизаме — каза неуверено Дейша. — Мисля, че ще бъде... грешка.

Тя не го погледна, но след кратка пауза чу сър Маркърс да пита:

— Кой ви е притеснил?

Дейша стисна устни с усилие да не му каже, но той като че ли беше прочел отговора по израза на лицето ѝ.

— Идвала ли е лейди Сибил? — попита той.

Дейша кимна. Не би му казала за нищо на света.

— Нима слушате какво приказват хората и за кого? — попита той.

— Аз... аз не зная — отговори Дейша, — но лейди Сибил каза...

— Няма значение какво е казала — прекъсна я рязко сър Маркърс.
— Не искам да слушам. Ще правя това, което искам, и ако хората не го одобряват, това си е тяхна работа.

На Дейша ѝ се стори, че като каза това, той изправи рамене, отметна назад глава, като че ли беше готов да се бори за думите си, ако това се наложи.

— Но чуйте — каза тя отчаяно. — Няма никаква полза да клюкарстват по ваш адрес, особено пък във връзка с мен. Не искам да ви създавам затруднения и няма никаква причина да излизаме. Можем да вечеряме тук.

— Ще вечеряме, където искам — каза упорито сър Маркърс.

След това погледна Дейша в лицето и добави:

— Много добре, вие победихте. Няма да вечеряме тук, но ще отидем някъде, където никой няма да ни види. Ще ви заведа на едно тихо и уединено място. Така добре ли е?

— Да — отговори Дейша. — Така ще бъде по-добре, много по-добре.

— Отлично. Тогава няма нужда да се преобличаме! — каза сър Маркърс. — Ще отидем така, както сме облечени сега. Само че си вземете палтото.

Дейша тръгна към вратата, но после спря и отново се обърна към него.

— Защо ми изпратихте онази рокля, сър Маркърс? — попита тя.

Сър Маркърс повдигна вежди.

— Значи сте разбрали — каза тихо той. — Трябва ли да ви обяснявам? Да приемем, че беше импулс. Да речем, че беше, защото исках да изглеждате така, както би трябвало да изглеждате.

— Беше грешка да ми я купувате и да ме карате да мисля, че някой друг е направил това — каза Дейша малко задъхано.

— Не мисля, че сме навредили на някого. Не е ли това критерият за правилно и неправилно? Дали някой е пострадал от нечия постъпка.

Тя го погледна и внезапно направи крачка към него.

— Искам да ви кажа, че ви благодаря. Беше мило, ужасно мило. Разбирате, че не бих я приела, ако знаех, че е от вас, и затова не се издадохте. Но роклята наистина е прекрасна, най-прекрасната, която

някога съм имала. И така, благодаря ви. Вече е твърде късно да я връщам и ще я запазя, защото е толкова хубава.

За момент сър Маркът не каза нищо, а после протегна ръка.

— Приятели ли сме? — попита той. — Простено ли ми е?

— Все още се опитвам да ви благодаря — каза Дейша.

— Още не сте приели ръката ми — отвърна той.

Изпълнена от някакво необяснимо притеснение, тя сложи ръката си в неговата. Той я хвана с две ръце и я погледна.

— Такава малка ръка — каза той със странна интонация. — И все пак вие сте някак си голяма личност, Дейша.

— Бих искала да бъда — отговори тя с леко запъване. — Но правя толкова много грешки, толкова много глупости, вярвам, на когото не трябва и...

— Съмнявайте се, в когото трябва! — допълни той.

— Правила ли съм обратното? — попита тя.

— Мисля, че да. Не се ли борите с мен от самото ни пристигане в Рим?

Той още държеше ръката ѝ. Дейша усети леко потръпване в цялото си тяло. Не знаеше точно защо. Само разбра, че се чувства притеснена и смутена да стои така пред него и той да я гледа по този начин.

По някаква необяснима причина сърцето ѝ заби учестено, усети, че устните ѝ се разтварят, изпита странно желание, което до този момент ѝ беше непознато.

Извърна се с неочаквано смущение и издърпа ръката си. Изтича към вратата. Стори ѝ се, че той извика името ѝ, но не беше сигурна.

Само че в този миг разбра, че не може повече да остане с него и трябва да потърси спасение в собствената си стая.

ГЛАВА СЕДМА

Дейша се пробуди бавно и все още със затворени очи си припомни събитията от изминалата вечер. Те се нижеха като картини в съзнанието ѝ.

Толкова ясно виждаше малкия ресторант, в който бяха вечеряли, фреските по стените, тавана, украсен с изкуствена лоза, келнерите, облечени със старомодни бричове и с червени пояси от отминали времена.

Звучеше музика. Имаше огромни блюда с макарони и канелони, сладко южно грозде и вино, което сякаш беше събрало всичките слънчеви лъчи.

Всичко беше весело, забавно и не приличаше на нищо, което Дейша бе виждала до този момент. А след това бяха ходили по други заведения — в една изба, чиито стени бяха украсени с бутилки вино, а оркестърът свиреше буйни цигански песни.

Дейша никога не си беше представяла, че една вечер със сър Маркърс може да бъде изпълнена с толкова много приятни преживявания.

Преди това не можеше да не мисли за него като за стар, неприятен, сериозен човек, зает изцяло със себе си и с работата си.

Сега пред нея се разкри една съвсем друга личност — млад мъж, който като нея бе преживял много неприятни моменти.

На Дейша ѝ се бе сторило, че времето мина твърде бързо.

Всъщност, когато чу, че минава един часът, ѝ бе трудно да повярва и усети как ѝ стана съвестно.

— Чувствам се засрамена — каза тя на сър Маркърс. — Вие сте болен, а аз ви държа до толкова късно. Какво ли би казал баща ми за това.

— Смятам, че би казал, че това е много по-тонизиращо, от което и да било друго лекарство — бе ѝ отговорил сър Маркърс.

Дейша трябваше да признае, че думите му не са лишени от истина, защото несъмнено той изглеждаше много по-добре и в

момента напрежението бе изчезнало от лицето му.

— Беше чудесно — каза тя с лека въздишка.

— Хареса ли ви? — попита сър Маркърс.

— Повече, отколкото бих могла да опиша — отговори тя. — Никога досега не съм преживявала такава вечер.

Имаше луна. Тя беше малка, но сребристата ѝ светлина блещукаше и се отразяваше в големия купол на катедралата Св. Петър.

Въздухът бе топъл и вместо такси сър Маркърс бе поръчал един от онези файтони, които дори и в този късен час все още чакаха на пиацата.

— Файтон! — възкликна Дейша възхитено.

— Смятам, че е достатъчно топло — отговори сър Маркърс.

— О, разбира се! — отвърна Дейша. — Много по-топло отколкото в деня на пристигането ни, нали?

— Пролетта е дошла от юг. Долавяте ли новия аромат във въздуха?

Дейша го погледна изненадано. Това не бяха думи, които можеха да се очакват от него, и все пак знаеше, че той казва истината. Във въздуха имаше аромат на пролет. Стори ѝ се, че различава дъха на мимози и екзотична сладост на цъфнали портокалови дървета. Засмя се на собствената си фантазия.

Но беше истина, че Рим бе преобразен. Докато пътуваха с файтона, на Дейша ѝ се стори, че ще се случи нещо вълнуващо и възбуждащо. Зимата си беше отишла, беше дошла пролетта. Завесата се вдигаше!

Пристигнаха в хотела и се качиха в асансьора. Пред вратата на техния апартамент сър Маркърс спря.

— Много ли е късно да предложи да пийнем по нещо? — попита той.

Дейша се колебаеше. Не искаше тази вечер да свършва. Искаше ѝ се да продължи безкрай. Струваше ѝ се, че това не е край, че има още нещо, макар че не знаеше какво е то.

И тогава, когато тя щеше да отговори утвърдително, вратата на спалнята се отвори. Там чакаше Робъртс.

— О, ти си буден! — възкликна сър Маркърс без нужда. — Нямах намерение да те карам да чакаш.

— И аз самият не знаех, че е толкова късно, сър Маркърс — отговори Робъртс. — Мислех, че ще имате нужда от помощ при събличането.

— Много любезно от твоя страна, Робъртс — каза сухо сър Маркърс. — Лека нощ, Дейша.

— Не... не искате ли да ви превържа крака? — попита Дейша, когато той се обърна.

Струваше й се, че трябва да го спре, да намери някакъв предлог, за да останат заедно още малко.

— Не, благодаря — отвърна той. — Ще се справя сам, а вие сигурно сте уморена. Благодаря за приятната вечер.

Тя се обърна с леко разочарование. Магията се бе развалила. Младият, весел мъж, с когото прекара толкова приятно, беше изчезнал. Сър Маркърс Кърнингъм отново се бе вмъкнал в черупката си. Беше си отишъл от нея и тя знаеше, че няма какво повече да му каже.

Легна си, като знаеше, че няма да може да заспи. Имаше толкова много неща, за които трябваше да мисли. Но беше по-уморена, отколкото предполагаше, защото в момента, в който главата ѝ докосна възглавницата, тя потъна в дълбок сън.

Сега си спомняше всичко толкова живо и ѝ се искаше да си възвърне снощното вълнение и чувство за щастие.

— Толкова щастлива! Толкова много щастлива! — промълви тя на глас и звукът на собствения ѝ глас я накара да отвори очи.

Слънчевата светлина струеше през прозореца — горещото, пламтящо, златно слънце надничаше в стаята ѝ.

— Всичко е чудесно! — възкликна тя.

Робъртс почука на вратата ѝ и каза, че сър Маркърс я очаква. Тя влезе в стаята му усмихната.

— Добро утро, Дейша!

— Добро утро, сър Маркърс! Не е ли чудесен ден! Бяхте прав, пролетта е дошла.

— Какво ще правим днес? — попита той.

Дейша го погледна.

— Ние? — недоумяваше тя.

— Питам се дали не можете да вземете свободен ден — отговори сър Маркърс.

Очите им се срещнаха и тя усети как през тялото ѝ премина внезапна тръпка. Не беше от това, което ѝ беше казал, а от нещо неизречено. То витаеше тук, във въздуха на стаята.

Това бе нещо магнетично и неоспоримо. Нещо, което сякаш трептеше и ги съединяваше така, че тя не можеше да откъсне очите си от неговите. Можеше само да стои и да чувства ударите на сърцето си.

— Дейша!

Сър Маркъс произнесе името ѝ така, че накара, сърцето ѝ да подскочи. Но преди да успее да каже нещо повече, телефонът иззвъня.

— По дяволите!

Сър Маркъс се намръщи и протегна ръка. В слушалката се чуваха обичайните пукания и шумове.

— Да, Маркъс Кънингам е на телефона.

Последваха нови странни шумове и Дейша се досети, че се обаждат отдалеч. Сипа си още кафе, като нарочно гледаше към него, страхувайки се не от него, а от неочакваната странна сладост, която се разливаше по цялото ѝ тяло.

— Да. О, ти ли си, Джофри? Не очаквах да те чуя толкова рано. Какво?

Сър Маркъс почти изкрещя въпроса.

— Какво казваш? — продължи той. — Говори бавно! Не мога да повярвам!

Дейша погледна обезпокоена. Беше съвсем ясно, че се е случило нещо ужасно. Виждаше напрежението и гнева върху лицето на сър Маркъс, разбираше, че той е шокиран от нещо.

— Не! Не! — крещеше той в слушалката. — Не можеш да направиш това. Трябва да публикуваш съобщение. Незабавно. Да го вмъкнеш във вечерните вестници и да свикаш пресконференция за следобед... Да, това е единственият начин да се справим. Ще видя какво може да се направи тук. Да. Дочуване.

Той остави нервно слушалката и след това седна и се замисли. Имаше вид на човек, получил страхотен удар.

— Какво се е случило? — попита Дейша. — Лоши новини ли?

Стори ѝ се, че сър Маркъс пое дълбоко дъх.

— Би трябвало да знаете — отговори той.

— Аз?

— Да, разбира се. Предателка! Малка предателка! Как посмяхте да го направите?

— Не зная... Не зная за какво говорите — каза слисано Дейша.

— Много добре знаете. Беше един от партньорите ми, който ми прочете заглавията в Дейли Клейриън от тази сутрин. Сега знаете ли за какво говоря?

— Нямам ни най-малка представа.

— Невинността ви не е много убедителна. Но за да съм сигурен, че ме разбирате, ще ви кажа какво е написано на първа страница на този вестник.

Има съмнения за саботаж при Зевс.
Експлозия по време на изпитанията.

— Ще отречете ли, че това е ваше дело? Ще се преструвате ли, че нищо не знаете за това, след като нито един друг вестник не споменава нищо за самолета?

Лицето на Дейша пребледня. Тя стисна силно ръцете си, толкова силно, че кокалчетата ѝ изпукаха.

— Аз... не мога да разбера... каза тя. — Наистина не мога.

— Колко ви плати той за това? Вашият приятел! Приятелят, с когото искахте да имате възможност да прекарвате свободното си време, който е бил толкова, мил към вас! Какво ви предложи? Или може би пожелавате да ви плати в целувки?

— Не е вярно! — извика Дейша. — Кълна ви се... Не е вярно!

— Едва ли можете да очаквате, че ще ви повярвам. Вие бяхте единственият човек, който знаеше. Единственият човек, на когото казах. Доверих ви се и вие ме предадохте. Не само мен, но и страната ни.

Дейша стана.

— Сър Маркърс, трябва да повярвате, че не съм извършила това. Никога не съм дори и загатнала на някого за онази телеграма снощи. Кълна ви се.

— Боя се, че клетвите ви нямат особена стойност. Доверих ви се. Какъв глупак съм бил! Доверих ви се за нещо, което има национално значение. За съжаление вие измамахте доверието ми и това, което ви

казах, сега е публична тайна. Зная, че трябва да обвинявам само себе си. Беше идиотско да мисля дори и за момент, че сте това, което изглеждате.

— Изслушайте ме! Трябва да ме изслушате! — извика Дейша.

Сър Маркърс стана.

— Не можете да ми кажете нищо, което да представлява и най-малък интерес за мен. Бях достатъчно глупав да повярвам, че сте почтен човек, когото мога да уважавам, да... — той млъкна и се обърна към нея, обзет от силен гняв.

— Вървете по дяволите! — извика той. — Махайте се от очите ми! Не искам повече да ви виждам. Вървете там, откъдето сте дошли и, за Бога, ме оставете да се опитам да поправам част от злото, което ми причинихте — той се обърна и излезе от стаята, като така тръшна вратата след себе си, че стените потрепераха.

Дейша гледаше вцепенена след него. Не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че това е истина. Той не можеше да е казал всички тези неща. Затвори очи закри лицето си с ръце.

Питаеше се как Тим е успял да се добере до тази тайна. Дори допускаше, че по някакъв странен начин тя е успяла да му внуши, че има някаква тайна около самолета.

Знаеше, че това е невъзможно. И все пак съзнаваше, че няма никакъв смисъл да спори. Вестникът съобщаваше историята за саботажа и, както правилно бе казал сър Маркърс, тя бе единственият човек, който знаеше за него. Усети сълзи в очите си и тогава внезапно като буря я връхлетя неопикуема мъка.

Изтича в стаята си, измъкна куфара от гардероба, отвори го на пода и започна да събира багажа си. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, но тя не ги забелязваше.

Остави синята дантелена рокля да виси на закачалката. Помисли си разсеяно, че сър Маркърс би могъл да я подари на някого. Може би някоя от камериерките щеше да ѝ се зарадва. Знаеше, че никога вече не би могла да я облече. Никога! След всичко, което ѝ беше казал.

Нямаше много неща за прибиране. Погледна в портмонето си и видя, че ѝ остават още доста пари. Слаба Богу, че въпреки протестите ѝ сър Маркърс ѝ бе дал толкова много пари, когато пристигнаха в Рим.

Точно когато посягаше към палтото си, телефонът зад нея иззвъня.

— Ало! — каза рязко тя.

— Дейша, ти ли си?

Беше Тим. Дейша се чувстваше ужасно нещастна и не можеше да му се сърди, както беше решила. Само успя да каже на пресекулки:

— Тим! Как... можа! Как можа... да напишеш... това?

— Да напиша какво?

— В днешния брой на Дейли Клейриън. За... саботажа със... самолета.

— Това разтревожи ли сър Маркърс?

— Дали го е разтревожило? Тим, откъде измъкна тази информация?

— Ама това е поразително, нали?

— Не бях аз, нали? О, Тим, кажи, че... не бях аз.

— Дейша, изглеждаш много разстроена. Какво има? Да не би да плачеш?

— Разбира се, че съм разстроена. Ти какво очакваш? Нима не разбираш? Той мисли, че... аз съм ти разказала за това.

— Сър Маркърс мисли така! Боже, трябва да се е побъркал. Разбира се, че не си ми го разказала ти!

— Но аз бях единственият човек, който знаеше! Единственият! Как би могъл... да го научиш... от някой друг?

— Виж какво, Дейша. Не бива да се разстройваш така. Какво ти каза той? В какво те обвинява? Няма допусна това!

— Тим, ти не разбираш! Аз бях единственият човек... който знаеше за саботажа със самолета.

— Ами, как не! — отговори Тим. — Цял Рим научи снощи, когато Дарио Гамбати го разказваше.

— Кой?

— Дарио Гамбати. Чух го да приказва снощи в един бар. Беше доста пиян. Празнуваше, защото мислеше, че самолетът е извън играта. Поразпитах тук-там и разбрах, че е разказвал на всички подред.

— Но откъде е научил? Кой е той?

— Наистина, Дейша, ти знаеш кой е Дарио Гамбати, не може да не знаеш. Той е човекът, който е създал италианския самолет. Той също е добър, но Гамбати знаеше, че самолетът му няма шанс, докато Зевс е в пистата. Сега разбираш ли?

— Да, но как е могъл да разбере, че е станала експлозия по време на изпитанията.

— Откъде да зная? Но той го разказваше на всеки срещнат. Трябваше да опиша историята от чувство лоялност към моя вестник. Казах на главния редактор да го провери, ако може, и му съобщих своя източник на информация.

Дейша едва го чуваше.

— Дарио Гамбати... — мърмореше си тя. След това внезапно си спомни къде бе чувала един женски глас да произнася това име.

— Тим! Тим, слушай! Как изглежда този човек?

— Гамбати ли? О, много приятен мъж, според момичетата.

— Лейди Сибил познава ли го?

— Странно е, че задаваш този въпрос. Имаше слухове, че е много хлътнал по нея, но трябва да кажа, че никога не съм ги виждал заедно.

— Тим, изчакай малко. Не затваряй.

Дейша остави слушалката, прекоси стаята и почука на вратата на сър Маркърс. Както и предполагаше, него го нямаше, но Робъртс оправяше дрехите му с педантична грижливост.

— Робъртс — каза Дейша, — искам да зная нещо. Идвала ли е тук лейди Сибил снощи, докато ние със сър Маркърс бяхме навън?

— Да, мис — отговори Робъртс. — Тъкмо подреждах нещата на господаря, когато чух, че в приемната има някой. Влязох там и видях лейди Сибил. Каза, че искала да види сър Маркърс. Когато ѝ казах, че е отишъл да вечеря, тя отговори, че не е нищо важно. Няма нищо нередно, нали?

— Не. Не, Робъртс. Всичко е наред.

Тя се върна в стаята си и затвори вратата.

— Тим! — каза тя в слушалката. — Открих откъде Дарио Гамбати е получил информацията.

— От лейди Сибил ли? — попита Тим. — Сетих се, че точно това ще ми кажеш.

— Сър Маркърс снощи получи телеграма. Той я разшифрова и я остави на бюрото си. Тя навярно е прочела съдържанието ѝ, отишла е право при Дарио Гамбати и му е казала.

— Е, добре. Това те оправдава напълно, не мислиш ли? — каза Тим.

— Да, но това няма значение. Искях само да се уверя за собствено успокоение. Довиждане, Тим.

— Какво искаш да кажеш? Довиждане? Ще те видя днес, нали? Не можеш ли да обядваш с мен?

— Не, страхувам се, че няма да мога.

— Добре, а какво ще кажеш за довечера?

— Ще ми се обадиш ли? Сега трябва да вървя.

— Добре — каза Тим. — Пази се.

Дейша затвори телефона, облече палтото си, взе куфара и се качи в асансьора.

Във фоайето нареди да качат куфара ѝ в таксито и каза на шофьора да я откара на летището. Знаеше, че бе разточителство, но съзнаваше, че е последното, което си позволяваше.

Докато минаваха с таксито по улиците, тя седеше облегната назад и се опитваше да обгърне с поглед за последен път града, за който бе мечтала през целия си живот. Но като че ли красотата му, окъпана от слънчевите лъчи, не можеше да я развълнува.

Усещаше само мрака на мислите си и болката в сърцето си.

Недоумяваше как сър Маркърс бе повярвал, че е способна да извърши такова нещо. Дори когато всички факти говореха срещу нея, той трябваше да ѝ има доверие. Той трябваше да знае, че тя никога не би се унизила до такава степен, че да направи нещо достойно за презрение!

При мисълта за неговия гняв и за обвиненията му очите ѝ отново се насълзиха. Имаше чувството, че ѝ е зашлевил плесница.

И тогава с болка, която ѝ причиняваше неописуемо страдание, тя разбра с някакво отчаяние, че го обича. Беше абсурдно и смешно. Нещо, което никога не биваше да стане. Но се бе случило. Тя го обичаше! Не ожесточения, суров сър Маркърс, който отначало я ядосваше и късаше нервите ѝ. Не този сър Маркърс, който преди малко я бе обвинил с яростен глас и омраза в очите. А сър Маркърс, когото бе видяла да я гледа с умиращите очи на един гладиатор, малкия Маркърс, който бе плакал през дългите нощи за майка си и бе страдал, измъчван от мащехата си, който и след като бе пораснал, никога не бе срещал любовта. Това бе човекът, на когото съчувстваше с цялото си сърце и който всъщност ѝ го бе отнел така, че то вече не ѝ принадлежеше.

Мислеше си, че през различни периоди от живота си бе познала нещастieto, но никога не бе изпадала в такъв непрогледен мрак и не бе изпитвала такава безутешност, както сега, докато таксито я отнасяше далеч от човека, когото обичаше.

Летището беше изпълнено със суетня и шум — непрекъснато кацаха и излитаха самолети, наоколо се носеха викове на пътници и на носачи, полетите се обявяваха по радиоуредбата.

Купи си билет и момичето от гишетото ѝ посочи в кой салон трябва да отиде.

— Ако чакате там — каза ѝ то, — ще чуете, когато обявят полета.

— Благодаря — каза Дейша.

Тя прекоси салона и седна в едно удобно кожено кресло. Слънцето грееше през прозорците. Затвори очи.

Това бе сбогуване. Сбогуване с Рим. Сбогуване със сър Маркърс.

Рим ѝ беше дал толкова много. Беше разбил и сърцето ѝ. Питаше се как ще посрещне сега бъдещето, след като знае, че обича човек, когото никога повече няма да види.

Нямаше никаква представа, че любовта може да бъде такава — просто една продължителна болка за човека, когото обичаш. Мисълта, че никога вече няма да го види, свиваше болезнено сърцето ѝ.

Знаеше, че иска да му даде любов — любовта на майка, на съпруга и на жена, която го иска просто такъв, какъвто е.

Дейша пое дълбоко дъх. Беше толкова безнадеждно. Съзнаваше, че не бива да плаче тук, не бива да става за смях. Но усещаше, че всяка частица от тялото ѝ копнее за нещо, което никога няма да стане.

Тя отвори очи. Слънцето, което блестеше отразено в крилото на един самолет, така я заслепяваше, че тя не виждаше нищо друго, освен тази светлина.

Тогава внезапно го видя да влиза през вратата на залата. Спря и се огледа.

Дейша бе обзета от внезапна паника. Искаше да стане, да избяга някъде и да се скрие.

Знаеше, че не може повече да слуша обвиненията му, да понася гнева му, а още по-малко — израза на очите му, който ѝ говореше колко я презира за това, което смяташе, че е извършила.

— Трябва да се махна!

Изрече думите гласно и веднага разбра, че вече е твърде късно. Сър Маркърс я беше видял и идваше към нея.

— Дейша!

Произнесе името ѝ по начин, който я накара да мисли, че не е чула добре. След това седна до нея и хвана двете ѝ ръце.

Тя го гледаше безмълвно. Струваше ѝ се, че сънува, че не е вярно, че той седи до нея с този странен израз на лицето. Усещаше топлината и силата на дланите му. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи от гърдите ѝ, толкова силно биеше.

— Дейша! Прости ми!

Начинът, по който го каза, я развълнува още повече. Тя можеше само да го гледа безмълвно.

— Прости ми! — повтори той. — Няма извинение за мен. Не трябваше да казвам онези думи. Бях луд, побъркан, за да повярвам, че можеш да извършиш такова нещо. Не се овладях. Но не беше само това. Беше, защото ти имах пълно доверие и това ужасно ме нарани. Можеш ли да ме разбереш?

Дейша се опитваше да отговори, но не можеше. В гърлото ѝ бе заседнало нещо, което я задушаваше.

— Не можеш да си отидеш. Не можеш да ме оставиш. Зная, че ми се сърдиш, че това, което казах, е непростимо. Но те моля за милост. Нали сестрите трябва да бъдат милосърдни?

Устните му леко се изкривиха, като че ли се опитваше да се надсмее над себе си. Но очите му не се смееха, те молеха. Дейша вече веднъж ги бе виждала да гледат така.

Това бяха очи на човек, който знае, че ще загуби всичко — живота или любовта си.

Сър Маркърс стисна силно ръцете ѝ.

— Не зная какво да ти кажа — промълви той. — Бих искал да намеря думи, с които да ти обясня колко много се срамувам. Предполагам, че ще прозвучи глупаво, ако ти кажа, че през цялото време знаех, че не би могла да го направиш. Бях сигурен още преди Тейлър да ми се обади и да ми каже истината.

— Тим... ви каза?

Това бяха първите думи, които Дейша успя да произнесе.

— Да. Той разбрал, че нещо не е наред, когато говорил с теб. Когато ти се обади след пет минути, му казали, че си напуснала

хотела с багажа си. Дейша, как можа да направиш това? Как можа да ми причиниш това?

— Вие ми казахте... да си отида — изрече тя. — Казахте ми... че не искате никога вече... да ме видите.

— И ти наистина ми повярва? Че искам това? Как можа след последната нощ?

— Вие... вие... ми казахте... това — продължаваше да заеква Дейша.

Тя всъщност не разбираше какво говори. С нея ставаше нещо. Нещо чудесно, приказно и тя се боеше да диша, за да не развали магията и то отново да изчезне.

— Зная. Казах много глупави, ужасни неща. Но говорех не това, което исках. Не това, което бих могъл да кажа през онази нощ, но се страхувах твърде много. Да го кажа ли сега, Дейша? Да бъда ли смел и да ти кажа, че те обичам?

Тя усети как през цялото й тяло премина тръпка, сякаш в нея лумна внезапен пожар. За миг очите й се впиха в неговите, после сякаш това, което виждаше там, бе прекалено огромно, за да го понесе, тя наведе глава.

— Това... не е... вярно — каза тя почти шепнешком с треперещ глас.

— Истина е — каза твърдо той. — Зная го от отдавна. Разбрах го в мига, в който почти ме подлуди, като ми каза, че си позволила на графа да те целуне — онзи превзет шпионин на Гамбати. И лудо те ревнувах от Тейлър. Не го ли разбираше? Ти го харесваше толкова много. Говореше за него с толкова топлина. О, Дейша! Не знаеш какво голямо страдание ми причини.

— Как... бих могла... да зная? — попита Дейша. — Мислех си, че... обичате лейди Сибил.

— Обичам! — възкликна сър Маркърс. — Любов е това, Дейша, което изпитвам към теб и което никога преди това не съм изпитвал към друга жена. Ти си това, което съм търсил. За което съм мечтал, без да го разбирам. Сега виждам това, защото дълбоко в себе си съм знаел истината още когато те накарах да дойдеш с мен в Рим. Още когато те видях, разбрах, че не мога да те оставя да си отидеш. Но тогава не го разбирах. Продължавах да се правя, че никоя жена не би могла да означава нещо за мен, защото не харесвах жените и ги презирах. И

тогава всеки ден, всеки миг виждах колко си различна. Колко си мила, деликатна, очарователна... Дейша, нямам ли шанс?

— Шанс! — повтори Дейша безпомощно. Всичко изглеждаше толкова невероятно и толкова прекрасно. Тя и сър Маркърс бяха сами. Светът бе изчезнал. Нямаше никакви хора, никакви самолети, само светлина, златна всеобгръщаща слънчева светлина, нарушавана само от ударите на сърцето ѝ и от трепета на устните ѝ.

— Дейша, ще се омъжиш ли за мен? — попита сър Маркърс. Предупреждавам те, че ще бъда много труден съпруг. Ще бъда неприятен и деспотичен, с лошо настроение и, както очаквам, понякога груб. Но ще те обичам с цялата си душа и сърце. Това е всичко, което мога да ти предложа, докато смъртта ни раздели. Това са единствените неща, които имат стойност — душата и сърцето ми.

— Нима мислите, че аз бих... поискала нещо... друго? — прошепна Дейша. — Само че се страхувам, защото... защото сте високопоставен и богат.

— Имат ли значение тези неща? Не и когато това се отнася до нас двамата. О, Дейша, мислиш ли, че можеш мъничко да ме обичаш?

Дейша искаше да му каже, че вече го обича, но не можеше да говори. Всичко бе твърде прекрасно, твърде невероятно. Можеше само да го гледа със сияещи очи.

— Отговори ми — каза сър Маркърс.

Тя долови как трепна гласът му и разбра, че той се страхува от това, което би могла да му каже.

— Каж ми, че имам шанс. Ще те накарам да ме обикнеш. Ще те чакам. Ще продължа да те карам да ме обичаш до края на живота си. Но не си отивай от мен. Не ме оставяй, Дейша, защото няма да мога да го понеса.

— Няма да си отивам... от теб.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

— И като начало ще се опитам поне малко да ме обичаш, докато съумея да ти покажа, че мога да бъда и друг, че мога да бъда всичко, което ти би искала?

— Но... аз... те обичам!

Най-после успя да го каже.

За миг той се вцепени. Тя видя как лицето му засиява от щастие. После внезапно той скочи на крака и я хвана за ръка.

— Къде отиваш? Какво има? — попита Дейша.

— Искам да се махнем от тук — отговори той. — Искам да се върнем. Не разбираш ли, Дейша? Искам да те целуна. Твърде дълго съм го искал.

Тя за пръв път му се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Не мога... да повярвам.

Тогава внезапно ръцете му се обвиха около тялото ѝ.

— Какво ни е грижа за хората? — каза той. — Искам да те целуна сега. Искам да бъда сигурен, че си моя. Кажи го отново, Дейша. Повтори това, което току-що каза — че ме обичаш. Трябва да се уверя.

Той я притисна силно към себе си. Дори и някой да ги гледаше, те не го виждаха. Имаха очи само един за друг.

— Обичам те.

Той едва чу думите, които тя бе промълвила.

Тогава устните на сър Маркърс докоснаха нейните и Дейша разбра, че точно това бе чакала.

Усети, че ръцете му я притискат още по-силно. Усети, че устните ѝ се подчиняват на неговите. Почувства, че прекрасният миг я грабна и я понесе някъде надалеч.

Това беше животът. Това бе любовта. Пролетта най-после бе настъпила.

Издание:

Барбара Картланд. Цената е любов

ИК „Абагар Холдинг“, София, 1993

Редактор: Елиана Владимирова

ISBN 954-584-036-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.